

SAİB TƏBRİZİ

Seçilmiş əsərləri

Birinci bölüm

QƏZƏLLƏR

Nə ehtiyac ki, saqi verə şərab sənə,
Ki, öz piyaləsini verdi afitab sənə.
Şərab ləli üçün tökmə abiru zinhar,
Ki, dəmbədəm ləbi-ləlin verir şərab sənə.
Əgər urum daşa peymanəni keçür, saqi,
Şərabidən neçə göz tiksə hər hübab sənə.
Qurutma tərli üzərin içində badeyi-nab,
Ki, gül kimi yaraşur çöhreyi-pürab sənə.
Şərabidən nə əcəb olmusan əgər sərxos?
Bu duzlu ləblər ilən neyləsün şərab sənə?!
Bu atəşin yüz ilən kim dutar sənin ətəkin,
Həlal elər qanını ta yetər kəbab sənə.
Dedim çığ arə səni xət hicabidən qafil,
Ki, ol őubar olur pərdeyi-hicab sənə.
Sənin səhifei-hüsün kəlam Saibdir,
Ki, dağı-eyb olur xali-intixab sənə.

* * *

Aşıqın göz yaşına rəhm eyləməz ol afitab,
Yığlımaq ilə aparmaz od əlindən can kəbab.
Baş verəndə xəncəri-sirabına yetməz mənə,
Gərçi sanır özünü başdan keçənlərdən hübab.
İçdi qanlar ol sitəmgər ta kəbab etdi məni,
Çəkdi oddan intiqamın dönə-dönə bu kəbab.

Xak oldum ol kəman əbru oxun seyd etməgə,
Bilmədüm gül yayidan düşməz yerə tiri-şəhab
Gər dutuşsa atəşi-ruxsaridən yerindədir,
Eyləsin aşıqlər ilə necə yüzsizlik niqab.
Şəfqət ilən bir kərə başın götür torpaqidən
Necə yolunda şəfəqdən tərləsün qan afitab.
Fariğəm səngi-məlamət içrə cori-çərxidən,
Neyləsün göhərdə olan suya moci-inqilab.
Əql-eşq etmək söz ilən səhl, asan görünür,
Baş ağırdı nafə tək, ta qanın etdi mişknab
Sanmiya hər kim fəna dünyada mocud özünü,
Daxili cənnət olur məhşərdə Saib, bihesab.

* * *

Eldən çıxaram zülfə-pərişanını görgəc,
İşdən gedərəm sərvi-xüramanını görgəc.
Susuzlara gər can axıdur çeşmei-heyvanı,
Mən can verərəm çeşmei-heyvanını görgəc.
Gər bağlamusan el gözünü şərmi-üzarın,
Candan kəsilür xəncəri-mücganını görgəc.
Reyhan ki, nəzakət töküldürdi qələmindən,
Xət tirə çəkər zülfə-pərişanını görgəc.
Bülbül ki, gülün ləli-ləbindən söz alırdı,
Dili dolaşır qünçei-xəndanını görgəc.

Rizvan ki, behiştin yemişi gözünə gəlməz,
Dişlər əlini sibi-zənaxdanını görgəc.
Yerdən xəti-reyhan vərəqin pak silibdir,
Nəqqaşı-gülüstan, xəti-reyhanını görgəc.
Gülrəngi alur sübh iki xali-tərindən,
Xürşidi-üzar möhriqi – əfşanını görgəc.
Mücgani alıb qanlu yaşından rəgi-yaqut,
Saib ləbi-ləli göhər əfşanını görgəc.

* * *

Olmadı xürşididən dağlarda rəngin qaşlar,
Gördilər ləli-ləbin qan tərlədilər daşlar.
Qıldı peyda hökmi-təqvimi-kühən gül dəftəri,
Açıdlar ta çohrei-dildarımı nəqqaşlar.
Qılmadılar sinei-əfkarımı amacgah,
Əksük etdilər bizimlən ol müqəvvəs qaşlar.
Aşıqi-sadiq bilir səngi-məlamət qədrini,
Məxzəni-sultana layiqdir bu yarar daşlar.
Günü dündən el dedim tərk etməsün yoldaşlığı,
Çün qara oldu günüm, yad oldular qardaşlar.
Yol əgər həqdir, çəkər yolsuzdan axır intiqam,
Elə tapşır, çıxdılar yoldan əgər yoldaşlar.
Oldu məğlubi-həvai-nəfsi-istilai-əql,
Aldılar hakim əlindən ixtiyar ovbaşlar.

Çün könül binur olub mütləq ənan alur həvəs,
Qaş qaralanda çıqarlar yuvadan xəffaşlar.
Mehriban olmaz nəsimi-sübhdəm hərgiz sənə,
Şəme tək ta tökməsəm Saib, gözündən yaşlar.

* * *

Aşıq qanını vəsməli qaşın nihan içər,
Cöhərli tiğ qın ara peyvəstə qan içər.
Etdükçə qan könülləri ol ləli-atəşin,
Abi-həyat tək qara zülfün rəvan içər.
Ta bir piyalə verdi, kəbab etdi bağrımı,
Hər kim onun əlindən içər badə, qan içər.
İllər yaşar Xızr kimi hər kim ki, gecələr,
Gül üzlü yar ilən meyi çün ərgavan içər.
Adəm nədir ki, içməsün ol verdigin şərab,
Versən əgər, firiştə meyi bigüman içər.
Saqi mənimlə şışei-peymanə neyləsün,
Dəryani bir nəfəsdə bu rigi-rəvan içər.
Tezraq çəkər nədamətə bədməstilik yolu,
Hər kim ki, yaxşı içsə şərabi-yaman içər.
Saib ki, mən onun sözünü yerə salmadım,
Bilmən nəçün mənim qanımı asiman içər.

Gül kimi hər kim ki, gülzar içrə nəqd canı var,
Səyilə töksün sənin yoluna ta imkanı var.
Ta ayağın torpağına tökməsin dutmaz qərar,
Hər kimin məclisdə mina tək bir ovuc qanı var.
Nə əcəb aşiqləri gər başdan açsun naz ilə,
Kakili-mişgin kimi hər kim ki, sərgərdanı var.
Eyliyibdür nöqteyi-xalın məni pərkarsız,
Yoqsa dərya üzrə hər bir qətrənin dövranı var.
Gəzdirərlər əlbəəl dağın könüllər parəsi,
Yerdə qalmaz cam tək hər kim ki, isti qanı var.
Puçdi hər söz ki, deyərlər mərifətdən əhli-qal,
Bəhridən çıxmaz sədəf ta gövhəri-qəltanı var.
Çox dəgil heyrət yeri gər varsa şirin sözləri,
Tutinin Saib, nəzərdə güzgi tək meydanı var.

* * *

Məni məhrum edən rüxsarıdən zülfı-pərişandır,
Bu dəryayı-lətafət mövci-ənbər içrə pünhandır.
Əgər xürşidi-taban ilə sənsiz həmşərab olsam,
Ləbi-ləli-meyalüdi gözümögə qanlu peykandır.
Dədü-dami müsəxxər eyləyübdür cəzbei-eşqin,
Düğün Məcnuni-şeyda başına çətri-Süleymandır.
Məni məkri-rəqib avarə qıldı yar kuyindən,
Çıxaran Adəmi firdosidən təzviri-şeytandır.

Qaçan aşıqlerin fikrinə düşdü ol əqiqi-ləb
Ki, onun bir qara gözlülərindən abi-heyvandır.
Müsəlmanam, deyir məstin, içir aşıqlerin qanın,
Mənəm kafir, əgər ol düşməni-iman müsəlmandır.
Məhəbbət əhli həngi-camu nişati-dərdidən dönməz,
Neçün çəksün xümar olkim həmişə içdigi qandır?
Məni-xaki nə tənha olmuşam Məcnun kimi rüsva,
Ki, ol dərddən fələk səngi-məlamət içrə pünhandır.
Fələklər qan içər gördükdə təcrid əhlini, Saib,
Ki, yuqsızlar həramilər gözüğə tiğ i-üryandır.

* * *

Çıxardi xət, mənəm zülf mübtəlesi hənuz,
Düğün saqaldıvu başımdadır qarası-Hənuz.
Xətin ő ubarı quyaşı əgərçi yaşırdı,
Gözümi xırə qılur yüzün səfası hənuz.
Bahar yetdi də qanlar ki, tökdi gözlərdən,
Xəzan olanda nələr eyləsün cəfası hənuz.
Suvardılar qılıncıla məgər gülüstəni,
Ki, bir-birinə qovuşmaz gülün yarası hənuz.
Həyat suyuna bir dağ qoydu rəşki-ləbin,
Ki, keçdi ömri-əbəd, tüşmədi qarası hənuz.
Mühiti-eşq ara mən ol hübabı-bibakəm,
Ki, getdi başımı başımdadır həvası hənuz.

Vüsal ümidinə ömrün keçirdi küçində,
Yetişməz işlərinə Saibin düası hənuz.

* * *

Tutulmuş könlümü cam ilə şadan eyləmək olmaz,
Əl ilən püstənin ağzını xəndan eyləmək olmaz.
Nə sözdür bu ki, olsun sahib nəzər zühad,
Qara torpağı hər giz abi-heyvan eyləmək olmaz.
Bulut qılan kimi kövən urar da ildirim tiş i,
Könül pərdələrində Eşqi pünhan eyləmək olmaz.
Qılıc gər içsə aləm qanını sirabılıq bilməz.
Səni üşşaq qətlindən peşiman eyləmək olmaz.
Mənim göz yaşımı çıx gil fələklərdən təmaşa qıl,
Hübabi qəsrilər içində tufan eyləmək olmaz.
Məni-Məcnuni aqil eyləmək mümkün dəgil naseh,
Söz ilən müşgi-nabi, qan ki, bir qan eyləmək olmaz,
Xətadan keçdi ceyran qanını müşk eylədi Saib,
Demə, üsyani taət, kūfri iman eyləmək olmaz.

* * *

Meydən ol çöhreyi-ziba ərəq əfşan olmuş,
Ya sərasər göz olub üzünə heyran olmuş?

Bu görən dairəni halə xəyal etmə ki, çərx
Ağzın açıb məhi-şəbgərdimə heyran olmuş.
Gözdən iraq ki, (bu) soltani-cünun şövkətdən,
Hər dügün başıma bir çətri-Süleyman olmuş.
Ləbi-ləlin cəmindən bəski udubdur qanlar,
Xubların daş ürəgi kani-bədəxşan olmuş.
Ta görübdür nəzərin var onilan, qaş yayı,
Gül üzün cəm qılıb qünçeyi-peykan olmuş.
Saf edən də ləbi-canbəxşini dövran işidir,
Bir-iki qətrə damıb çeşmei-heyran olmuş.
Rəhm qıl Saibə, saqi, mey ilən dut əlini,
Necə içsin qanını bu ürəgi qan olmuş?

***

Xəti-ğübarın, arizin ayati-quran eyləmiş,
Hüsni-sahib şövkətin muri Süleyman eyləmiş.
Noqtei səhv eyləyibdir gözlərin ceyran gözün,
Qaşların bayram hilalın taqi-nisyan eyləmiş.
Azdırıbdır gül yüzün bülbülləri gülzaridən,
Sünbü'lün, reyhan xətin torpağa yeksan eyləmiş.
Kəbəni bütənanə edibdir firəngi gözlərin,
Yer yüzün zünnar zülfün kafərstan eyləmiş.
Başını xəti-şüa ilən dutubdur afitab,
Ta mənim çapük səvarım əzmi-meydan eyləmiş.

Ləli-meykunin ki, içibdir bədəxşan qanını,
Qonçəni bülbül gözünə qanlu peykan eyləmiş.
İltifati-ləli-canbəxşin qara günləri,
Xəlq içində pərdədərə-abi-heyan eyləmiş.
Dərdi-eşqin çöhrei-zərrin ilən yer yüzünü,
Səfhei xurşidi-təban tək zərəfşan eyləmiş.
Moci-dəryayı-ehsanın dutubdur yer yüzün,
Ş övqi-ruyin bu cahani şəhr yunan eyləmiş.
Çilvei-badi-baharı-iltifatın gül kimi,
Könlümü min çak ilən dəsti-giriban eyləmiş.
Nə əcəb gər Saib ilən xəttini qıldım rəqəm,
Xəti-xalın böylə çox kafər müsəlman eyləmiş.

* * *

Ömr keçdi, səfər əsbabını amadə qılın,
Hər nə sizdən kəsə tiğ i-əcəl ondan kəsilin.
Qülzümi-eşqidən ey ayrı düşən həmdəmlər,
Düşmüşikən yola silabi-baharı yiğilin.
Ta sizi dövri-zaman eyləməyibdir pamal,
Gün sarı şəbnəm güldükcə çəməndən çəkilin.
Olmayan çərx ara pərvanə rəvandan ğafil,
Bu gül ilə qarani, güzgüləri saf eliyyin.
Kök fəzası nə məqali-pəru bal açmaqdır,
Danei-nar kimi bir-birinizə qisılın.

Gər umarsız ki, cavanbəxt olasız axırı-ömr,
Qocalar qədrini, zinhar, igitlikdə bilin.
Artırur gərdi-məasını quru istəğ far,
Bu zəmingər tozunu əşki-nədamətlə silin.
Faş qılur xəm qocalar qamətini taətsiz,
Əkməmişkən sizi bu çərxi-müqəvvəs əkilin.
Duta gər qonça kimi çevrənizi nəştəri-xar,
Verməyin gül kimi əldən qədəhi-mey, içilin.
Kim ki sağər kimi ağaçın açasız minanın,
Gülə-gülə kərəm ilə onu məmur qılın.
Badə, ney cuşı onun söz kəlamındandır,
Saibin qədrini, ey əhli-xərabat, bilin.

* * *

Tutma ol gül damənin məhsər günündə can üçün,
Qılma yüzsüzlig nigar ilən bir ovuc qan üçün.
Açma gil ağaçın, görəndə xali mişkin danəsin,
Əkmə baş pərgar tək hər nöqtəyə dövran üçün.
Yoldaş oldur kim qara günlərdə yoldan çıxmasın,
Keçmə yoldaşdan Xızır tək çeşmeyi-heyvan üçün.
Yengi ay başın əgər xurşidə ta olsun tamam,
Sadədil bilməz ki, bəslər özünü nöqsan üçün.
Məşrəb üçün qoyma gil, əldən ənani-ixtiyar,
Xamiliqdan atını öldürmə gil, meydan üçün.

Hüsн-cölanından əl kəsməkdir arvadlar işi,
Keç özündən mərdilər tək Yusifi-Kənan üçün.
Minnət ilə dirilik, Saib, ölüm dəndir bətər,
Can verərlər əhli qeyrət dərdi-bidərman üçün.

* * *

Məhi-şəbgərd əgər görsün onun xürşid rüxsarın,
Kəmənd eylər onu seyd ötmək üçün halə zünnarın.
Şəkərxənd eyliyəndə neyləsün üşşaq ilən yarı,
Ki, acı sözlərin verər (ona) ləli-şəkərbarın.
Deyirlər dərdmənd olan bilər həmdərd halını,
Yetişməz xəstələr halına neyçün çeşmi-bimarın?
Neçün məhv olmasın adəm onun seyranını görçək,
Ki, heyran oldürübdür vəhşətin gördükçə rəftarın.
Nə layiqdir ki, eşq əhli qıla qan içdigin zahir,
Neçün bülbül yaşurmaz el gözündən qanlı münqalın?
Süpehri-səngidil içrə mən ol Fərhad zəbərdəstəm,
Ki, abi-tişədən kani-zümrüd qıldı kuhsarın.
Məgər ol afitab ilən şəfəqgun mey içər Saib,
Ki, sərxoş mey çəkər yer üzrə hər gün sübhdəm sarın.

****

Saqiya, meydən rüfu qıl çaq bulmuş könlümü,
Qıl yuvası qan ilən peyvənd üzülmüş könlümü.
Qalmışam yerdə qanadsız quş kimi pərvazidan,
Yola sal cami-şərab ilən bütünlükdən könlümü.
Artuq eylər badei-safi mənim viranlığım,
Dərd ilən təmir qıl, saqi, pozulmuş könlümü.
Zöhdidən qan quruyubdur bağrım içrə lalə tək,
Tazə qıl əski mey ilən bu qurumuş könlümü.
Lütf qıl səhbai roşənbirlə ey mahi-təmam,
Bayram ayı eylə gil, qəmdən bükülmüş könlümü.
Cam urmaq rəsmidir saqi, tutulmuş ay üçün,
Seyqəli-cam ilə pərvaz et tutulmuş könlümü.
Eylə kim, Saib, qəmi-dövrən tutubdur çevrəmi,
Seyri-gül mümkün dəgül açsun tutulmuş könlümü.

Biz nə imdi zərrətək cövlana gəlmişlərdənüz,
Afitabi-eşq ilən dövrana gəlmişlərdənüz.
Gün keçirməkdir hesabi-şahid əgriliğ üçün,
Doğruluqdan biz bu gün divanə gəlmişlərdənüz.
(Saya dur) barani-rəhmət gər qılıc kökdən yağar,
Qoç kimi qurban üçün meydanə gəlmişlərdənüz.

MÜLƏNMƏƏ

Şah e mən, dər kuye to ta key konəm fəryad hey?
Daxi taqət qalmamışdır, dad hey, bidad hey.
Həmdəməm qəm, munesəm qəm, delbəra, qəmxar qəm,
Ey dolanım başına, sənsiz dəgil dil şad hey.

Gəh beeşvə, gəh beğəmzə, gəh təğafol, gəh benaz,
Aparırsan əqlimi bir şivəgər üstad hey.

Bəs həme şəb dər fəraqət zaro nalan, birəfiq,
Qalmışam zaru-zəlil, ey yarı-mən, imdad hey.

Dər dile Saeb bəsi ca kərdəəst çeşmane məst,
İki kafər bir müsəlman öldürür, bidad hey!

QƏZƏLLƏR

* * *

Kənara çəkmə üzündən ol ənbər əfşanı,
Amandı, qırmagınan bu dili pərişanı.
Mənim bu ağ zımı söz ilə bağlamaq da olar,
Yaraya bəxyə vurarlar ki, axmasın qanı.
Quru çörəklə güzaran edib bu aləmdə,
Nə xahiş eylə, nə minnət, unut bu imkanı.
Ürəklər ovlamaq ol zülf üçün çox asandır,
Şiri kəməndə salıb gəzdiribdir hər yanı.
Yenə də sərv ağ acın qumru gizli məskən edib,
Ümidi var ki, görə bağda bəlkə cananı.
Əgər çıxarsa əli yaxadan fələk bir gün,
Yada salar üzüyü, divi, o Süleymanı.
Bu qonçə qəlbimə sığ maz bu aləmin kədəri.
Tutarmı qum saatı qum dolu biyabani?
Əgər ki cismin ilə ruhun olsa bir rəngdə,
O anda fərşin olar göylərin də tufanı.
Bu qış ayında əgər İsfahan bəzənmişsə,
Yəqin onu bəzəyib Saibin bu dastanı.

* * *

Əzdikcə fələk, torpağa döndüm bu cahanda,
Yox özgə dənim mən üyündəm bir daha onda.
Divar dibinə çəksə də yoxsulluğum ancaq,
Huma quşu dayəmdi mənim mən doğulanda.
Qəm dağı inan, qamətimi əydi kamantək,
Ancaq məni sindirdəm bir ləhzə boran da.
Dövran mənə nə verdi, nə geydirdi, soruşma,
Ruzum-qəzəbim, paltarım-eybimdi cahanda.
Dağ səbrim ilə uyğudayam dağ ətəyində,
Xəncərlə ayırmaq bizi mümkünü bir ar da?!
Öz süfrəmə mehman oluram bəsdi mənimçün,
Göz dikmərəm özgə əlinə, qopsa tufan da.
Kam almasa da hər iki dünyada bu aşiq,
Qəlbə açılır yarı görüb heyran olanda.
Bir dürrəm, özüm, qiymətimi verməsələr də,
Aydındı mənə, yoxdu xiridar bu məkanda.
Mən ki, fələyə minnət ilə başımı əyməm,
Əzsin, nə olar, istəmərəm ondan aman da.
Zahirdə mənəm varlı ki, batındə fəqirəm,
Qönçə kimiyəm paltarın altında qalanda.
Əlvən libasa yox həvəsim, Kəbə təkin mən,
Bəsdir dəyişəm paltarımı il qurtaranda.
Sayəmdə əgər şöhrətə çatmışsa bu xalqım,
Ruzum sümük olmuşdu humatək bu məkanda.
Saib, səni kim bağladı bu mülkə ki, qaldın?
İndi sənə zindandı bura, qal, hələ yan da!

Başlandı yenə od nəfəsi burda baharın,
Yüz rəngə çalan qönçələri pozdu qərarın.
Kəmbəxt olana neməti-əlvən nəsib olmaz,
Gül qanına batmaqla qızarmaz üzü xarın.
Ruzgarın əgər xoş keçə, ölmək yada düşməz,
Hər bad ilə sönməz çıraqı çünki məzarın.
Mən etməyə çərxi-fələyi yox daha taqət.
Zər güdməgə qıvrılmaq olub qisməti marın.
Qəlbə işiq insanlara dünya qara keçdi,
Gördü bu həyatın hər üzün-dərdin, azarın.
Dövran dolanıb, kama yetişdin daha, Saib,
Bir badə də iç, ta ki, sına məstü-xumarın.

* * *

Can boğazda, subh tək biz indi nalan olmuşuq,
Dərdimiz çıxmış üzə, eşqi nümayan olmuşuq.
Ol müqəddəs yerdə də şamtək yanar şerim mənim,
Min təəssüf ki, ətək altında punhan olmuşuq.
Gərçi zahirdə libasım köhnəlib qəmdən mənim,
Püstətək çıxdıq qabıqdan biz də xəndan olmuşuq.
Kim bizə yaxşı olarsa qəm yeməz heç bir zaman,
Çünki şirazə kimi dəftərlərə can olmuşuq.
Qarğıının hər şadlığında iki aləm cəm olub,
Bızsə şimşəklər kimi göylərdə cövlən olmuşuq

Bu geniş səhrada qismət bir tikan olmuş bizə
Çöldəki toz-torpağ a sahibi-imkan olmuşuq.
Söykənibdir ayna tək divara indi arxamız,
Bu bağ a, bu bostana baxmaqla heyran olmuşuq,
Göz-göz olmuş yarəmiz köz bağ layıbdır qapqara,
Bu səbəbdəndir ki, biz indi pərişan olmuşuq.
Süfrəyə baxmaq olub dünyada qismət bizlərə,
Rəngbərəng nemət görüb süfrəsi əlvan olmuşuq.
Boynuma zəncir salıb həlqəyə bənzər gözlərin
Gözləri yolda qalan bir əhli-zindan olmuşuq.
Biz ki, cənnət meyvəsindən ummadıq zahid kimi,
Alma timsal üzlərin ətrinə mehman olmuşuq.
Məşriqin ulduzlarının bənzətmışəm mən güllərə,
İndi o güldən sarı qəlbi dolu qan olmuşuq.
Ətrimiz olsa o torpaqda tikan da gül açar,
Özgə bir aləmdi o, biz orda reyhan olmuşuq.
Darüləmanda olan tək-tənhalıq küncündəyik,
Qaçdıq insandan uzaq, əhli-biyaban olmuşuq.
Hər gecə məstü-xumar olsaq da, sübh asudəyik,
Qaçdıq insandan uzaq, əhli-biyaban olmuşuq.
Hər gecə məstü-xumar olsaq da, sübh asudəyik,
Lakin o yarın gözündə məsti-viran olmuşuq.
Bizzən almışdır libasın mişki-ənbər məskəni,
Bu səbəb olmuş ki, biz dillərdə dastan olmuşuq.
Biz qarabəxtik, fəqət aləm bizimlə namidar,
Bir üzük tək barmağı -dövranda kövən olmuşuq.

Aləmi nəzmi-nizama salmağ a acızlərik,
İndi bu düzlükłə biz sərvi gülüstan olmuşuq.
Bu həyat bəzmində, Saib, şam kimi yanmır qələm,
Neyləyək, biz hər zaman əhli-şəbistan olmuşuq.

* * *

Gül üzün nəqş elədim sinədə yarın, pünhan;
San cəhənnəmdə, bu gün cənnət özü oldu əyan.
Zahirən bir bahara bənzəyirik yox xəzanı,
Çün hənayla bəzəyibdir baharı fəsli-xəzan,
Bu həyatda varımız bir dəridir, bir də sümük.
Əsər etməz nə qədər səxt keçərsə dövran.
Biz bu yolda ürəyin qanını içdiq, yaşıdıq,
Sadəlövhür su, çörək fikri edən hər insan.
Hara getsək də bizə hümmətimiz arxa olar,
Tez çatar ox hədəfə möhkəm onu atsa kaman.
Bizə qismət kaman olmaq idi, ov ovlamadıq,
Özgələrçindi fəqət hər nəyimiz varsa, inan.
Nə üçün də bu qara torpağa biz heyran, olaq?
Yerlər göy seyr eləyib qoy bizə olsun heyran.
Bu yolun yoxdu sonu, hey gedirik, hey uzanır,
Elə qəflətdəyik amma, hələlik yox ayılan.
Meyvəmiz kölgədi bu torpağın üstündə fəqət,
Müddəiyik ki, bizə borclu qalıbdır bağ ban.

Saibin boşsa əli dünya malından ancaq,
Səslənir zəng kimi ta mənzilə çatsın karvan.

* * *

Demirəm, səhrada bir rahbərim yoxdü mənim,
Qanadımdan savayı bir hünərim yoxdü mənim.
Cigəri yanmış o qəvvas da mənəm, yox nəfəsim,
Dağdan özgə ürəyimdə gövhərim yoxdu mənim.
Neçə müddətdi axan qümlər olub həmsəfərim,
Gedirəm, mənzilim harda? Xəbərim yoxdu mənim.
İstərəm qəlbimə atəş yağa bu uçmaqdan,
Daşa dönmüş ürəyimdə şərərim yoxdu mənim.
Elə yüngüldü yüküm, Nuh məni almış gəmiyə,
Çör-çöpəm sanki, tufandan xəbərim yoxdu mənim.
Bənzərəm sərvə, baxarlar mənə heyran-heyran,
Qəmdən özgə bu cahanda səmərim yoxdu mənim.
Sapi odlansa şamın od yeriyər qəlbənədək,
Axı pərvanəyə, yansam, zərərim yoxdu mənim.
Narahat qəlbim ilə hər gecə söhbət edirəm,
Ondan özgə nə edim, naməbərim yoxdu mənim.
İki dünyaya dəyər indi qulaq dincliyimiz,
Heç də qəmgin deyiləm, simu-zərim yoxdu mənim.
Şam kimi istəmişəm ki, işığım pərvaz edə,
Heyf ola, uçmaq üçün balu pərim yoxdu mənim.

Əymışəm qönçə kimi başımı öz sinəmə mən,
Saib, ondan savayı özgə yerim yoxdur mənim.

* * *

Nə qədər sövq edəcək arzu bu meydana bizi?
Hərzə bir it kimidir, sövq edir hər yana bizi.
Ömür bir ipdi, düyündən savayı yox səməri,
Əksələr torpağa, torpaq gətirər cana bizi.
Bizim hər bir tükümüzdən elə bil dağ asılıb.
Seldə yoxdur o hünər çatdırıa ümmaña bizi.
Buludun kölgəsi düşməz biz əkən danələrə,
Təkcə hümmət yetirib bu bağ a, bostana bizi.
Eşqə düşdük dinimiz, əqlimiz əldən getdi,
Daha kim çatdıracaq, söylə, o karvana bizi.
Özünə zülm eləyər kim oxusa naməmizi,
Namədir vaqif edən çünki o pünhana bizi.
O məcazi gözəlin sərv kimi qamətidir,
Varmıdır özgə gözəl döndərə qurbana bizi?
Saib, hər müşkili dırnaq ilə açmaq olmaz,
Gər açılmaza bu müşkil, salacaq qana bizi.

Ustad bir saqi istər hər dəm şərabı eşqin.
Od istər, atəş istərancaq kəbabı eşqin.
Fanussuz olmamışdır şamlar bizim otaqda,

Şahid hicabsız olsa yanar hicabı eşqin.
Bu dərdli ahım axır xalqı divanə etdi,
Heç kəsə dəyməsin kaş iyi, kəbabı-eşqin.
Fərhad dağı çapanda işlərdi, məst olardı,
Kaş üstümə doğaydı o afitabı eşqin.
Kimin ki, ağılı azdır, yəqin o az ağılla
Bilər bir az da olsa, nədir gülabı eşqin.
Əbədi ömrə Xızrı razı salmaq olardı,
Ona olsayıdı qismət əgər savabı eşqin.
Hər insanın cahanda öz qibləgahı vardır.
Mən də qulamı oldum, Saib, cənabi-eşqin.

* * *

Qəmi başdan aşanın olmaz ölümən həzəri,
Qurumuş bir çəmənə ildirimin yox xətəri.
Qəlbinin yanmağını söyləmə, ey Lalə, mənə,
Qəlbi yanmışdan olar qəlbi yanının xəbəri.
Neməti əldə edər, kim buna səy etsə əgər,
Pərdədən də görəcək məşuqi aşiq nəzəri.
Ürəyi odlananın mütribi mənzildə olar,
Necə ki, od alışar, rəqs eləyər şölələri.
Layiq olmaz hər adam gəzdirə eşqin dağını,
Qeyri aşıqlərə göstərməz üzün çün o pəri.
Nə qədər təqlid ilə eyni yolu getmək olar?

Od salar xırmanına bir gün o eşq sahibinin,
Saibin şölə çəkən qəlbinin ol zərrələri.

* * *

Buludun göz yaşı verməzdisə ümmaña məni,
Özgə kövhər verəcəkdi yenə dövrana məni.
Eşq naz ilə əlin qoydu sinəm üstə mənim,
Döndərib ömrü-günü indi pərişana məni.
Bir hübabdır bu gəmim vardı havadan xətəri,
Qorxuram əssə nəsim də sala tufana məni.
Zahirim xoşdu ki, Saib edə heyran hamını?
Aynatək əks edərəm çəksələr hər yana məni.

* * *

Güllərə rəng verib çünki vəfadarlığımız
Sərvi heyran eləyib bunca havadarlığıımız.
O məsiha nəfəsin kölgədə qoysa yeri var,
Bu xumar gözlə sağalmış daha bimarlığıımız.
Qəmənin ağızı boğazında, durub gözləyirəm,
Bəlkə, Saib, ola ol yara fəda varlığıımız.

Bir uşaqtək özünü torpağ a heç sürtmək olar?
Palçıq ilə günəşin çöhrəsini örtmək olar?
Qara torpaqsa bədən, bəs niyə əl çəkmirsən?
Bir pişik timsalı heç əl-ayağı öpmək olar?
İlhamı naqis olanlar təzə şeri nə bilir,
Bu həyat çeşməsini şor yerə heç səpmək olar?
Ömr yaz yelləri tək inci tökür ötdükcə,
Gül kimi kol-kos arasında məgər bitmək olar?
Bir ömür ləli-ləbin istədi öpsün Saib,
Bu qədər qəlbi sıniq aşiqi incitmək olar?

* * *

O qəddinin həsrəti salmış məni bəlaya.
O zülfünün şövqündən bir yoldaşam səbaya
Görüm ki, ayrı düşsün o qayçı gözləritək,
Kim saldısa hicranı bu şad gündə araya.
Ömrümüzün sonunda fələk insafa gəldi,
Döndük quyu başında Yusif kimi bəqaya.
Nəfəs çekdim, odundan yandı neyin də bağrı,
Kəsildim mən də bənd-bənd, axır gəldim nəvaya.
Dövran məni sıxanda İrandan etdim Hicrət,
Uzaq hind ölkəsindən qurtar məni, xudaya!

Asan da gəlməsin, ey ağaçiyər, şikar sənə,
Çətin başa gələcək axırı bu kar sənə.
Şiri şikara gedən çox zaman şikara dönüb,
Gər şikar olmamışan tale olub yar sənə.
Arif ol kəsdi ki, öz-özünü dərk eləyir,
Sahili yox bu dəniz heç verər kənar sənə?
Əlin ətəkdən uzun durmusan nahaq beləcə,
Nə ümmid eyləmisən yol verə hasar sənə!
İnanmırəm ki, qiyamətdə də dura biləsən,
Nədəndi eyləməyir təsir heç bahar sənə?
Göyün sinəsini yüz parça etdi şimşəklər,
Bircə an gözlərini açmadın, nə var sənə!
Nədir bu kölgənin ardınca hey düşüb qaçmaq?
Bu sərvə diqqət elə sayəsi çatar sənə.
O daş üzərin ilə çox da iftixar eləmə,
Fələk əzər o daşı bir divan tutar sənə,
Öz həddini aşanı bir gün endirər bu fələk,
Unutma həddini ta verməyə qərar sənə.
Ağ illi başlanan iş bil o vaxt çatır sona ki,
Gülür məhəbbət ilə onda ruzigar sənə.
Közərmış ulduz ilə dağlı lalədən başqa,
De indi, hansı gülü bəxş edib bahar sənə?!
Nə yaxşı oldu ki, axır oyandın, ey Saib,
Axı bu daş yuxular az verib azar sənə?!

O qara zülfün əsiri necə miskin görünər,
Sünbülüstanda axı ahuyi-mışkin görünər.
Aşıqın yetməz əli sanma yarın daməninə,
Harda ki, gülşən olar orda da gülçin görünər.
Eşq olan qəlbə elə eşq özü təskinlik olur,
Eşq ilə dağ çapana surəti-Şirin görünər.
Heç kəsin baxtı qara olmadı mən Məcnuntək,
Başımın üstə yanın şam belə qəmgin görünər.
Naümid kəslərə hicran gecəsi sonsuz olar,
Ümid olsa, qara yer gül kimi rəngin görünər.
Bu ağır yatmağı sanma özünə dövlət əbəs,
Axı yaz fəsli yuxu daş kimi səngin görünər.
Yüngül ol, mənzilə çat, yüngül elə öz yükünü,
Bil ki, qəm dağ a dönər kimdə ki təmkin görünər.
Eşqidə misgin olan meydanı tez tərk eləyir,
Saib,ancaq ölülər eşqidə miskin görünər.

* * *

Rəf qıllam hər bəlasın bu dili-divanənin,
Dağ seli çağ rılmamış mehmanıdır viranənin.
Rəhm qıl sən biz qara baxta, özün insafla bax,
Şam gecə almış ələ qəlbin necə pərvanənin.
Eşq odundan qəlbi də hifz eyləmək mümkün deyil,
Hər nəyi vardı aparmış sel, inan, bu xanənin.

Qəlbini eşqin odunda kim əritməzsə əgər,
Qiyməti çıxmaz üzə qəlbdə olan dürdanənin.
Keç o çör-çöpdən, dolan sən qəlblərin ətrafına,
Arıtək könlün evi qoy şəhd ilə dolsun sənin.
Fürsəti əldən buraxma çün bahar əyyamıdır,
Qədrini bil gül əlində şəh dolu peymanənin.
Hər səhər sil göz yaşın, bundan peşiman olma sən,
Çün bu torpaq hər düşən şəh damlaşın udmuş yəqin.
Ey müqəddəs Kəbə, hər işdə məni hümmətli et,
Xidmətinə bəlkə mən layiq olam bütxanənin.
Şeytanın təliminə məskəndi qara qəlblilər,
Çün bahar axşamları yox rövnəqi əfsanənin.
Bir sıfətlə həqq yolu getsən əgər, mümkün deyil –
İki aləmdə kəsə bir kəs yolun mərdanənin.
Cəhd edir göylər məni sindırmağa, bilmir məgər
Yox dəni doqquz dəyirman içrə bu biçarənin?
Eşq pak olsa ona lazım deyil pərdə, duvaq,
Yoxsa şəm ağuşuna girməzdi pərvanə yəqin.
Çün xəcalətdən suya dönmüş hicabda saxlanan –
Saib, ümmandan cida düşmüş yəqin xanən sənin.

* * *

Torpaq ucaldacaqdır torpağa düşsə hər dən,
Dikbaşlığın ucundan sən torpağı düşərsən.

Qocalıqda göz yaşı peşmanlıqdan nişandır,
Dolsun sübhün suyundan qoy axşamkı piyalən.
Heyrətlənər həmişə işıqlı olsa qəlbin,
Ayna çox olsa evdə yüz görsənər bir bədən.
İllər pisi-yaxşını çəkər məhək daşına,
Saçlar da zaman-zaman dişlər tökdü şanədən.
Hər kəsdə varsa imkan bu kandardan keçməyə,
Hünərlə qoysun qədəm, çəkinməsin heç nədən.
Mən o qanadı sınmış bülbüləm, göz yaşımdan,
Tor toxudum, torlanıb başdan-başa bir çəmən.
Nəfəsi qəlbən çəkən bir cazibə varmıdır?
Çör-çöp nədir ki, onu öz yuvama yiğ am mən.
Bizi bir-birimizə, amandı, vurma, dövran!
Tüklər qarışan zaman daraq sınaçaq həmən.
Qorxuram acizliyə yozalar bu halımı,
Dözümümlə mən qisas alardım zəmanədən.
Qulaq asma zahidin sözlərinə heç zaman,
Dəryanın sahilində olur çör-çöp də bəzən.
Saib, səbrli ol ki, bizim bu zəmanədə
Verməyəsən, amandır, ixtiyarı əlindən.

* * *

Ayrılar dostundan əlbət olmasa kim mehriban,
Bil, sarı yarpaqları bağ dan qovar badi-xəzan.

Qətrədən irmaq olar, irmaq da çayda birləşər,
Tənhalıqdan heç nə hasil etməmiş ayrı olan.
Müxtəlif xislətlilər yüz il tanış olsa, yenə,
Xasiyyət tutmursa onlar ayrılıar bir gün, inan.
Dinməsən, fikrində sözlər cəm olub səssiz qalar,
Çün danışdın, hər hərif bir səs edər dildə bəyan.
Kuzədə baxsan gülaba rəngi birdir, ətri bir,
Rəngbərəng güldən onu çekmişdi gül ətri tutan.
Sən uzaqdan əqlimi, huşumu başdan almışan,
Ayrılıar mənzil başında karivandan-karivan.
Kim bəsirət əhlidir əqli həqiqət zənn edər,
Eşq onunçün röyadır, röya qalıbdır hər zaman.
Üzdə dost var başına hey and içər öz dostunun –
Arxada qanın içər, bax, böylə dostdan əl-əman.
Qonşu olmazsa əgər dostlar doğrudan yaxşıdır,
Onda çox möhkəm olar dostluq, elə bir imtahan.
Sözlə mənanı ayırməq heç zaman mümkün deyil,
Öylə kim, Saib, mahaldır ayrıla cananla can.

* * *

Qurubdu məclisi güllər yenə gülüstanda,
Çıçəkli süfrədi bu bağdakı xiyaban da.
O ağ ləçəklər ilə hər tərəf tülə bürünüb,
Elə bir ağ geyinən Leylidir bu bostanda.

Gümüş tək ağ görünür qapqara o torpaq da,
Şükufə yarpağıdır diqqət etsən hər yanda,
Ürəkdəki qubarı açmağ a bağ aciz idi,
Bahar çiçəklər ilə verdi qəlbə dərman da.
Gecəni sübhə kimi yatmayan o məstlərtək,
Üfüqdə güldü səhər sanki bir bəyaz donda.
Necə söz əhlini mən heyran etməyim, Saib,
Əlindəki bu qələm bitməz hər neyistanda.
Yük etmə qəlbinə dərdin cahanın,
Quş asmaz hər budaqdan aşıyanın.
Yalandan çəkmə ah qorxa fələklər,
Əyilsə ox vurarmı öz nişanın?
Sağ almaz məcnunu zəncirləsən də,
Qəmi yox dalğadan çayda batanın.
Zamanı fəth elə odlu nəfəslə,
Belini odda əymışlər kamanın.
Gözəl güllər sıfariş eyləmişlər,
Qırın sərhəddini yazla xəzanın.
Sədəf tək ağ zını pak eyləsən sən,
Udarsan gövhərini asimanın.
Zəhərdən qıl həzər, adət edərsən -
Zəhərlə məhv olar axırda canın.
Canın əldən gedir, bundan nə fayda,
Olar faydası hər dərdə davanın.
Vəzifə nərdivanilə ucalma,
Buz üstədir ayağı nərdivanın.

Göyün ki, qaməti qövsə dönübdür.
Çətindir düz gedə işi cahanın.
Axan göz yaşları bir gün sel olsa,
Yıxar qəflət evin olsun gümanın.
Sən öz xasiyyətinlə çox öyünmə,
Öyün ki, razı qaldı mehimanın.
Canı çox bəsləmə, ruha fikir ver,
Axı ayna gözüdür aynadanın.
Beyinsiz boş qəfəsdi dünya, Saib, -
Sümüyü at, it olsun mehribanın.

***

Kim deyir ki, bir yerə çatmaz bizim hər dadımız?
Dağı yerdən oynadıbdır ahımız, fəryadımız.
Körpəni yaxşı yatırdar yaxşı yellənsə beşik,
Silkələndikcə bizim möhkəmlənər bünyadımız.
Şirinin rəsmin ürək qanımla hər an çəkmişik,
Bisütunu eylədi məşhur fəqət Fərhadımız.
Dosta nöqsan saymırıam; onlar bizi az yad edər,
Biz elə dövrandayıq yaddan çıxıbdır adımız.
Ovu tutcaq tez kəməndlə bağ layırlar ovçular,
Gör necə çəkmiş kəməndlə dağ bizə səyyadımız?
Sanma məhv olduq bizi qəlblərdə axtar sən yenə,
Bir də düşməz sellərə viran olan abadımız.

Döydü, bərkitdi bizi, Saib, zamanın zindanı,
Tövbə etdi bir daha döysün bizi ustadımız.

* * *

Şehli yanağ a baxmağ a heç taqət olarmı?
Tufana gəmi düşsə məgər rahat olarmı?
Məşuq düşə bilməz kənara sevgilisindən,
Hər hüsн məgər ayinədən xəlvət olarmı?
Dişlərsə ana döşlərini qan əmər övlad,
Pislik edənə yaxşılıq heç qismət olarmı?
Hər lalə dağı qəlbdə min dağa dönürsə,
Getsən bağa bu hal ilə bir ləzzət olarmı?
Qəddin bükülüb, ömr gödəldi demək artıq,
Əyri düzələr heç, belə bir söhbət olarmı?!
Bir kəs ki xəsis oldu ona asma qulaq sən,
Düşsə gözünə qılçıq əgər zəhmət olarmı?!
Yalvarmadı şəh bağ bana; qoy vəslə yetim mən,
Eşq aləmidir, burda məgər minnət olarmı?!
Naqqal adamın ağ zını tiksən, yenə susmaz,
Söz qanmayanı hey başa sal, ibrət olarmı?
Xoşdur zarafat kim bacarırsa onu, ancaq –
Saibdə əgər yoxsa bu hal, adət olarmı?

Hicran düyünü qafilə oldu sinəm üstə,
Sarban uyuyur, qafilə qalmış hələ düzdə.
Gəzmə bu çölü, burda elə bir tikan olmaz
Gül qönçəsini axtara o, tapmaya bizdə.
Bir beyt qədər fasıləmiz vardı həyatda,
Mənada birik, ayrı görünsək belə, üzdə.
Divanə də olsaq yenə bu səhrada qallıq,
Zəncir də qılıncṭək əyilər gərdənimizdə.
Saib, təzə yazmış bu qəzəldən, deyirəm mən,
Yarın da xoşu gəlsə, şad olluq özümüz də.

* * *

Ol qədər qəddim əyib eşqim kaman eylər məni.
Alıb əldən ad-sanım o binişan eylər məni.
Qalmışam xalqın pənahında demə, nahaqdı bu,
Tacirin çatsa əli bil ki, talan eylər məni.
Müşkül işdir keçdiyin səhranı bir də keçməyin,
Qorxuram eşqim Züleyxatək cavan eylər məni.
Bu gözəl güllər məni heyran edibdir, qorxuram -
Bağ iban yanında bu işlər yaman eylər məni.
Qəlbinin sırrı nə oldu, bilmədim, Saib, onun,
Qorxuram fikrim nihayət xəstəcan eylər məni.

Qan vermişəm hər kəlməyə mən öz bədənimdən,
Sönmüş o Süheyl ulduzu dönmüş Yəmənimdən.
Ayla günəşə, şəmə də möhtac deyiləm mən,
Çox qəlbə işiq düşdü mənim əncümənimdən.
Kim söhbətimə assa qulaq dərk edər əlbət,
Könlüm Qədir axşamına dönmüş yenə qəmdən.
Başdan ayağa ney kimi dil-dil ötürəmsə,
Zahirdə fəqət dilsiz, ağ ızsız bədənəm mən.
Dikmiş gözünü gövhərimə indi bu dünya,
Toz zərrəsiancaq tökülür pirəhənimdən.
Biz dəryada paltar hayına qalmışıq, əfsus,
Köynək yerinə gey hübabı, söyləyək əhsən!
Tuti necə əlvan görünür bağda, çəməndə,
Mən də bəzərəm yer üzünü söz çəmənimdən.
Zəhr içsəm əgər ağ zım acı olmaz həyatda,
Ruzgari acı etdi mənə çünki bu məskən.
Tükdən də zərif söz yaradan olsa da Saib,
Söz mülkünə inci tökürük biz də qələmdən.

* * *

Kim ki, varlandı, silindi xatirindən namımız,
Dövlətin artdı, unut dostü, budur əyyamımız.
Hər kəsin artar məqami çox yeyər öz qəlbini,
Özgə camlardan kiçik olsun bizim qoy camımız.

Saldı dərdə bu cəmiyyət incidilmiş qəlbimi,
O gümüş pullu balıqtək pullar oldu damımız.
Göz açınca gəldi, keçdi ömrümüz, çatdı sona,
Bir qığ ilcimtək bizim də yandı, söndü şamımız.
Sıxdı azad qəlbimi bu dünyanın gülşənləri,
Qumrunun o tar gözündə sərv olub əndamımız.
Yox müəllim dincliyi şagird əlindən heç zaman,
Zəhrə dönmüşdür həyat, çün hasil olmaz kamımız.
Arxamız səhradı, öndə yoxdu bir yol göstərən,
Cövri-dövrəndən olub yüz parə qəlbi-xamımız.
Əldə lalə rəngli cam, Saib, özün də yoldasan,
Ta fələk dövran edir bil ki, dolanar camımız.

* * *

Təsbehə zikr etməyə yoxdur daha heç halımız,
Vay ola o kəslərə bəlli deyil əhvalımız.
Bu burulğan ki, görürsən pişvaza çıxmış bizi,
Məcnunun ruhudur o, başlanmış istiqbalımız.
Hər hübab dəryada bənzər bir müqəddəs örtüyü,
Rəhmət ilə başlasa gər nameyi-amalımız.
Daş ürəkli kəslərin olsa tərəhhüm hissəleri,
Dərk edərlər xalq üçün qalxar bu qeylü-qalımız,
Sadəlövh kəslər bu dünyadan güdərlər mənfəət,
Biz humayıq, bayquşa möhtac deyildir falımız.

Alnímız qælb aynasından hæm tæmizdir, hæm dæ saf,
Orda əks olmuş bizim ilk læhzædæn iqbalmız.
Zənn edirdik hær işi asanca hæll etmæk olar,
Şahinin cængindæ imiş ancaq istiqlalımız.
Zülmætin rængilæ kövhærlænmæmişdir aynamız,
Rahat etmiş abi-heyvandan bizi iqbalmız.
Biz ki, milçæk ovlamaq üçün belæ tor qurmadiq,
Onda hörümçæk toru olsun gæræk amalımız.
İndi peşmanlıq üzündæn xırmana od vurmuşuq,
Saib, heç qæm etmæ yoxdur yer üzündæ malımız.

* * *

Yaxamı vermedisæ eşq gözellær əlinæ,
Məni ovsunlayaraq axırı saldı felinæ.
Dönmədi çerxi-fəlæk neyləmæk, arzumca mənim,
Ləblərin atdı məni sanki baharın selinæ.
Elæ pəcmürdæ halam, bir nəfəsim qalmış, o da
Qorxuram bir gün uça, dönməyə öz mənzilinæ.
Qanadı sınmış o bülbül kimiyyəm, bağbanlar
Kaş salaydı məni güldən toxunan zənbilinæ.
Kimsəyə yoxdu gümanım mənə dildarlıq edə,
Saib, uçdu Yenə dæ fikrim o qürbət çölünæ.

* * *

Bülbül qəfəsdə olsa qalar çəməndən ayrı,
Şamı fanusa qoysan düşər o səndən ayrı.
Qəlbin döyüntüsündən dağ titrədi yerindən,
Dağ çapanın başını saldı bədəndən ayrı.
Sinəmin atəşindən bu dünya odlanardı,
Köynəgim etməsəydi dünyani məndən ayrı.
Sənin məhəbbətindən dodaqlarım qovuşmuş,
Mümkünmüdür ki, qalsın sevən-sevəndən ayrı.
Saib, Məndən soruşma nədən qurbətə düşdün,
Saldı qərib fikirlər məni vətəndən ayrı.

* * *

Saqi, gəl saxsı qədəhlə qəmini yüngül elə,
Həvəsim yoxdu qalım dünyada bir zərrə belə.
Mən bu sonsuz çölü gəzməkdə nəfəsdən düşdüm,
Tut əlimdən, axı var mənzilimə çox yol hələ.
Gahi boynumda həmayıl, gahi çıynimdə idi –
Getdi zülfün də ömürtək daha o düşməz ələ.
Hələ sən imtahan üçün elə divanə məni,
Ötməsəm Məcnunu mən, qaytar o dəm aqil elə.
Qorxulu səhrada yoxdursa mənə məskən əgər,
Saibəm, vardı ürəklərdə yerim hörmət ilə.

Göz yaşım ilə dönübdür qara torpaq çəmənə,
Qürbət eldən köç edib gəldi xəyalım vətənə.
Baxsam həsrətlə əgər hər qara daş parçasına,
Nəzərim altda dönər daş da əqiqi – Yəmənə.
O fəna xəncəri kəsmişdi həyatın suyunu,
Bu yanın torpağı su verdi gözüm yaşı yenə.
Aşiqin laləyə bənzər ürəyi, qanla dolub
Kaş verə badi-səba mücdə sevəndən-sevənə.
Qara topaq o Xotən ahusunun müşkin əmib,
Biz şir ağzında ikən fikrimiz uçmuş Xotənə.
Saib, eşq bəhri ilə başlamışam şerimi mən,
Misralar tabe olub, gör necə, fərman verənə?

* * *

Qəm çəkməyə layiq deyiləm, şad elə onda.
Viranə əgər etməsən, abad elə onda.
Tapşırma məni xatirata, eyləmə miskin,
Yol getməyə var qüvvətim, azad elə onda.
Bəlkə çatam o qafiləyə, ordadı qəlbim,
Hümmətli ağ am, layiqi-imdad elə onda.
Ölmüş kimiyəm, yoxdu bədəndə belə qanım,
Divanə deyib sən yenə icad elə onda.
Dünya eşidir fəryadını Saibin, ancaq,
Sən də eşidib fəryadımı yad elə onda.

Canı biz qurtararıq bu bədənin qeydindən,
Samanı çək kənara ta ki, üzə çıxsın dən.
Zülfədən azad edə gər bu dili-divanəmizi,
Bu həyatın toruna salmariq ömrü yenindən.
Səyimin qarşısını almağa gər göstərə cəhd,
Bil, çuxa tikdirərəm bu qaba ip köynəyi mən.
Düşsə dövlət quşu bir gün toruma, and içirəm,
Mən səxavətlə onu qurtararam dardan həmən...
Saibin açmadı heç müşkülüñü xalqın əli,
Üzünü allaha tutmuş, tək odur imdad edən.

* * *

Bizim ki, özgələrə bənzəməz ibadətimiz,
Ürəkdə gizli qalar əhdimiz, şəriətimiz.
Yəqin budur səbəbi məqsədə yetişmir əlim,
Könüldən olduq uzaq hasil olmaz hacətimiz.
Gülün vüsalına şəbnəm kimi qovuşmamışıq,
O qəmli qönçəyə bənzər bizim bu halətimiz.
Nədir ki, milçək, onu gizlənib şikar eləyək,
Huma şikar eləməklə bitər qənaətimiz.
Əgər ki, qırılıraq atəş içində min dəfə biz,
Haray qoparmağa qoymaz inan ki, qeyrətimiz.
O köç yolunda bitən barlı bir ağac kimiyik,
Payızə qalmayıır heç vaxt budaqda nemətimiz.

Çiçəkli bağ çada, Saib, bu insaf olmazdı,
Görəndə qonçəni biz, olmayaydı rəğ bətimiz.

* * *

Nə qədər qında yatıb pas atacaq xəncərimiz?
Paltar altında zireh tək qalacaq cövhərimiz?
Axı səhrayı-qiyamətdə ki, bitmir lalə,
Orda bil, olmayacaqdır daha dərdi-sərimiz.
Zöhrə acizdi dönə ordumuzun dövrəsinə,
Canın məqsədi uğrunda verər ləşkərimiz.
Qanadı yanmış o pərvanəyə döndüm yenidən,
Alışib yandı el uğrunda könül dəftərimiz.
Görmədim bir kəsi ki, ağ laya öz halımıza,
Özgənin bəxti üçün dövr eləyir əxtərimiz.
Düşmən hər söhbətimizdən necə də kam götürür,
Başsızlıq şam kimi, məclisdə hanı rəhbərimiz?
Arzumuz qəmlı ürəkdə dolanıb aha dönür,
Şah damardan od alıb sanki yanır məcmərimiz.
Ağ layaq, ya da gülək, birdi bizimçin, Saib,
Göylərin şişəsini sindiracaq əllərimiz.

* * *

Bu böyük yolda təvəkküllə bitir hər səfərim,
Təsbehi, zünnarı hörmət ilə saxlar kəmərim.
Qurumuş toxmu bulud islada, bitməz yenidən,
Qayğıım artdıqca mənim, artdı ürəkdə kədərim.
O xumar gözlər olubdur məni də məst eləyən,
Elə zənn etmə mənim yoxdu qədəhdən xəbərim.
Harda oldum orada aşdı başımdan su mənim,
Bənzərəm gövhərə mən, qəmlər alıb dövrü bərim.
Mən sənin fikrin ilə gör necə daldım özümə,
Qurumuş başımın altında qolum, yox xəbərim.
Sinəmin hər sümüyü xəncərə bənzər necə də,
Odlu ahlar ilə dolmuşdu körüktək cigərim.
Mən ki hər torpağa öz toxmumu səpməm, Saib,
Qəlbi yanmışları gördükdə çoxaldi şərərim.

* * *

Su qabına tökməzlər, dardır deyə, şərabı,
Dəli selə bənzədər gecə vaxtı məhtabı.
Qəlbin yoxsulluğundan göz yaşımız axmayırlar,
Qönçəni sıxsan yenə çıxmaz onun güləbə.
Məcnun Leyli zülfündən düzəlmış kəmənd bilər
Yol üstə ilgıım vurub cilvələnən sərabi.
Qəlbi ölmüş insanın o yorğun gözlərində,
Kafur olar ağ çıçək ay atanda niqabı.

O gözlər qovdu sənin gözlərindən röyanı,
Bir də röya körməzsən, Saib, çəkmə əzabı.

* * *

Torpaqdan qüvvət alıb keçir hər anı eşqin,
Laməkan az qalır çatsın məkanı eşqin.
Gecə qaysaq bağlamış, gündüz – təzə yaradır,
Aysız, günsüz dolanır bil, asimanı eşqin.
Bu bir parça torpağı nurlandıran fələkmi?
Bəlkə halə olubdur göydə kamanı eşqin?
Titrəyib qorxusundan torpağı endi göylər,
İç bu dolu kasanı, ol qəhrəmanı eşqin.
Burda duz ilə almas bir qiymətə satılmış,
Mənim duzumsa oldu məlamət kanı eşqin.
Allaha çox şükür ki, axır gətirdi bəxti,
Saib də olmuş indi bir pasibanı eşqin.

* * *

Aya bənzər o gözəl aldanar hər yağlı dilə.
Kişi istər ki, yolun rişəsini alsın ələ.
Kim ki qafıldı, o rahatdı səsindən təbilin,
Biz ürək vurğusunu yoxlayarıq nəbzi ilə.

Özünü öymək özü cəhlə bərabər kimidir,
Gödək olsa libasın qorxusu yoxdur əzilə.
Hiylə ilə hünəri harda görübsən bir ola?!
Tülkülər ovlayanı ovlamayıbdır şir hələ.
Düşməni aciz hesab eyləmək acizlik olar,
Çox zaman gizlədir çör-çöpün altında tələ.
Göz yaşı Saibi almış araya halə kimi,
Necə ki, halə çəkib dövrəsinə ay da, belə.

* * *

Məstlik nişanı artıb üzündə dilnəvazın,
Baharda artırar çün nigar da xabi-nazın.
Qalmaz ürəkdə tabı, kim bircə yol görərsə.
Bağ a qədəm qoyanda hüsnün o sərvinazın.
Əqlin qüruru neylər eşqin gücü önündə?
Yox qorxusu kəklikdən dağ larda şahibazın.
Yoxsulluqda qorxutmaq aşıqləri nahaqdır,
Ömrün boyu qalacaq alnındakı o yazın.
Əgər Məhmudun əmri hində qədər çatıbsa,
Ancaq o baş əyərdi fərmanına Ayazın.
Bir yol gedər həyatdan sadiq olan aşıqlər
İldə bir yol köç eylər qafiləsi hecazin.
Qorxum budur ki, işvən həvəsimi oyatsın,
Arzusunu çin etsin bu ilhamı dəyazın.

Danış yarın zülfündən yolu qısalda bəlkə,
Əfsanədən danışmaq uzaq yolda nə lazım.
Dodaq dilin ucundan öz qanını içər, bil,
Şam tək yanın urəyin eşitməzlər avazın.
Gözəlliyyin nişanı öncə; həyalı olmaq,
Həyalı olsan, ey gül, hasil olar niyazın.
Saib, məcazi eşqin həqiqətin tapıbsan,
Həqiqətə dönübdür onunçun da məcazin.
Olduq necə halın duyanı biz bu cahanın
Bizdə görünür sirri-nihani bu cahanın.
Əsrarını faş eyləmədi dünya, biz olduq -
Həm aynası, həm ayna tutanı bu cahanın.
Susduqda dönüb sir dolu gövhər oluruq biz,
Dindikdə bizik odlu bəyanı bu cahanın.
Torpağın ürək dağı kimi yazda göyərrik,
Üzdə olarıq fəsli-xəzanı bu cahanın.
Köhnə şərab ilə ürəyi nəşələnən pir -
Əslində bizik bəxti-cavanı bu cahanın.
Qətrə dəyişib gövhər olar söhbətimizdən,
Bir dürr kimiyyik, şöhrəti-şanı bu cahanın.
Zəncirə salıbdır bizi ol ahu nəzərlər,
Divanəsiyik həm də ki, canı bu cahanın.
Düzlükdə bizi əldə əsa eylədi dövran,
Sonra əyərək etdi kəmanı bu cahanın.
Huşsuzluğumuz yadları qəlbən şad edibdir,
Yatdıq, yuxuda keçdi hər anı bu cahanın.

Karvanımızın zəngini əks eylədi səhra,
Bu ahı idi, həm də, fəqanı bu cahanın.
Bizdə cəm olub sirri iki dünyanın ancaq,
Həm heyrətiyik, həm də gümanı bu cahanın.
Zahirdə əgər gözlərimiz pərdələnibsə,
Olduq gecə şamdanda yanarı bu cahanın.
Saib, xəbərin yoxdumu bu məclisimizdə
Müşküldü ola dərdə qalanı bu cahanın.

* * *

Şad elə lalə yanaq, zülfü pərişanları sən,
Nura qərq eylə ürəkdən o şəbüstanları sən.
Nə qədər çıxmayıb əldən hələlik fürsət var,
Cəm elə, bir yerə yiğ cümlə peşimanları sən.
Kəbə hər yerdə olar, təmirinə cəhd eləmə,
Bacarırsan şad elə qəlb evi viranları sən.
Gər Züleyxa həvəsindən qutarıbsan canını,
İki dünyaya əvəz eyləmə zindanları sən.
O məlahət kanını etmə qiyas lövlöv ilə
Duzluğa kim aparar, söylə, nəməkdanları, sən?!
Vaxt əzizdir, sən onun qiymətini, qədrini bil,
Qəlp pula satmagınən Yusifi-Kənanları sən.
Badə çox yaxşıdı, ancaq o da əndazə ilə,
Gəzmə bülbül kimi hədsiz bu gülüstanları sən.

Dodağın ixtiyarın vermə o arif əlinə,
Etmə ümmid tutuya ol şəkəristanları sən.
Güllərin bal gülüşü onları xəndan eləmiş,
Hansı gülşəndə görübən bilə xəndanları sən?
Yüz gözəl göz görə bil, Saibi heyran etməz,
Can atarsan görəsən gözləri pünhanları sən.

* * *

Hər kəsin ki, əlləri adət edə peymanəyə,
Bil ki o bir də uzanmaz təsbehi-səddanəyə.
Arif hey meyl eləyər həlqələnən zülfə tərəf,
Aşına olsa yaxından Kəbəyə, bütxanəyə.
Dolanım dövrəsinə qəlbin o pərgar timsalı,
Çünki könlüm quşu adət eyləmişdir danəyə.
Xisləti pis olan insana nəsihət eləsən,
Yozacaq hər sözü o bəlkə də bir əfsanəyə.
O kəsin bəxti gülübdür üzünə çünki o da,
Bir nişan həlqəsi tək adət edər bir xanəyə.
Kim ki Saib kimi dərk etdi zamanın dəhşətin
Çəkilib durdu kənarda döndü bir biganəyə.

* * *

Aləmi-mənadan ey ki, xəbərin yoxdu sənin,
Susmağ ından savayı bir süpərin yoxdu sənin.
Sən də öz aləmini tərk elə, bir çıx kənara,
Axı bundan ki müqəddəs səfərin yoxdu sənin.
Yoxdu sərvin bəhəri, gör, nə geyinmişdi fəqət.
Qəlbini qəm yeməsin ki, bəhərin yoxdu sənin.
Xızr olar qorxulu səhrada sənin həmsəfərin,
Bunu dərd eyləmə bir rahibərin yoxdu sənin.
Zənn edirsən ki, tikanlıqdı sənin hər tərəfin,
Çünki o qəlbin evində gövhərin yoxdu sənin.
İstəyirsən calaq et güllərini, qanqal ilə,
Bil ki, bu işdən axır bir səmərin yoxdu sənin.
Sındırıbsan qəfəsi, qorxu düşübdür canına,
Göylərə uçmaq üçün balu-pərin yoxdu sənin.
Hünərin yoxdusa, Saib, nə öyün bunca belə,
Nə özündən həzər et ki, hünərin yoxdu sənin.

* * *

Kuzətək meyxanadan özgə yerim yoxdu mənim.
Hopmuşam torpağa heç bir səfərim yoxdu mənim.
Uşağıın atdığı daş bu dəli qəlbə nə edər?
Kəkliyə bənzəyirəm bir kədərim yoxdu mənim.
Üstümə yağ sa qılınc zərbələri dalğa kimi,
Sinədən başqa döyüşdə süpərim yoxdu mənim.

Ürəyim səhraya bənzər necə mən şadlıq edim,
Orda bir zərrə işıqlı gövhərim yoxdu mənim.
Ye «şəkərdən də şirin» sən Əbücəhl qarpızını,
Qaş-qabaq sallama ki, heç şəkərim yoxdu mənim.
Mən o sərvəm ki, sarı yarpağımı yel aparar,
Qapılar gəzməyə özgə nəfərim yoxdu mənim.
Hünər eşqin nəzərində nə zaman məqbul olub?
Hünərim bircə budur ki, hünərim yoxdu mənim.
Qəlbimin istəyi eşqin qəmidir. Saibə de,
Ondan özgə ürəyimdə bəhərim yoxdu mənim.

* * *

Vaslü-hicran bir olar qəlbdən heyran olana,
Daşını qoy, tərəzi başını əysin o yana.
İşlə vaxtında görərlər, necə ki, vaxt oldu
Yusifin yatması da etdi kömək bir gün ona.
Göz yaşı axmağa başlarsa şikayət edərək,
Kirpiyin səfləri mümkünü önündə dayana.
Gül ki öz ətrini ehsan eləyib minnətsiz,
Yaxşıdır minnəti qaytar elə minnət qoyana.
Saib, ayüzlü közəl kaş yad edə dostlarını,
Bu yatan bəxtin ümid var ki, o dəmdə oyana.

Qapını bağ layacaq bağ ban əgər gəlsə bahar,
Ağ gülü pambıq edib öz qulağın güllə tıxar.
Yar ayın nurunu səhrada qum üstündə görər,
Fikr edər süddü belə qumların üstündə axar.
Eşqimi gizləmişəm indi peşimanam özüm,
Duz dadıb düz qabını gizləməyə vermə qərar?
Min dəfə göydəki aydan çox olur şölələri,
Sinəmi, varlığımı yandıran o odlu qübar.
İsfahandan gedir hər ölkəyə, Saib, sürmə,
Misridə, Ş amda bizim sürməyə heç tay tapılar?

* * *

Qocalıq vaxtı yerə qoyma sən o mey camını,
Qaytarır köhnə şərab gəncliyinin ilhamını.
Aşıqə canı fəda etməyi təlim eləmə,
Söndürər badi-səba, qaydadı, eşqin şamını.
Məni söndürdü səhər yelləri, yoxdur hünərim,
Yetirəm şama yanmış qəlbimin hər peyğəməni.
Ümidim vardı ki, yaz fəsli kimi əldə çiçək,
Başlayardım yenidən mən ömrün bayramını.
Nə qədər qəm yemişəm, qəlbdə nihan saxlamağ a –
Bədnəzərdən sinəmin dağını, qəlbin qəmini.
Peşmanam, dişləyirəm barmağımı heyrətlə,
Vermişəm bada mən ömrün o bahar əyyamını.

Çox təəccüb edirəm Saibə, incitdi nahaq.
Duymadı yarın o incə, o zərif eyhamını.

* * *

Çatmayır dəryadakı sərvətə hərgah əlimiz,
Nə olar gövhər ilə dolsa əgər sahilimiz?
Gəlməsin, İsa, bizim dərdimizə dərman üçün,
Bədənin gül dodağıyla açılar müşkülüümüz.
Söylə, qəmdən savayı qəlbimizi kim tanıyor?
Seldən özgə kimi görmüş qapıda mənzilimiz?!
Biz əkən tarlaların məhsulu yoxsulluq olur,
Bir qarışqa gözünə yerləşəcək hasilimiz.
Mumiyatək dağ ilar qəlbimiz axırda bizim,
Çünki dərmandı bizə öz qəmimiz, nisgilimiz.
Fələyin minnətini çəkməyə dəyməz, Saib,
Nəyə lazımdı ki, minnətlə açılsın gülümüz.

* * *

Həlqə olduq qapısında yenə meyxanələrin,
Bu hal ilə yetişək vəslinə peymanələrin.
Biz xarabata uşaq vaxtı gəlib düşməmişik,
Kərpic olduq divarında bu qədim xanələrin.

Dilimin xəncəri aşıqləri doğrar gündüz,
Gecə şəmim yaxacaq atəşə pərvanələri.
Məşvərətlə açılır sırrı əyər dünyamızın,
Mən deyim, sən də çevir təsbehinin danələrin.
İstərik tez qurtara söhbətini indi qələm,
Vaqif olluq halına sonra da divanələrin.
Xabi-qəflət alacaq olsa bizi aquşuna,
Bircə anda düşərik qoynuna əfsanələrin.
O gözəllər elə hopmuşdu bizim canımıza,
Saib, olduq mayası biz də bu bütxanələrin.

* * *

O acı sözlərə səbr eyləyərək dözdüm mən,
Çün kamal əqli olan nakam olur, sezdim mən.
Hərzə söz söyləyənə yaxşı cavab susmaqdır,
Susaraq hay qoparan hərzə dili üzdüm mən.
Kama çatmaq diləyirsən eli çatdır kamına,
Bunu gördüm, hara getdim, haranı gəzdim mən.
Od ilə sən mumu bir yerdə necə saxlayasan?!
Atəşimlə poladı mum kimi bil əzdim mən.
Unudublar səni, Saib, yada salmaz kimsə,
Dərdimi ləl ilə dağ sinəsinə yazdım mən.

Surətin sanki səməndər eləyər ayinəni,
Gülüşün sinəsi gövhər eləyər ayinəni.
Hüsnünün şövkəti İsgəndərin o şöhrətinə,
Şəfəqin ayə bərabər eləyər ayinəni.
Can alan xalın ilə, şəkkərə dönmüş dodağın,
Tutuya bəlkə də şəkkər eləyər ayinəni.
Aləmi yandıran hüsnün eləməz kimsəyə zülm,
Odlu səhra, ya da məhşər eləyər ayinəni.
Tərləmiş surətin aydan da gözəl cilvələnər,
Baxana nurlu bir əxtər eləyər ayinəni.
Qanadım mum kimidir, allah özün dadıma çat,
Atəşin şöləli məcmər eləyər ayinəni.
Dolanar başına məşşatə, necə zərgələr -
Bəzəyib haşıyəsi zər eləyər ayinəni.
Arif insan ilə söhbət özü bir dövlətdir,
Görkəmin bir daha zivər eləyər ayinəni.
Göz yaşı tökdü xəcalətlə baharın buludu,
Şəbnəmin çünki təzə-tər eləyər ayinəni.
Sadəlövh töz düşər həmsöhbətinin təsirinə,
Təsirin tutuya bənzər eləyər ayinəni.
Yusifi görmək üçün güzgü həvəs etməyəcək,
Baxışın bil ki, tavangər eləyər ayinəni.
Daş ürəklər əriyib döndü suya hicrində,
Gözlərin çeşmeyi-kövsər eləyər ayinəni.
Saibin qəlbə yarın gül üzünə heyrandır,
Dil açar tərifə gövhər eləyər ayinəni.

* * *

Qəlbin hər bir mətləbin həmxanədə biz tapmışıq,
Şam yanıbdır, nurunu pərvanədə biz tapmışıq.
Bəzi dostlardan əgər ki, aşinalıq ummuşuq,
Çox təəssüf ki, onu biganədə biz tapmişıq.
Nöqtədən tumar dolu hərf istəsən tapmaq olar,
Çoxları çox ov edib, bir danə də biz tapmişıq.
İynətək kipriklərin səf-səf durubdur aşikar,
Zülfünün hər tək-təkin bir şanədə biz tapmişıq.
Sildi üzlərdən tozu-torpağı bu tufan seli,
Bu halı, bu şadlığı meyxanədə biz tapmişıq.
Üzdə əks eylər ürəkdə toplanan nur şöləsi,
O nuru meylə dolu peymanədə biz tapmişıq.
Bir günahsız ov kimi düşdü tora axır könül,
Hər nə tapdıqsa fəqət divanədə biz tapmişıq.
Saibi guşə-nişinlikdən ayırmaz zər belə,
Dünyanın hər şadlığın bu xanədə biz tapmişıq.

* * *

Hamı bilmir gecələr yatmayanın həsrətini,
Xosrov istər ki, bilə Şəbdizinin qiymətini.

Dərya sakitsə demək çör-çöp ilə söhbət edir,
Bu gövhər ümmanının kəs bu ucuz söhbətini.
Qanlı qəlbin xəbərin çün qan içən eşq bilər,
Meylə dolmuş qədəhin saqi bilər hörmətini.
Nazın öldürsə kimi bir də qiyamətdə durar,
İti xəncər yarası sonra verir dəhşətini.
Şah ağılsızsa əgər şöhrəti də olmayacaq,
Fərhadın eşqi azaldıbdı şahın şövkətini.
Yaralı sinəmi harda açıram dəftərtək,
Artırır arif olan kəslərin o həsrətini.
Güllərin yarpağını göz yaşı pak eyləyəcək,
Bülbül hardan görür axşam şəhinin surətini.
O bahar ömrümüzün günləri düşdükdə yada,
Saibin fikri gəzər Təbrizin o cənnətini.
Meyə batmış dodağın gör nə gətirdi başıma,
Huşumu başdan alıb sonra güvənmə huşuma.
Elə sənsizləmişəm nanəyə bənzər ürəyim,
Gəl, tələs, gəl əzizim, birbaşa gir ağuşuma.
Öz əlinlə bu cəvahir evini bağlamışan,
Barı insaf elə sən gəl, bu ləbi-xamuşuma.
Qara zülfün yuxuda söyləyir əfsanə mənə,
O dönüb sübhəcən həmsöhbətimə, sirdaşıma.
Mənəm ol qümri ki, Saib, o yaşıl sərv ağacı,
Yarpağından əba tikmiş ki, gəlir çox xoşuma.

Oxşayar qəlbi məgər seyri-gülüstan tənha?
Bəlkə də verdi icazə bizə bağ ban tənha.
Yazbaşı dostlar ilə bağları gəzmək dəmidir,
Xızra nə ruh verəcək ömri-cavidan tənha?
O təzə qönçələrin seyrinə dalmaq xoş olar.
Məst edib bülbülu gül, bağ da da bağban tənha.
Qəlbimi oxşadı ətriylə yenə sübh yeli,
Kaş ki, heç başlamaya səhrada tufan tənha.
O qara gözlərin alsın sinəmi bir də nişan,
Neçə yol oxladı bu sinəmi dövran, tənha.
Elə bir fürsət ola, biz də ürəkdən danışaq,
Deyərəm sözlərimi mən yara pünhan, tənha.
Bir mənəm, bir də ki, bu nəmlı gözüm qürbətdə,
Saibə qismət ola bir də İsfahan tənha.

* * *

Bir nəzər salsa əgər nərgizə oxşarın sənin,
Təzədən cana gələr bil neçə bimarın sənin.
Düşsə şəbnəm gül üzə, qorxu budur təsir edə,
Asimanın göz yaşıyla güldü gülzarın sənin.
Gözlərində bir quru səhra olar dünya üzü,
Kim ki bağlarda görər məstanə rəftarın sənin.
Dimdiyində tutinin sözlər də heyrətdən donar,
Üzbəüz dursa onunla güzgü rüxsarın sənin.

Hüsünə baxmaq üçün yox kimsədə cürət belə,
Çün yaşardı gözləri gün gördü didarın sənin.
Gör şirinlikdən o ləblər qönçələnmişdir necə?
Kimsə bilməz qönçədə gizlənmiş əsrarın sənin.
Kirpiyindən nizələr tutmuş təbiət çöhrənə.
Gülüzü hifz eyləsin pis gözdən ol xarın sənin.
Kim səni dinlərsə o, vallah ürəkdən şad olar,
Çünkü düzdür hər sözün, hər əhdin, ilqarın sənin.
Aynaya kövhər çəkirlər ki, daha parlaq ola,
Dövrələnmiş ol qara zülfünlə rüxsarın sənin.
Güldərən heyrət edər, Gördükdə səntək bir gülü.
Bəlkə məst eylər onu bir anda gülzarın sənin?
Cürət etməzdi çəkə meydana öz gövhərlərin,
Yusifi Kənan əgər görsəydi bazarın sənin.
Torpağın altında da rahat yata bilməz, inan,
Kim ki torpaq üstə olmuşdur giriftarın sənin.
Nə qiyamətdən xəbərdardır, nə də duz dadmış o,
Saib, hər kəs görməyib o sərvqəd yarın sənin.

* * *

Yuma bilməz gözünü aşiqi-divanə gecə,
Sübhədək çünki açıqdır neçə meyxanə gecə.
Boş söz ilə boş ürək ki, dola bilməz heç vaxt,
Kim oyaq qalsa ona xoş gələr əfsanə gecə.

Qəlbimin sərvəti sinəmdəki bu dağlardır,
Hər uçulmuş ev olar bayquşa da xanə gecə.
Ömrünü sərf eləyir şam da qaranlıq gecəyə,
Odlu göz yaşını şamın içə məstanə gecə.
Səhərin gül üzü xoş gəlmədi pərvanələrə,
Şənlənib rəqs eləyər şəm ilə pərvanə gecə.
Yoldaş oldur ki, silə dərdi-qəmi qəlbindən,
Necə ki, yoldaş olur aşiqə peymanə gecə.
Parlaq ulduz gecələr nur çiləyir yer üzünə
Sən də yan, şölə çəkib şam kimi mərdanə gecə.
Yoxdu xəlvətdə yerim təkcə xəyalımla qalım,
Zahidinsə yeri mehrab, özü rindanə gecə.
Gecə məclisdə olan sübhü pərişan açacaq,
O qara saçlarına çəkməginən şanə gecə.
Qəmə fürsət düşə çəkməz ətəyindən əlini,
Özünü xəlvətə ver, çək yaxanı yanə gecə.
Xəstə dostun yanına dəyməyə, Saib, elə get,
Gəlişin ta ki, dönə dostuna dərmana, gecə.

* * *

Çalış riayət elə qanuna itaətlə,
Amandı, yorma nahaq xalqı sən ibadətlə.
Çalış qonaqlığa getmə, əgər gedər olsan,
İtaət elə sən hər qaydaya mətanətlə.

Əgər ki, var inamın tanrı hər şeyi eşidir,
Yavaşdan eylə duanı ürəkdə hörmətlə.
Yemək ki, süfrəyə gəldi, namazdan əl çək sən,
Çalış itaət elə qaydaya cəmaətlə.
Yağ ilə bal kimi ol cümlə məclis əhliylə,
Üzünü turşudaraq baxma sən küdurətlə.
Tələsmə məclisi qurtarmağa hara getsən,
Çalış ki, yormayasan xalqı boş nəsihətlə.
Biri danışsa əgər kəsmə sən sözün yarıda,
Üyübər öz dənini xalq həmişə növbətlə.
Gedəndə məclisə öyrən əzəl nədir səbəbi,
Soyutma məclisi, sən piçhapiçla, söhbətlə.
Ziyafət olsa ora varlılar gələr şəksiz,
Gedərsə yoxsul əgər əyləşər nə halətlə?!
Belə zamanda ki, yox söhbətin xiridarı,
Çəkil də bir yana sən, dinmə, sus məharətlə.
Əgər ki, güşənişin olmaq istəməz Saib,
Başa salın onu siz indi bu nəsihətlə.

* * *

Mən pərişan deyiləm hali-pərişanlığımı,
Şəmşirəm gülmə daha sən mənim üryanlığımı.
Odlu nitqimlə mən hər məclisə şam olsam da,
Yanmağım oldu səbəb axırı peşmanlığıma.

Bu həyat əydi mənim qəddimi oldum iki qat,
Daha kimdir inanan sahibi-meydanlığı ıma.
Hələ məktəbli ikən dərsimi etdim əzbər,
Heyran olmuşdu hamı əbcədə heyranlığı ıma.
Qana batmış dodağın açdı qızılğül naz ilə,
Elə bil razılıq etdi o da bağ banlığı ıma.
Bir otaq tikdim ona, ayna kimi şəffaf idi,
Gəlmədi, heyran ola bir daha insanlığı ıma.
Harda viranə görübən, orada gövhər var,
Baxmasın, Saibə, de, zahiri viranlığı ıma.

* * *

Həvəsə tabe o gülüzlü nigar olsun niyə?
Bu işıqlı ildirim kolluqda tar olsun niyə?
Badədə bir qüvvə vardır, daşları mina edər,
Mey içib, huşdan gedib insan xumar olsun niyə?
Havalər xoşdur, çəmən güllük, düzənlər yamyaşıl,
Bəs bizə qismət baharda dörd divar olsun niyə?
Hər nəfəs qəvvas üçün bir sinə gövhərdir inan,
Bəzi nadanlar bu gövhərdən bezar olsun niyə?
Xoşdusa bir daş kimi yolda nişantək durmağı,
Zəng kimi karvanda o bəs biqərar olsun niyə?
Bir kəsin dəryaya dönəmkün var isə imkanı,
Bir hübatbək su üzündə o qabar olsun niyə?

Saib o ustada yazmış bu cavabı söyləyər –
Ta nəfəs varkən nəfəssiz, intizar olsun niyə?

* * *

Həsrətə tab gətirər kim ki, yanıb eşqə düşə,
Bil ki, şirin gözlərilə nurlanar axşam meşə.
Eşqidə nə sirri varsa qəlbidə tutmaz qərar,
Al şərabın təsirindən rəngbərəng olmuş şışə.
Bəhrə vermiş torpağı şum eyləmək asan olar,
Gənclərə nisbət qoca möhkəm olur hər bir işə.
Eşqidir ümdə səbəbkar, dağ çapan nakam ölüb,
Şirinin təsvirini çəkmək deyil ancaq peşə.
Saib, heç çıxmır yadımdan ol yarın nazik beli,
Bu xəyallar dərd olub bir də bu hicran görmüşə.

Bu cahanı başıma hicr dağı dar eləyib,
Nə edibdirlə mənə laləyanıqlar eləyib.
Dikmədim gözlərimi yarın o gül xırmanına,
Qəlb evim xəlbirə bənzər, o sitəmkar eləyib.
Qaməti ox kimi düz yarın əlindən yanıram,
Kaman etmiş o məni, bəlkə yeri var eləyib?
Mən xərabatda göyərdim, orada boy atdım,
Bir nadan daş ki, atıb dərdimi aşkar eləyib.

Çörəyim yoxsa gözüm toxdu cahan malından,
Məni yoxsul eləyibsə yenə ruzgar eləyib.
Bir uşaq xisləti var məndə qocalsam da əgər,
Fələyin zülmüdü mən bəxtsizi bimar eləyib.
Eyləyən vardı tamah bir çöpə də, ey Saib,
Tamahancaq xəsisin xislətini xar eləyib.

* * *

Görəsən dünyada bir qəlbə şad olan tapılar?
Yer şoranlıqsa əgər orda gülüstan tapılar?
Havayı oxlar üçün eyləmə sən ömrü hədəf,
Ox, kaman olsa əgər bəlkə də nişan tapılar.
Yamanı, yaxşını yol yoldaşı olmaqla bilin,
Ox əgər əyri ola uçdumu nöqsan tapılar.
Baharın məqsədi var, gülləri açmaqda yəqin,
Gül açan vaxta yəqin nəğ məyə imkan tapılar.
Qələmin yox hünəri bəs, bunu tərif eləsin,
Var neyistansa şir üçün təzə meydan tapılar.
Yazda bülbüller ötər, bağ lara çıx, sən qulaq as,
Gəlsə qış fəсли daha bülbül hayandan tapılar?
Gülü gülşəndə xar ilə görəcəksən birgə,
Nə zaman hümmətimiz yüksək olub, fayda nədir?
Nə olub mətləbimiz, sanma ki asan tapılar?
Sən də o aynaya bənzər sinəni açsan əgər,

Aynaya baxmaq üçün tuti doğrudan tapılar.
Çəkilib bir kənara ayrılı bu aləmdan,
Bilsə Saib, ona da yaxşıca canan tapılar!

* * *

Oynadar, vallah, yerimdən nəğmə divanəni,
Mütrübün nazi verər axır selə bu xanəni,
Aşıqi, yarın vüsali yandırar, gör bir necə –
Yandırıb kül eyləyir şamlar yazıq pərvanəni.
Kim ola meydən xumar, hər an duyar mey ətrini,
Arif insanlar fəqət görsə tanır dürdanəni.
Çün məzağı-eşqidən tutduq həqiqi eşqə üz,
Biz unutduq o uşaqlıqda qalan əfsanəni.
Şəhridə gördükлəri Məcnunu saldı çöllərə,
Çox da asan gəlməsin dərk eyləmək biganəni.
Qəlb əbəs dikmiş gözün zülfündə pünhan xalına,
Eylə də asan deyil tordan götürmək danəni.
Şam kimi sönmüşsə məşuqə inan ki, canlanar
Görsə Farhad tək ona meyli olan mərdanəni.
İnsafa gəlməzsə darğ a, onda, Saib, biz gərək –
Mey verib məst eyləyib sonra açan meyxanəni.

* * *

Könlümə ram olmadı ahuya bənzər gözlərin,
Torpağ a kölgə salıb kirpiyi neştər gözlərin.
Gözlərim layiq deyil rüxsarına baxsa əgər,
Sən uzaqdan, sevgilim, aşiqə göstər gözlərin.
Olsa idi əllərimdə öylə bir imkan mənim,
Bil, qızılgül yarpağıyla örterəm tər gözlərin.
Daş-tərəzində sənin dağlar da pərsəng daşıdır,
Nazəninlərtək edib çün nazi əzbər, gözlərin.
Bilmirəm bu sirri mən kim, zülfünün tərifini
Şanəmi yaymış elə, yoxsa ki, söylər gözlərin!
Beylə bir söhbət gəzir, guya ki, sürmə çəkmisən,
Xoş yaranmış xılqətən, de, sürmə neylər gözlərin?
Söylə, heç yaddan çıxarmı şeridə şah beyt olan?
Çıxsa yaddan Saibə bilməm nə eylər gözlərin?

* * *

Qorxu alarmı söylə, qəlbi qəvi olanı?
Bülbül məst oldu bağda, itirdi aşiyani.
Özünü dərk edənlər rəhbərdən imdad ummaz,
Dərya olar axırda selin də son mekanı.
Kim ayrılsara yordan, qəlbin qoyar əmanət,
Quşlar uçub gedəndə aparmazlar yuvanı.
Təəccüblə baxan göz, məhcub üzə çəkər dağ,
Uşaq hasarsız istər bağı bəhər zamanı.
İslanmışın yağı işdan nə qorxusu, deyərlər,

Sükan əgər düz olsa, gəmi yarar tufanı.
Yusif utandığından önumdən öylə keçdi,
Külək necə gicəldər qumluqda karivanı.
Məzlumların ahından çatar cəzaya zalim,
Daha çox nalə eylər möhkəm çəksən kamanı.
Ağac səmərsiz olsa gərəksiz daş kimindir,
Payız küləklərinin daha çoxdur ziyanı.
Sakit duran nadana irad tutma, amandı,
Mümkün deyil zor ilə bağlamaq bu dükanı.
Hümmətli olsa insan bəxtdən şikayət etməz,
Fərhad külüng vuranda coşub damarda qanı.
Eşqin dağıyla, Saib, işıqlanmaz ürəklər,
Nurlandıran ürəkdir bu sonsuz asimanı.

* * *

Tez ol, saqi, gətir cami qızıl rəngə düşüb hər yan,
Payız yarpaqları geysin əlinlə zərli atlasdan.
O qəflət əhli mümkünmü dura eşq əhlinə qarşı?
Oyadar xabi-qəflətdən həyatı qətrələr asan.
Ürək də gah bu dağdan, gah o dağdan aslanır bəzən,
Necə qızdırmadan xəstə dəyişər yasdığı hər an.
Qiyamət qopsa dünyada, sanar kəklik oxur daşda,
Ona təsir edərmi heç bu qəlbin etdiyi əfqan?
Bu sirlər aşiqi-qəlbim edibdir bir sözü əzbər,

Ürək əvvəl demiş «əhsən», dil isə öyrənib ondan.
Nə ləl vardır, nə də gövhər gedəndə İsfahandan sən,
Özünlə şer apar, Saib, bəzənsin sözlə Hindistan.

* * *

Vurma daş qəlbin önündə daşa öz gövhərini,
Çəkmə hər bir qaralan aynaya öz kövhərini.
Əgər acızsən o pərvanə kimi, atəşə yan,
Yoxsa göylərdə uçub yandır o balu pərini.
Cahanın başına fırlandı günəş sərsəri tək,
Kim səfər eyləsə bağlar yəhərə şeylərini.
Paxılın atdığı oxdan nə qədər gizlədəsən -
Əba altında zirehtək sən həyat kövhərini?
Atmasam torpağa Məcnun deyiləm mən günəşin
Başına min naz ilə qoyduğu tacı-zərini.
Saibin başının üstündə gəlib durmasa yar,
Qanlı göz yaşı, inan, isladacaq bəstərini.

* * *

Bu cahanda heç nəyə, bil, etibarım yox mənim,
Çün zəmanəylə döyüşməkçün qərarım yox mənim.
Odlara yanmış toxumdur bu həyatda hasilim,

Ömr ötüb keçdi daha, heyhat, baharım yox mənim.
Dərya ilə gövhərin fərqi, inan, yoxdu mənə,
Mən elə bir dəryayam, ki, heç kənarım yox mənim.
Torpağa döndərsə dövran yolların üstə məni,
Bil ki, dövrəndən bir özgə intizarım yox mənim.
Öz halımla qalmağım bəsdir mənimçün dünyada,
Çün həyatın işləriylə indi karım yox mənim.
Hamı tək bir istəyim vardır bu aləmdə fəqət,
Gözlərəm öz arzumu, özgə qərarım yox mənim.
Mən ki, əlvan nemət üçün içmədin qəlbin qanın,
Bu səbəbdən sinəm üstə laləzarım yox mənim.
Taleyim yarpaq kimi qonmuş nəsimin çıynınə,
Hər zaman yollardayam, heç bir qubarım yox mənim.
Ayna tək əks eyləmək olmuş əzəldən qismətim,
Ayna tək əks etməməkdə ixtiyarım yox mənim.
Bu həyatda olmadım mən rütbə, mənsəb düşgünü,
Çünki heç bir şöhrətə yox iftixarım, yox mənim.
Var ümidi Saibin də bir gül olsun qisməti,
Gözlərim olsun girov, özgə madarım yox mənim.

* * *

Xoş o əyyama ki, həmdərdü dəva olduq biz,
Fikri bir, arzusu bir, əhdə vəfa olduq biz.
Bir idik mənada, bir beytidəki mənatək,

İki misra kimi surətdə cida olduq biz.
Qələmin bir ucu ilə yazılan bir söz idik,
İki hərfdən düzələn sözdə səda olduq biz.
Bir toxumdan göyərən biz qoşa yarpaqlar idik,
Bir bitib, bir göyərib, həmnişana olduq biz.
Bəxtimiz taleyimiz, günlərimiz də xoş idi,
Bir hümadan doğulub sonra hüma olduq biz.
Küçəmiz, mənzilimiz, düşdü uzaq, qəm yemədik,
Dostluğ u, etibarı, əhdi, bəqa olduq biz.
Özümüz eylədik öz çarəmizi, Saib, inan,
Dərd əlində nə əzildik, nə fəna olduq biz.

* * *

Gərçi can zahirdə olmuşdur o canandan cüda,
Dalğanı kim eyləmiş əslində ümməndan cüda?
Kim olub can bir qəlib müşküldü bir də ayrıla,
Bir kitabdan cüzbələr katib edər asan cüda.
Çün mənim hər zərrəmin bir özgədir məcnunluğ u
Dəryada hər zərrəmi etməz mənim tufan cüda.
Eşq hər yerdə ola qalmaz gözəllikdən uzaq,
Olmadı zindanda da Yusif Züleyxadan cüda.
Yanmasa təndir əgər bişməz çörək də, şübhə yox,
Qəlbi tez eylər özündən hər soyuq dövran cüda.
İtməz ol şey ki, ələ gəlsə çətinliklə, inan,

Dəryadan heç görmüsən asan ola mərcan cüda.?
Püstənin şor ağzını Saib şəkərlə açdı, çün,
Gül dodaqlar qənd ili hər dəm olur xəndan, cüda!

Görünsə nagahan Leyli əgər məstanə səhrada,
Olar Məcnun əlində lalələr peymanə səhrada.
Əsiri-eşq olar hər kəs, gedər azadlığı əldən,
Qumun hər dalğasın zəncir bilər divanə səhrada.
Biyabanda hanı Leyli kimi xalsız olan ceyran?
Cünunluq zəncirindən mən atıldım yanə səhrada!
Bunu fikr etməz hər Məcnun dağ itsa zülfünü yellər,
Pələngin pəncəsindəndir fəqət hər şanə səhrada.
Cünunluq dağı səhrada Süleyman möhrünə bənzər,
Cünunlar mehriban olsun gərək heyvanə, səhrada.
Şəhər əhlinə yüz ev tik qızıldan, gözləri doymaz,
Biyaban əhli Hatəm tək salıbdır xanə səhrada.
Qaçar məndən də ahular, fəqət bir vaxt xoşbəxtdim,
Çıxardım ahularla mən necə seyrana səhrada.
Bu tənhalıq məni, Saib, axırda vəhşətə saldı,
Elə zənn eylərəm oldum daha biganə səhrada.

* * *

Qırmızı qan kimidir çün şərabı şışəmizin,
Qəlbə incitməyəcək inqilabı şışəmizin.

Daş nədir, nazik ürək sözlə sınar, bəllidi bu,
Sınmaz hər daşla fəqət, vardı tabı şışəmizin.
Biri zor ilə əgər sindırı bilsə şışəmi,
Yandırırar qəlbimi, vallah, əzabı şışəmizin.
Gövhərə təsiri yoxdur əgər il keçsə quraq,
Bir bulaq tək ötəcəkdir rübabı şışəmizin.
Mey düzəldən kişiyə, ləl kimi zövq verə
Camda hər dalğası ya hər hübabi şışəmizin.
Əql hər maneənin üstünə ləşkər çəkəcək,
Elə ki, hazır olar bil – rikabı şışəmizin.
Əyib öz boynunu Cəmin önünə getməyəcəg,
Belə etsə çoxalar iztirabı şışəmizin.
Şəraba həsr elədi ömrünü Saib, yenə o –
Olmadı, olmadı bil, kamiyabı şışəmizin.

* * *

Kəmalın hüsnü hara, gözdə iztirab hara?
Şükufə bəhri hara, xeymeyi – hübəb hara?
Görəndə zərrəni mən sanki bir cahan görürəm,
Ürəkdə tab hara, odlu – afitab hara?
Könlümdə qalmamış əfsus, qəmdən özgəciyim,
Bizim xərabat hara, nuri-məhitab hara?
Günəş bərabəridir təşbeh eyləsək üzünü,
O bayram ayı hara, səndəki hicab hara?

Səni gəzəndə bütün dünyani gəzib aradım,
Hara gedim daha ey xaniman xərab, hara?
Məni ki, məstlərin nərəsi oyatmadı bəs -
Deyin, o nərə hara, nəğ meyi-rübab hara?
Tutaq ki, çatdı mənə növbə, bir sual eləyim,
Sözün niqabı hara, qüdrəti-cəvab hara?
Bu gül yanaqlıların seyrinə dalıb qaldım,
Çəkib apardı məni aldadıb, sərab hara?
Gülü ləçəklərinin ətri rüsvay eləyir
Üzünə çəkmə niqab sən hara, hicab hara?
Kal ilə dəyişmə bir gözlə baxma, fərqini bil,
Baxanda göz yaşına, möv hara, kəbab hara.
Tutubdu aləmi dərdsizliyin bələsi, deyin,
Hara getdim ki, bu aləm olub xərab, hara?
Elə tutub gözümün kasasın bu göz yaşı kim,
Yuxum uçubdu tamam mən hara, o xab hara?
Yarın camalına bax, şöləsi düşüb cahana,
Bu qəlb unutmuş özün, eyləyir şitab hara?
Həyat çeşməsinə baxmaram daha, Saib,
Səraba bənzəri var, mən hara, Sərab hara?

* * *

Dolmuş ürək qanıyla yenə əldə camımız,
Meydan oxur hər axşam aya nurlu şamımız.

Bir baxmaq ilə aldın əlimdən qərarımı,
Nərgiz baxışlı gözlərə de, yox aramımız.
O al şərabı içməyi mən tövbə etmişəm,
Çün tövbə edib içsək olar mey həramımız.
Ömrümdə düşmərəm mən o cənnət xəyalına,
Çünki fəna evindədi darüssəlamımız.
Meydən şirin nə vardır, odur şad edən bizi,
Meylə həyatda hasil olur cümlə kamımız.
Leyli kimin yüz ahunu biz salmışq tora,
Eşq aləmində Məcnunu keçmiş məqamımız.
Qəlbin odundan atəş alır sinədə hər ah,
Yandıqca daha bəllənir eşqə dəvamımız.
Bu dünyada nə varsa onu əql dərk edir,
Müşküldü əqlə bəlli ola hər məramımız.
Xızırın ayağı dəydiyi yerlər çicəklənər,
Bəxtin fidanı yarpaq açar var inamımız.
Ceyranların gözündə biz insafsız olmuşuq,
Torla deyil, duayla qurulmuşdu damımız
Qənd verməsən bu dil - dil ötən tutiyə, inan,
Bir kəlmə də danışmaz o şirin kəlamımız.
Dünyanı da idarə edənlər bizik, nədən,
Çərxin əlində qul kimiyik indi hamımız.
Güntək cahana isti nəfəslər verən bizə,
Saib, yazılıdı göylərə fəxr ilə namımız.

Əqli biz divanəlikdə bilmışik,
Sevgini fərzanəlikdə bilmışik.
Aşıqın qanın töküb zülm etməyi,
Eşqidə, cananəlikdə bilmışik,
Düz yolu ləngər vurub qət etməyi,
Doğrusu məstanəlikdə bilmışik.
Eşq bağında solub bəxtin gülü,
Biz bunu biganəlikdə bilmışik.
İxtilatın ən gözəl nemətlərin,
Sərbəsər əfsanəlikdə bilmışik.
Gər düyünlənsə boğazda göz yaşı,
Biz bunu mərdanəlikdə bilmışik.
Eşqidə canı uduzmaq rəsmini,
Hər zaman tiflanəlikdə bilmışik.
Dalğalar dolmuş hübabla dəryada
Biz onu dürdanəlikdə bilmışik.
Aşıqın can qeydinə qalmaq halın,
Qəlbdəki viranəlikdə bilmışik.
Şam başında atəşə odlanmağı,
Eşqidə, pərvanəlikdə bilmışik.
Kim bizimlə eyləsə biganəlik,
Mənasın səddanəlikdə bilmışik.
Hər kəsi bir künc edir qəmdən xilas,
Biz onu meyxanəlikdə bilmışik.
Dünyanın hər nemətindən keçməyin,
Hümmətin mərdanəlikdə bilmışik.

O fədakarlar gözündə heyrətik,
Röyanı əfsanəlikdə bilmışik,
Saib əldə hər nə etmişdir onu,
Dostlara həmxanəlikdə bilmışik.

* * *

Bu eşq dərdü – qəmiylə necə yoğurdu məni,
Qiyamətin elə bil atəşi qovurdu məni.
Yarama bəxyə vurarlar, fəqət nə faydası var,
Təbibim oldu o kəs ki, elə o őirdi məni.
O qədər hicrana dözdüm ürəgim döndü qana,
Yetim uşaq kimi göz yaşlarım boğurdu məni.
Nəsim bəhanə idi dəycəkin dağıldı bədən,
Kimisə toplayaraq torpaq üstə qurdu məni.
O lalə qəlbini dağ çəkdilər bəzək yerinə,
Həyat da min dağ ilə aldadıb doğurdu məni.
De cücərsin necə bəs torpağa düşən toxumum?
Bu atəş üzlü gözəllər ox ilə vurdu məni.
Nə yaxşı oldu ki, Saib yazılıdı xoş xətlə
Bu tale həsrəti ömrümdə azmı yordu məni.

* * *

Qocalıq gəldi, bu da özgə bir aləm oldu,

Əyilən qamətimiz körpü kimi xəm oldu.
İstədi göz yaşımız laləni sirab eləsin,
Göz yaşı sel ki deyil, adicə şəbnəm oldu.
Ürəyim nəfsin əsiri olub əfsus – əfsus,
Xatirimdə qara div, bir də ki, Hatəm oldu.
O səxavətli ürəklər kimi ağdır üzümüz,
Dünyanın dərdü qəmi sinəmə məlhəm oldu.
Bu qəmi udmaq ilə axıra çıxmaq olmaz,
Yediyim, içdiyim ömrüm boyu hey qəm oldu.
Bax, bu dünyani qiyas elə qarışqa gözünə,
Saibə, mülki – Süleymanı da ver, kəm oldu.

Mey dolu camda mənim sanki hübabdır ürəyim,
Dərbədər insan üçün odlu şərabdır ürəyim.
Bir meh əssə dağ ilar bil ki, bu canım bənd-bənd,
Hər teli nalə edən dərdli rübabdır ürəyim.
Hər iki aləmi əks eyləmiş alnım sanki,
Heç kəsə söyləmərəm bağlı kitabdır ürəyim.
Körpələr nənnidə laylayla yatar, adətdir,
Fələyin gərdişini gördü, xərabdır ürəyim.
Bir qılınc tək çıxar o lazımlı olarsa qından,
Kimə mübhəmdi, kimə odlu cavabdır ürəyim.
Sən olan dünyada nurlarla sirabdır ürəyim.
Hər bağın, hər çəmənin nəğ məkarı varsa yenə,
Saibin nəğ mələrindənsə kababdır ürəyim.

Heyrətə saldın, əzizim, gəlişinlə bağlı sən,
Səni gərcək maraq ilə baxaraq susdu süsən.
Nə bahar həsrəti qaldı, nə xəzan qeydi daha,
Sərv tərk etdi bağlı, çün utanıb qəddindən.
Günəş həsrətdi doyunca baxa bir surətinə,
Qamaşar gözləri gül çöhrəni gördükdə həmən.
İsanın iynəsini sən yaxana taxma naħaq,
Bir tükün siqlətinə tab eləməz, bil o bədən.
Çıxarıb Bicəni Rüstəm quyudan verdi nəcat,
Səni eşq azad edər bu fələyin qeydindən.
Kamana ox qoyularsa atılar çox uzağ a,
Bilmirəm dövr sapandı məni də atdı nədən?
Nə zaman gəldi bahar körpə ağ aclar göyərər,
Qələmin, Saib, açır hər vərəq üstündə çəmən.

* * *

Başımı verrəm zəmanə silsə qəm təsirini,
Yandırırar ahım odu öz xanəmin hər tirini.
İndi məmur olmuşam divanələr yurdunda mən,
Qollarımdan asmişam divanəlik zəncirini.
Bəllidir Fərhad çəkib Şirin üçün süd arxını,
Mərd odur çəksin yaradan dövranın şəmşirini!
Köhnə meydən zahidin ağ zi həmişə turş olar,
Dəvət et mey içməyə hər dəm xarabat pirini.

Bisütun dağı bizə minnətdar olsa var yeri,
Dırnaq ilə arx çəkib biz sirab etdik Şirini.
Saibi hind torpağından bəxti etməkçün xilas,
Açmaq istər tilsimi, əfsus ki, bilmir sərrini.

* * *

Şadlığından sinəmin artmış olarsa kədəri,
Cəng atan ayna kimi qəlbimin olmaz səməri.
Darğanın əmri ilə mey satan olmur cümələr,
Bu səbəbdəndi xəcalət görürəm şənbələri.
Gün kimi aləmi rövşən eləyən meydi, desəm,
Köhnə dostumdu, bilə tərif üçün var dəyəri.
Tülkü tutsa adamı paltarını parçalayar,
Şir ilə oynama, vardır bu işin çox xətəri.
O qara zülfə ki, Saib də havadar olmuş,
Qara atlasdan edib indi belində kəməri.

* * *

Ya rəbb, ol Şərəqdən doğan nurla hidayət qıl məni,
Məhşərim eşq atəşi, əhli-qiyamət qıl məni.
Bu xəcalət tozları axır məni məhv eylədi,
Gövhərəm, öz rəhmətinlə sən himayət qıl məni.

Bir hübabəm, mən həqiqət dəryasında qoy üzüm,
Hümmət et kaşanə fikrindən də rahət qıl məni.
Vermə sən ömrüm şamın başsız küləklər söndürə,
Ömrünü cavid elə, layiqi-hörmət qıl məni.
Damlanı gövhər edir, layiq biləndə dəryalar,
Layiqəmsə lütf elə, sahibi-dövlət qıl məni.
Bir quru torpaqdayam pəcmürdə bir gövhər kimi,
Oldu göz yaşımıla yu, əhli-kəramət qıl məni.
Çırpınan qəlbim itaət eyləməz hər fərmana,
Ey qiyamət laləsi, sən dağ i-möhnət qıl məni.
Çox uzatma söhbəti, Saib, nə qədri var canın,
Söylə ki, yarəb, özün əhli-məhəbbət qıl məni.

* * *

Eşqinin hicri mənim hövsələmi kəm eləmiş,
Məni rahət nə o aləm, nə bu aləm eləmiş.
Təkcə qorxum budu ki, dərd məni yaddan çıxara,
Ölməyi fikr eləməm, bir də bunu kim eləmiş?
Ölümün şərbətini köhnə şərabtək içərəm,
Məni bu dəndlərə çün dövr özü həmdəm eləmiş.
Sinəmin dağına eşqim özü ilk dayə olub,
O qədər yandırıb, axırda onu şəm eləmiş.
Sanmayın şaxta düşübdür məni şəbnəm eləmiş.
Mən bu səhradakı qum üstə bitən bir tikanam,

Yüz ürək qanı mənim dərdimə məlhəm eləmiş.
Almış hər zərrəmi, Saib, külək öz pəncəsinə,
İllər ötmüş ki, fələk toplayaraq cəm eləmiş.

* * *

Su tək aydındı bu aləmdə mənim hər hesabım,
Şəbnəmin qəlbinə təsir eləməz afitabım.
Kim gedə düz yol ilə, bil yolu tez qət edəcək,
Əyri yol tutsam əgər artacaq onda əzabım.
Mən sənin fikrin ilə hər gecə getdim yuxuya,
Yusifi röyada görmək olub ancaq səvabım,
Gər məni vermədilərsə ələ, qəsd eyləyərək.
Saldılar öylə kəməndə daha artıb əzabım.
Çox nəzərlərdə heçəm, Saib, əgər, qoy heç olum,
Təki xalq salmaya gözdən, budur ancaq cavabım.
Məhəbbət aləmində zahid yayar riyani,
Şəhərdə darğ a qoyma, amandı, kəndxudanı.
Kim qaynayıb qarışmaz cəmaətə, qalar tək,
Gül dərməyə qoyarlar, qaydadı, aşınanı.
Qələm necə çəkər dad bu hicranın əlindən.
Dırnaqla açmaq olmaz zülfü, matəm zamanı.
Özün yüksək tutanlar axır düşər ayağa,
Göydə uçan oxun da torpaqdı san məkanı.
Qeyrətinə vuruldum o yolçunun ki, yolda

Göz-göz edib ayağın səhraların tikanı.
Baldan şirin olubdur ağızı, o kəs ki, Saib,
Sevindirib ürəkdən həyatda bir gədəni!

* * *

O güləndam ki, onun çəkmişəm hər gün əzabın,
Olmaram razı çəkə özgələr indi gülabın.
Dözmərəm hətta səhər yelləri dəysin o üzə,
Nə qədər açmamışam mən o gül üzdən niqabın.
Qarğı at mindiyi vaxt oldum üzəngi tutanı,
Əzabın çəkdiyimin indi görüm kaş səvabın.
Qəlbimi qan elədi, taki əli tutdu qələm,
Məktəbə mən aparardım axı dəftər-kitabın.
O mövün torpağına qanımı tökdüm, Saib,
Heç rəvamı içələr özgələr indi şərabın.

Qoy qapardım mən atım dərd dolu qəlbi sinədən,
Kimdi od parçasına sinəsini məskən edən?
Dərdimi dağ götürə tab eyləməz siqlətinə,
Su yerində qan axar köksündəki hər çeşmədən.
Eşqidən özgə nə var bu aləmə can versin o,
Fərhadın Eşqilə daşdan cün yarandı bir bədən.
Ol gül üzlü dilbərin qan tökmək olmuş adəti,

Ehtiyat etməz Süleymandan belə, bilməm nədən?
Heç də narahat deyil bizdən sarı çərxi-fələk,
Körpənin göz yaşına nənni olarancaq vətən.
Arif üçün qəlbimi yüz parə etsəm inciməm,
İstəməm düşmənlik etsin mənlə hər yoldan ötən.
Parça-parça eylədim dırnaqla mən çaxmaq daşın,
Mum nədir, Saib, qoparda bilməyim dırnaqla mən?

* * *

Qəribədir, çəkir əqlin müdam kəməndə səni,
Məhəbbət azad edər, əql edərsə bəndə səni.
Axıtma göz yaşını, atəş üzlülərlə otur,
Verirlər əldən-ələ onlar hər görəndə səni.
İnanma alçaq olan hər kəsə, o xeyri üçün
Çəkib bazar satar hər yetən həpəndə səni.
Çiçək kimi açılıb gülmə sən, o kəklik tək,
İnan ki, yem edəcək şəhbaza bu xəndə səni.
İnanma sübh yerinin qənd kimi gülüşlərinə.
Zəhər qatıb verəcək aldadıb o qəndə səni.
Edərsə Saibi əql eyləyər bu qəmdən azad,
Əzəldən əql salıbdır elə bu bəndə səni.

* * *

Verərəm hər nəyimi, tanrı bilir, çün şəraba.
Dərd dönüb nəşə olar, meyl elə bəzən şəraba.
Qönçənin düyməsi altda hələ çox sırlər var,
O sehirli neyi də tutdu çoxu tən şəraba.
Bu sözü bil, mənə Əflatun özü öyrətdi.
Qəmə əl dəymə, fəqət tapşır onu sən şəraba.
Bir hübab tək başımı çəkmişəm öz sinəmə mən,
Onda qiymətlidi baş, sən onu versən şəraba.
Xızrıdan cam əgər alsan ona diqqət elə, ki -
Qatmasın abi-həyat xəlvəti birdən şəraba.
Saibəm, dərdimə aləmdə çatan dərd olmaz,
Bir qara pul belə yoxdur ki, verəm mən şəraba.

* * *

Bir ayna kimi vəslinə canan tələb eylə,
Əvvəl evi tik, sonra da mehman tələb eylə.
Gün gülmix olub sancılıb eşqin qapısında,
Hər nə diləsən oda var, odan tələb eylə.
Sən daşların altında göyərmiş ota dönmə,
Azad boy atıb, qalxmağa imkan tələb eylə.
Daşla dəmirin yoxdusa, atəş nədən olsun,
Gözlə yolunu, ta gələ karvan, tələb eylə.
Hər qönçəni sübhün yeli xəndan edə bilməz,
Ey himmətimin qönçəsi, dövran tələb eylə.

Dostluq məqamın ölçməyə mizandı zəmanə,
Dostu sırasan borcu yalandan tələb eylə.
Saib, diləyirsən ki, sənə dost ola canan,
Əvvəlcə qələm, bir də qələmdan tələb eylə.

* * *

Sübh çağrı zərrin şəfəqlə rəngi qan olmuş günəş,
Sanki bu görkəmdə xalqa mehriban olmuş günəş.
Bəlkə cənnətdən uzanmış yoldu bu göy əyrisi?
Bir zaman cənnətdə bəlkə xanədan olmuş günəş?
Asimanın sırrını kəşf eyləmək asan deyil,
Gah saralmış, gah qızarmış, sırr açan olmuş günəş.
Aynada hey bir də, bir də görməyə gül çöhrəni,
Bu səbəbdən göylərə hər gün rəvan olmuş günəş.
Sübh oyan, Saib, şəfəqlər qoy qızartsın çöhrəni,
Çünki hər gün zər şəfəqdən rəngi qan olmuş günəş.

* * *

Çək yana zülfünü gül surətinə salma niqab,
Bu gözəlliklə sənə söylə, nə lazımdır hicab.
Sən olan məclisə cürət eləməz gül dolana,
Gülləri ol yanağıın atəsi etməkdə gülab.

Vəsl olubdur səbəbi sel tək axan göz yaşımın,
Şad olar kandarına göz yaşını töksə şərab.
Çöllərin hakimi divanə deyirlər, o bizik,
Bu səbəbdəndi şəhər sıxdı bizi, verdi əzab.
O təmiz gözlərə bax, eşqidir hakimlik edən,
Günəşin şöləsinə şəbnəm haçan etmiş tab?
Şor sudan göydə buludlar yaradır gövhər əgər,
Sən o pak gözdə eyib gəzmə nahaq,vardı savab.
Su da layla çalaraq böylə yatırılmışdı məni,
Ömr qəflətdə keçib getdi, nədir indi cavab?
Tamah etmə, yaxanı qurtar əlindən tamahın,
Arxayın olma duan hasil ola xanəxərab.
Bu xəyallardı soxulmuş yenə də qəlb evimə,
Havası artsa belə partlayar axırda hübab.
Şah əzab versə əgər rəyətinə şah deyil o,
Bənzəyər sərxoşa kim eylər ətin şisdə kəbab.
Saib, aldanma ki, dövran sənə rahat keçəcək,
Sən kimi təşnəni çox aldadıb axır bu sərab.

* * *

Qəlb ilə əql çıxıb cəngə qəhrəman yuxuda,
Dəvə qırmış ipini, çünki sariban yuxuda.
Ömr axar bir su olub, gör, necə axdı hədərə,
Binanı sel aparır, çünki pasiban yuxuda.

Röyada yarın o gül gözləri dastan danışır,
İstərəm ki, danışam mən də bir zaman yuxuda.
Söylə, bu sehr deyil, bəs nədi ki, yar qaşını,
Gözləri üstə əyib sanki bir kaman yuxuda.
Saibin şeri verir indi bütün gözlərə nur,
Görməmişdir belə bir sürmə İsfahan yuxuda.

* * *

Belə bir ahu gözü görməyib heç yan yuxuda,
Qəribə söhbət edir bir para insan yuxuda.
O qara gözlərə düşməz yuxu-əsla yaxına,
Görmüsən gözlərini heç yuma ceyran yuxuda?
Sənə xoş keçdi gecə, bizsə pərişan olduq,
Sübhətək gözlərimə qonmadı bir an yuxu da.
Busə aşiqlərinin hər gecə artar həvəsi,
Sürməli gözlər olarsa ona mehman yuxuda.
Gül kimi açdı səhər, sanki uşaq əllərinə
Həna qoymuş anası zövq ilə pünhan yuxuda.
Yarın ol ləl-ləbindən bir öpüş almaq üçün,
Saib istər ki, ola sevgili canan yuxuda.

* * *

Fələyin min kələyi, fitnəsi var, yatmaginan.
Körpünün altına daim sel axar, yatmaginan.
Sübh açılmış gülə şəbnəm hamidan çox yaraşır,
Sübh çağı dursan halın yaxşı olar, yatmaginan.
Şikarın eşqi ilə tor da gözün yummur, inan,
Yatmasan, qismət olar yaxşı şikar, yatmaginan.
İstəyirsən hər işi sən alasan öz əlinə,
Ox elə kirpiyini, sinəni yar, yatmaginan.
Ələmin kölgəsinə girmə, nahaq ah eləmə,
Sübh əgər qovğa üçün versə qərar, yatmaginan.
Acı söz söyləməyin faydası yoxdur, ilanın
Yuvası üstə yatan olsa çalar, yatmaginan.
Hər kəsin xəstəsi varsa ona yatmaq yaramaz,
Rəhm elə sən də bizə bir gecə, yar, yatmaginan.
Qayığın köhnədisə, su dolacaq ağızınadək,
Göz yumarsan, qayığı sel aparar, yatmaginan.
Gecə sən olma günah əhli, könül aynasını –
Yoxsa sübh vaxtı təzə cəng tutar, yatmaginan.
Pusquda oğru olar kim yata yol üstə əgər,
Çalışıb mənzilə çat, yolda bekar yatmaginan.
Damarında qaralan qanları neştərlə çıxar,
Ver özün öz halına fövri qərar, yatmaginan.
Dəryada yummayıb heç vaxt balıq gözlərini,
Sahilə gəlsən əgər olma xumar, yatmaginan.
Lalənin yarpağı olsun sənə örnək, ona bax,
Sinənin yarısının sən də qapar, yatmaginan.

Ayı almış araya halə məhəbbətlə yenə,
Sən gecə haləyə dön, ay da nigar, yatmaginan.
Qönçə ilə baharın, gör, necə şadlıq dəmidir,
Səni gül kölgəsinə çəksə bahar, yatmaginan.
Çəməni, sərvi sevən qumru yumarmı gözünü,
Başın üstə dayanıb qəddi çinar, yatmaginan.
Yunisi uddu balıq, dəryada da qaldı oyaq,
Dövrənə mavi sular çəksə, hasar, yatmaginan.
O badam gözləri ömrün tağına bənzədirik,
Ruzigarın da gözündə gözü var, yatmaginan.
Leyli karvanla gedir sərvanıdır indi hilal,
Sənə Məcnun deyəni kim qınayar, yatmaginan.
O qara zülfünə bax, əldən alıbdır qərarım,
Bu qərarsız quluna ol havadar, yatmaginan.
Gecə zülmətdi deyib çox nahaq işlər görülür,
Sən ədəb gözlə, daha etmə qubar, yatmaginan.
Kəndlinin torpağı var, heç səninki deyil az,
Torpağa göz yaşı tök, gündə suvar, yatmaginan.
Kəhkəşandır fələyin tutduğu ol odlu qılınc,
O qılınc başı bədəndən qoparar, yatmaginan.
Hər bahar rəqs eləyər torpağının zərrələri,
Sən də torpaqsan əgər, durma kənar, yatmaginan.
Fələk öz gövhərini vermiş əmanətdi sənə,
Gizli saxla onu sən, oğru duyar, yatmaginan.
Torpağa mərkəz olub indi şəhidlər ürəyi,
Bu şəhid qəlblərə sən vermə azar, yatmaginan.

Mövləvi şerinə Saib bunu yazmışdı cavab,
Ömrünün bir gecəsin sən də naçar, yatmaginan.

* * *

Kim tapırsa haqqı o, hər qətrədə dərya tapar,
Kim özün duysa, bilər dəryada min-min qətrə var.
Bir kiçik zərrə içində kəşf olar aləm ona,
Kim özündə varlığı dərk eyləsə haqdan kənar.
Bu cahan övzasına göz yummağın mənası yox,
Mənaca kamil olanlar dünyani bir heç sanar.
Gər külək sahildən əssə naümidlik bilmərəm,
Dalğalar qoynunda da çünki gəmim, yelkən açar.
Qönçəni rüsvay edər güllər içində bağ ara,
Ötməsə bülbül əgər min şövq ilə fəsli-bahar.
Köynəyini Yusifin qoxlarsa bilməz hər adam,
Bu işə Yəqub gərəkdir ki, çıxarsın tez qərar.
İzzət ilə dünyada ömr eyləmək asan deyil,
Yoxsa seyrangah kimi, Saib, bu aləmdə nə var!

* * *

Sadədildir o adam fəxr edə ki övladı var,
Ata ilə anaya zəhrə bərabər dadı var?

Hər iki qəlbdə doğan eşqə bəhər övlad olur,
Eşq can yanğısıdır, özgə onun nə adı var.
Gecə o göydə yanan şamlara ulduz deməyin,
Göylərə od çıləyən min sinənin fəryadı var.
Nə qədər arzu qara torpağın altında yatır,
Kimsənin çatmaz əli, nə köməyi, imdadı var.
Yarama duz səpirəm, çünki acı olsa badam
Düz səpərlər, bu işin də özünün ustadı var.
Əzəli qismət ilə kim şad olur qoy olsun,
Əbədi işrəti seç, Saib, onun bünyadı var.

* * *

Zahiri görmək əgər adət olub gözlərinə,
Asginan divara o gözləri ayna yerinə.
Öz evindən kənara qoyma qədəm, diqqət elə,
Bir qədəm atmaq ilə düşmə bəla məhşərinə.
Tarımar olsaq əgər eşqə bunun yoxdu qəmi,
Nə qədər dövr edə pərgar dayanar nöqtə yenə.
Aynanın qopsa əgər cövhəri ayna deyil o,
Gözəl oldur ki, elə pərdədən aydın görünə.
Hara baxdınsa tikandır dedin, ey dar gözlü,
Görmədin gül, çıçəyi, sən nəzər et bir dərinə.
Sürməli göz qara röya görəcəkdir yuxuda,
Oturub xəstə yanında alış o şam yerinə.

Sənlə bir yerdə olarsam, inan, hər qanlı tikan
Dönərək əfiyə çalsa məni o xoşdu yenə.
Möhr vur ağızına, sus, Saib, uzatma sözü sən,
Hər bəla gəlsə əgər, bil ki, dilindəndi sənə.

* * *

Gəldi gül fəslı könül, bil ki, bu rindlik çağıdır,
Tulla səccadəni, al kuzəni, mey qəm dağıdır.
Çiyninə atdığın o yun şalı qoy, sinəni aç,
Saldığın şal deyil, o həlqəli qəflət bağdır.
Cənnətin teşnələri kövsərin eşqilə yanar,
Məncə o tərsa ləbi abi-həyat qaynağıdır.
Buludun göz yaşı qəbrində soyutmaz sinəni,
İç cəhənnəm alovun sanma ki, atəş yağıdır.
İstəmirsənsə bu eşq rənginə batsın ayağın,
Sərv tək qumrunu tut əldə, hünər bayraqıdır,
Qəlbinin qanı mürəkkəb, qələmi şimşəkdir,
Saibin hər varağı bir ömrün yarpağıdır.

* * *

Zülfünün ətrini sübhün yelinə vermə hədər,
Qəlbi kor insana sən tutiya versən nə edər?

Bu həyat sıxsa səni, səbr ilə döz hər əzaba,
Növbəni gözlə dəyirmando, dənin vardı əgər.
Hər bina ayrıla özüldən o qalmaz, uçular.
Necə ki, Dəryadan ayrılmaz hübab zərrə qədər.
Qələmi xırdalayıb tökmə ayaq altına sən,
Qələmin şöhrəti olmaz ayağa düşsə əsər.
Tuti sust olsa ona qəndi verəndə danışar,
Çün şirindillidi Saib, nəyə lazımdı şəkər.

* * *

Hicrə düşdün nədi fərqi gecə, ya gündüz, inan,
Yara təsir eləməz oh edəsən, yoxsa aman.
Qoparar qəlbini uf da eləməz bircə kərə,
Elə bil birdi onunçın ürəyinlə çalman.
Aləmi-vəhdətə bir köynək ilə getmək olar,
Sel gələndə nə bilir bu qayadır, yoxsa saman.
Özünü tərk edənə yoxdu nə alçaq, nə uca,
Özünün vurğ unudur hər şeyə bu fərqi qoyan.
İstərəm ki, özümə layiq ola hər əməlim,
Kağız üstə uzanan sözlərim olsun Loğ man.
Saibə zövq verir gülşəni seyr eyləməyi,
Fərqi yoxdur nəzərində gül ola, yoxsa xəzan.

Hansı qəlbdə yandisa, bil ki, çıraq ban etdi söz,
Söz qanan insanları gülşəndə mehman etdi söz.
Hansı söz ki, dinlədikdə qəlbə təsir etmədi,
Bil təbil tək hay salıb boş yerdə kövən etdi söz.
Öz qələmin dişləyərsə söz yazan sözdən sarı,
O qələm əhlin axırda çox pərişan etdi söz.
Xızırın o abi-həyatı zülmət içrə axsa da,
Çün damarlarda axanda sanki tüg yan etdi söz.
Özgələrdən bircə fərqim vardı bu babətdə kim,
Hamıdan artıq məni mənada heyran etdi söz.
Kim təvazöhlə dedi qönçə kimi bakırə söz,
Bilə söz sahiblərin vaxtında xəndan etdi söz.
Mehribanlıq eyləyib mən sözlərə verdim sığal,
Quş kimi açdı qanad, göylərdə kövən etdi söz.
Gərçi İskəndər üçün lövhə qoyuldu qəbrinə,
Qəbrimi rövşən edib xalqa nümayan etdi söz.
Çün qələm tək öz başından keçdi Saib söz üçün,
Bu səbəbdəndir onu məşhuri-dövran etdi söz.

* * *

Ya gözün yanındadır xal, ya da yaqut dodağıın,
Harda olsa çəkəcək Aşıqə o sinə dağıın.
Bil ki, küncdə oturan qəlbə təsərrüf eləyər,
Qəlb sevər o xalı ki, küncünə düşsün dodağıın.

Arzusu hasil olar, kim dua eylərsə gecə,
Çünki aşiqə gecə təsiri çoxdur fərağın.
Aləmə naz eləyər şüx gözü o nazlı yarın,
Asiman ulduz ilə doldurar hər gün qucağıın.
Özgə bir aləm ara, bu fələk altında min il, –
Qismətin bu gecə-gündüzdü, o torpaq yatağıın.
Boş ibadətlə ürək mülküñə yol tapmaq olar?
Qarğı at minsən uzaq getməyəcəkdir sorağıın,
Saibə söylə ki, bu torpağıın üstündə fəqət,
Heç zaman çatmaz əlin əyrisinə mavi tağıın.

* * *

Hardasan, çox gəzmışəm, ey nazlı canan, hardasan?
Bir məkanın yoxmudur, söylə, doğrudan hardasan?
Çünki bir yer qalmadı biz gəzməyək əldə çıraq,
Qətrə tək bəs olmusan sən harda pünhan, hardasan?
Gər vəfan həddən aşıbsa, görmədik biz ki, vəfa,
Qorxuram mən həddini aşmış cəfandan, hardasan?
O şəkər tək ləblərindən busəni etdin əta,
Rəhm qıl, saxla məni bir gecə mehman, hardasan?
Ey nəsimi-sübh tək qönçələri xəndan edən,
Gəl, fərağında ürək oldu tamam qan, hardasan?
Gəlmədin, girdim yerə mən də xəcalətdən inan,
Rəhm qıl sən Saibə, ey coşğun ümman, hardasan?

O yarın vəsli üçün tədbirə əl atma hədər,
Gözləmə sübhü hələ, çünki uzaqdır bu səfər.
Kükəyən selləri mən yolda ötüb keçdim, inan.
Bu dəmir qıçlarına halqalı zəncir nə edər?
Eşq yar olsa, Züleyxa o qədər pir deyil,
Yusifə köynəyi vermişdi azadlıq dedilər.
İstəsə qasidi daşdan çıxarar namə yazan,
Şirinə Fərhad özü arx ilə göndərdi xəbər.
Saib, ayrılsan əgər qəlbini tapşır o yara,
O quşun naləsini dinlə, deyir, gəldi, səhər.

Bu bağın hər tikanı yol göstərən nişandi,
Hər şəbnəmi, deyirsən, ayineyi-cahandı.
Hər qönçəsi öylə bil möhürlənmiş namədi,
Hər bülbülün sədası fəqət ahu-fəğəndi.
Hər bir ürək şəhiddir, üzmiş əlin həyatdan,
Şəhidlərin üstündə göz yaşları rəvandı.
Hər qəlb evi silinmiş bir aynaya bərabər,
Hər yarpağı, deyərsən, tuti tək xoş lisandı.
Nəğmə tələb edənlər Xızra verib siyahı,
Ümmanda qərq olan hər dalğa pasibandı.
Torpağa dürr tökəndə günəş nurlu səmadan,
Yarasalar zülmətdə ayağından sallandı.
Cənnət boyda bu bağda bir bağban nə eyləyər,
Bu hüsənə, bu cəmala neçə bağban həyandı?

Hərçənd eşqi nəhrin dəyişməyir həvasın,
Onun havayı-eşqi hübabı oynadandı.
Ey yol ötən, bu çöldə ayağını yavaş qoy,
Çün sadə çöl deyil bu, başdan-başa tikandı.
Ürək dilə gələndə, can da getdi qərardan,
Hər zülfünün ucunda bir həngamə yarandı.
Qələminə dəyəndə eşqin nəfəsi, Saib,
Sənin nəvalarından güllərin bağrı yandı.
Bu göy nədi? Bir gövhəri, dürdanəsi eşqin,
Bəs gün nədi? Atəş dolu bir xanəsi eşqin.
Həm Kəbə evi, həm də ki, atəşgədə-məbəd,
Olmuşdur əzəldən axı viranəsi eşqin.
Dünyada bu şadlıq, bu pərişanlığı anla,
Hər an görünür bir cürə meyxanəsi eşqin.
Qəlbim quru səhradı, görünməz sonu gözlə,
Bu səhrada vardır nə qədər lanəsi eşqin.
Yazdı qələmim könlümün hər kəlməsin aydın
Yox orda, inan, bir dənə biganəsi eşqin.
Odlu günəşin şoləsi dağ basdı cahanə,
Atəş deyil o, sadəcə divanəsi eşqin.
Hər daş ki, nişangah kimi səhrada qoyulmuş,
Düzmüş oları səhrada məstanəsi eşqin.
Saib ki, olardı həmişə Kəbədə sakın,
Məskəndi ona indi də bütxanəsi eşqin.

Görmədim bir gözəli eşqə giriftar deyil,
Hüsnünə Misridə kim var ki, xiridar deyil?
Şirləri ovlayanın qəlbini sən ovlamışan,
Hansı şirdir ki, bu işdən o xəbərdar deyil?
Elə bir lalə tapılmaz bu çəmənlikdə onun
Qəlbinə ol salan o səndəki ruxsar deyil.
Sənin o silsilə zülfündi bu dünyani tutan,
Varmı bir kəs ki, saçın boynuna zünnar deyil.
Göz dikib gözlərinə məst də, xumar da bunu bil,
Elə nərgiz tapılar çeşminə oxşar deyil?
Hər kəsə ləli-ləbin bir dil ilə söhbət açar,
O şirin ləhcədəki söz kimə aşikar deyil?
Açmamışdır hələ bağçanda sənin bircə çıçək,
Demə öz bəxtinə kim, bəxt sənə yar deyil.
Sənin hüsnün, gözəlim, göz bəbəyimdən pakdır,
Hüsnünün bağı sənin adicə gülzar deyil.
Sədəfin bağını yar, orda tapılmaz ümman,
Mənə göstər sinə ki, məhrəmi-əsrar deyil.
Kim ki, səndən çəkir əl, söylə, əlində nə qalır?
Nə tələb eyləyir ol kəs ki, tələbkar deyil?
Nə gözəl oldu ki, sən aynadan üz döndərdin,
Hər pərişan nəzəri görməmək inkar deyil.
Bu qərəz əqli yanında dil açıb dinmə nahaq,
Saib, hər gövhərə onlar ki, xiridar deyil.

Güldün, gülüşün pərdəni atdı dodağından,
Ayna dəxi gül dərdi sənin gül yanağından.
Bir baxmaq ilə təzələnir köhnə yaralar,
Bu lalə dağ almış ürəyin qanlı dağından.
Bu bəxtiqara olmağımınvardı əsası,
Bəxtim su işib sürməli gözlər bulağından.
İsa da edə bilməyəcək dərdimə çarə,
Bu dərdi o öyrətdi mənə körpə çağında.
Saib, civə də hökmümə hazır dayanıbdır,
Ş imşək kimi mən çıxmışam eşqin qucağından.
Qəlbim hicran gecəsi fəryad ilə, bil, şad olub,
Könlümü sakit edən də yenə bu fəryad olub.
Eşqə məşuqəni arif ki, bərabər tutmaz,
Ay ki yüksəkdə durub qıbtədən o azad olub.
Bir işi eşqilə kim görməsə olmaz səməri,
Yusifin köynəyi babətdən əzizlər yad olub.
Nə böyük işdi yəhər bağına ov bağlamağın,
Diri tutmuş kim olu, bil ki əsl səyyad olub.
Lalənin yarpağına kim baxa aydın görəcək,
Ürəyi qanla dolanla qarabəxt həmzad olub.
Bakırə söz yazan odlu qələmin var, Saib,
Bil onun sayəsinə söz eviniz abad olub.

* * *

Qəzəbin, lütfün oxursan qaşlarından ol yarın,
Hər bağın abadlığın söylər üzü bağ banları.
İstərəm gül xərməni olsun mənim dörd bir yanım,
Neyləyim bağ gizlədib divar dalında öz varın.
Çəkmişəm gül qönçəsindən yarımin kirpiklərin,
Hər kaman düz atsa ox, düzdür demək hər ilqarın.
Bülbül eşqin sürməsin çəkmiş gözə, olmuş xumar,
Kim yaza qiymət verib sonra dəribdir öz barın.
Saib hər söz məclisində Amulu xatırlayır,
İsfahanda boş qalıb söz kürsüsü sənətkarın.

* * *

Üzdəki göz yaşlarım yarın fəraigında yatar,
Həna aşiqdi məgər dilbər ayağında yatar?
Niyə şəh ayrı düşübdür, uyuyub güldən uzaq?
Bu tifil ki, həmişə lalə qucağında yatar.
Gözə çeşmək ki, şərik oldu daha fayda nədir?!
Gülü dər, taki nəsim sübhün otağında yatar.
Kəfən od tək yapışar canına, billah, şəhidin,
Nə qədər qan bahası sinəsi dağında yatar.
Sən könül vermə bu dünya varına, dövlətinə,
Həsirə bəzəyir o, kandar ayağında yatar,
Yol kəsən indi durar, bəs necə getsin Saib?
Adət olmuş, ayağı qorxulu çağında yatar.

Əməlindən ürəyimdə hələ nisgil də qalıb,
Çör-çöpü dalğa atıbdır yenə sahildə qalıb.
Mən kimi sadə adamdan nə nişanə qalacaq?
Tökülən lalə qanım daməni-qatıldə qalıb.
Sədəfi sahilə dəryadan atıbdır ləpələr,
Qəlbidə gəzmə sən insaf sözünü, dildə qalıb.
Yol yaxın olsa əgər qəlbimiz rahat edər,
Yol uzaq olsa müsafir daha müşküldə qalıb.
Nə qədər kəmağ ıla dərya verib gövhərini,
Bizim ümmid gəmimiz indi də sahildə qalıb.
Arxalanma bu daşa, torpağ a yoxdur səməri,
Saib, əsl əsərin şöhrəti min il də qalıb.
Sənin o məst gözün bir güli-xəndan kimidir,
Yatışın canlar alır, körpəcə ceyran kimidir.
O cəhənnəm nədi ki, qəlbimizə qorxu sala,
Nə behiştirdir ki, ora qovğ alı meydan kimidir.
Bu məhəbbət yolunu sanmaginan alçaq, uca,
Özünü dərk edənə yol da biyaban kimidir.
Hər nə çəksə başımız dünyada vardır səbəbi,
Aqil insanlara dünya özü zindan kimidir.
Biri şal bağladı, əmmaməsi yoxdursa əgər,
Ona aciz deməyin, toxdu gözü, xan kimidir.
Məndə yoxdur o hünər ki, sözə ziynət də verim,
Könlümün istəyidir, o sözə heyran kimidir.
Ayını, ehkamı rədd eyləyən insanlar, inan,
Saib, hər yerdə ola, bir-birinə can kimidir.

Söz onun tərifinə səy ilə imkan tapdı,
Tuti aynanı görüb söhbətə meydan tapdı.
O Gülün şəbnəmi düşsə deşəcək daşı inan,
Bülbülün göz yaşı ilə böyüüb, can tapdı.
Hər adam hər nəyə kim layiq idi aldı onu,
Cami Cəm aldı, Xızır çeşmeyi-heyvan tapdı.
Başını köksünə əy, qal özün-öz fikrin ilə,
Qönçə bu halı ilə şöhrəti asan tapdı.
Qəlbinin dərdi ilə çox da ümidsiz olma,
Zərrə öz qəlbinə daldı, təzə ümmən tapdı.
Kim susa bildi səadət açarın tapdı o da,
Çün sədəf susdu axır dürri-dirəxşan tapdı.
Can alan sözləri vardır o susan ləblərinin,
Namənin şadlığını ilk dəfə ünvan tapdı.
Əfsus ol Fərhada kim çapdı dağı bilmədi o,
Onu ki, hiylə tapıb, zor onu hardan tapdı.
Min əzab qarşıda var, indi hanı öylə adam -
Qəlbinin arzusunu olmadı nalan tapdı.
Çox tələsmə çətin iş, tez dəyişib asan ola,
Quyudan çıxdı Yusif, sonra o zindan tapdı.
Bu fikirlərlə daha söyləmə Saib nə tapıb?
Onu tapmış ki, nə Hatəm, nə Süleyman tapdı.

* * *

İndi hər bir nöqtədə əvvəlki qiymət qalmayıb,
Dolanıb dövran daha insaf, mürüvvət qalmayıb.
Yüz risalə yazsalar yoxdur gözümüzdə qiyməti,
Çünki Əflatun yazan o məna, hikmət qalmayıb.
Bir ömür mən zülfü tərif eyləsəm vardır sözüm,
Bir yalan sözdür, deyirlər, qəlbdə söhbət qalmayıb.
Saib, al yarın əlindən sən piyalə, nuş elə,
Bu cahanda bir bina, bir saf imarət qalmayıb.

* * *

Kim ki azadə təriqətdi itaət eləməz,
İnanır pərdədi səccadə, o hörmət eləməz.
Qəfəs olmuşdu yeri istəsə, ya istəməsə,
O quşun ki, qanadı uçmağ a hümmət eləməz.
Mey dolu kəştidə səccadə nədir, yelkən olar,
Kim ki, üzsüzdü meyi içməyə qeyrət eləməz.
Yolu ləngər vuraraq getsək onun var səbəbi
Üzrümüz olsa belə kimsə məhəbbət eləməz.
Nəqşbəndanlığı fikrində əgər məşq edəsən,
Onda məst olmağına bir nəfər heyrət eləməz.
Bəhrəsiz sərv ağacı qaldırar öz başın uca,
Saib, azadə təriqət buna cürət eləməz.

Dünən ol yar mənim halımı Sordu, getdi,
Yüz şirin söz dedim o dinlədi, durdu getdi.
Kim ki gəldi bu cahan mülkünü abad elədi,
Qəm, kədər içrə öz ömrün başa vurdu, getdi.
Ancaq o kəslərə xoş keçdi həyat şimşək tək -
Doğulub sonra da şimşək kimi soldu, getdi.
Kimi də züvvər idi Kəbə evin görmək üçün,
Sanki bu yer kürəsi sadəcə yoldu, getdi.
Saibin də dolu ili ürəyi ümmid ilə,
Naümidlik kədərilə yenə doldu getdi.

***

Xoş olar kim öz ləbin qoysa ləbi-peymanəyə,
Alnını kərpic kimi ya söykəsə meyxanəyə.
Röyada bir busə vəd etmiş ona məşuqəsi,
Bir uşaq tək aldanıbdır bu şirin əfsanəyə.
Kim bu yerdən ötsə sakit, zərrəcə eyb eyləməz,
Şamdakı mum ilə ip matəm tutar pərvanəyə.
Heç zaman mümkün deyil əfsunla bağlansın əlim,
Çox da ki, zülfün sənin hər vaxt dolaşmış şanəyə.
Güç alıbdır torpağım susmuş binalardan mənim,
Söz tutarmı heç dodaq hər vaxt dəyər peymanəyə?
Hökm edər kirpiklərim kim, tökməsin göz yaşını,
O açıb örtər qapı bu evdə sahibxanəyə.

Zahidə diqqət elə, gör əl uzatmış bir hara,
İstəyir mey kuzəsin o bağ laya səddanəyə.

* * *

Qəzəbdən özgə dünyada nə meyl etsən həlal olmaz,
Təhəmməl etməyən kəsdə məsəldir ki, kamal olmaz.
Səmada incəlir ay da, onu diqqətlə seyr eylə,
Elə zənn etmə cansızdır, ona heç vaxt zaval olmaz.
Çəməndə qönçənin qəlbi deyil bülbüldən asudə
O baş ki, köksə enmişdir, demək onda xəyal olmaz.
İnanma Məcnunun qəlbi məzarda rahat olmuş, yox,
Düzü divanəyə xalqdan nahaqdan bir məlal olmaz.
O kəs ki, tanrıdan, xalqdan həya etməz bu aləmdə,
Həzər eylə o qəsdən sən, gecə-gündüz o lal olmaz!
Sual da bir açardır, o kilidlənmiş xəsis qəlbə,
Kəramət əhlinə heç yerdə bir sorğu, sual olmaz.
Udub öz qəlbinin qanın yaşa, ömr eylə azadə,
Ürəkdən güc alan şəxsin həyatı qeylü-qal olmaz.
De, Saib, qönçələr bir yol fəğan eylərmi bülbülçün?
Tikanlı dildən hüşyar ol, tikanlı dildə bal olmaz!!!

* * *

Sənin o ay camalın çoxlarını dərdə salıb,
Ay görüb hüsnünü öz dövrəsinə pərdə salıb.
Elə incəlmışəm hicrində sənin, tük kimiyəm,
Bir dəfə düşmüş idim dərdə, üzün bir də salıb.
İynə tikməz sinəmə çəkdiyi o göz dağını,
Kirpiyin yarasını, gör, nə yaman yerdə salıb.
Tuti şirin dilinə valeh olandan bu yana,
Öyrənib sözlüyünə bir para sözlər də salıb.
İncə qəlbimlə necə mehriban idik o zaman,
Xəyalın ortaya gircək araya pərdə salıb.
Necə asudə idi qovğalı işdən Saib,
Eşq onun qəlbinə atəş, hələ bir şər də salıb.

* * *

Mən ki, odda yanmışam, cənnət, cəhənnəm bilmərəm,
Məstəm, ol bütxanəni heç Kəbədən kəm bilmərəm.
Ruzimi, aydın deyildir, ilk dəfə kimdir yazan,
Yazdı o piri-xarabatmı, ya Hatəm, bilmərəm.
Kəbənin kövsər suyu Şordur məni aldatma, gəl,
Al şərabə şar suyu kim qatdı, mübhəm, bilmərəm.
Bir yalan söz yazmağa meyl eyləməz heç vaxt qələm
Söylə bəs harda yazıldı tövbənaməm, bilmərəm.
Min dəfə öpsəm o mey camın yenə mən doymaram,
Eylə məst ollam ürəkdə qalsa dərd, qəm bilmərəm.

Mən ki, heyran olmuşam, Saib, o mərmər sinəyə,
Könlümün dərdin silən bir ayrı aləm bilmərəm.

* * *

Dostluğ un çox şərti varancaq, qanında yox sənin,
Dost üçün şam tək alışmaq da canında yox sənin.
Torpağından güc alıb azad ucalmış sərv tək,
Kim deyir ki, yox ucalmaq imkanında, yox sənin?!
Çəkdi xəncər al günəşin üstünə bayram ayı,
Qaşını harda görüb ay ki, yanında yox sənin.
Hüsnünə heyran olan göylər qızı atəş saçar,
Sənsə sakit durmusan bir kövəlanın da yox sənin.
Dərdə bax, qəlbim səni biganədən eylər soraq,
Bilməyir ki özgələrdə peymanın da yox sənin?
Sədd çəkir nazın yolumda, yoxsa birdir qəlbimiz,
Məndən ayrı çün bu yolda qurbanın da yox sənin.
Söyləyin ümmid elə, Saib, o yarın lütfünə,
Bir şikarsan, yoxsa, heç bir ad-sanın da yox sənin.
Ömrümün hər anı yox, illəri sürətlə keçib,
Mən vüsal arzuladım, günlərim həsrətlə keçib.
Mən bu bağın, çeşmənin qəlbi yanıq bülbülüyəm,
Novbaharım, xəzanım cümləi-möhnətlə keçib.
Az qalır torpağa dəysin yeriyəndə sifətim,
Hər nəyim vardısa gəncliklə, o nemətlə keçib.

İndi əfsus ilə ah çəksəm əgərvardı yeri,
Arzuma çatmamışam, ömr elə zillətlə keçib.
Çıraqım sönmüş idi, bir daha yandı, o zaman -
Qəbrimin üstə nigarım gəlib hörmətlə keçib.
Qəzəbi loğ ma kimi udmağıma eyb eləmə,
Ondan özgə, boğazından hamı minnətlə keçib.
Bu gözəllər küçəsindən yolumuz düşdü yenə,
Saib hər vaxt buradan keçsə, o cürətlə keçib.

* * *

Tikan üstə oturam xoşdu, nə ki, nadan ilə,
İldirim olmasa göylər qaralar tufan ilə.
Səyyadın mənzili əvvəlcə fəqət çör-çöp idi,
Ayıra bilməyirik ovçunu indi xan ilə.
Kim paxıl olmasa qorxmaz o, cəhənnəmdən, inan,
Çün paxıllıq özü oddur, dolanır insan ilə.
Bizi bu beş gün olan ömr gətirmişdi cana,
Vay o, Xızırın halına, ömr edəcək dövran ilə.
Ölümü sadədil insan çox uzaq zənn eləyər,
Bir qəbirdir hər otaq hey dolur o mehman ilə.
Dil bıçaq tək itidir, doğrayar öz ömrünü də,
Bil, günahsız adamın yoxdu işi zindan ilə.
Günəşin gözlərini qəm tozu tutmaz, Saib,
Görür hər kəs cahanı qəlb verən imkan ilə.

Mey coşan vaxta əgər ki, küpü yerdən qoparar,
Məstliyim meyxananın səqfini birdən qoparar.
Dolasa mey qolunu boynuna o qarlı dağın,
Zarafat bilmə, dağı zorla kəmərdən qoparar.
Məcnunun nalə səsi düşsə biyabanə əgər,
Leyliyə çatsa bu səs, bil ki, şəhərdən qoparar.
İynə düşmüşdü bu yolda, onu İsa götürüb,
Sən nahaq qorxma, Məsiha səni şərdən qoparar.
Mən nəyəm ki, məni söz ilə də tərif edələr,
Aynaüzlüm məni hər sirli xətərdən qoparar.
Saibin dostlarını görməyə artıb həvəsi,
Onu bülbül ki görər, qovğ anı birdən qoparar.
Eşq dağında belə şöləyi-qeyrət qalmayıb.
Soyuyubdur al günəş onda hərarət qalmayıb.
Ah ilə bayraq ucaldan bir ürək yoxdu daha,
Sərvidən xali olub, indi o cənnət qalmayıb.
Kəhrəbanın öünüə qaçmır əgər yolda saman,
Bil, pozulmuşdu nizam, çox şeydə hikmət qalmayıb.
Dəryada təmkin, əgər sellərdə sürət yoxdusa,
Məst başlarda demək şuri-məhəbbət qalmayıb.
Lalə üzlərdən uçub çünki həyanın rəngi də,
Hətta cənnət meyvəsində bir təravət qalmayıb.
Cün bulud saqi əlində çevrilib oldu sərab,
Bu səbəbdən gövhəri-meydə səxavət qalmayıb.
Xızr abi-heyvanı İskəndərə verməz nişan,
Ruzigarın xislətində heç mürüvvət qalmayıb.

Dünyanı salmış qəribə bir xəyal titrətməyə,
Çün qənaətdə daha əvvəlki ləzzət qalmayıb.
Tapmadım bir əhli-dil ki, qəlblərə məhrəm ola,
Mən dolandım çox şəhər, çox-çox vilayət qalmayıb.
Yoxdu bir asudə yer ki daldalanmaq rəsm ola,
Çünki asudə adında indi nemət qalmayıb.
Su susub əyləşməyi siz yazmayın heç Ş adlığ a,
Yox, daha bizdə həvəs, bir də şikayət qalmayıb.
Heç də cənnət meyvəsindən pis deyil qəlbin qanı,
Əfsus olsun ki, daha əhli-fərasət qalmayıb.
Şərqiñ o ağı saçların Saib görüb peşman olub,
Əfsus olsun tövbə üçün əldə fürsət qalmayıb.

* * *

Ş işəni su ilə doldur gər şərabın yoxdusa,
Qayığın çəkmə sudan bir iztirabın yoxdusa.
İstəsən əlvan gül ilə doldurarsan qoynunu,
Bağıban tutmaz xəbər onla hesabın yoxdusa.
Gövhəri şirniylə bu əyyamda kim eylər əvəz?
Busə al, ver canını özgə savabın yoxdusa
Hər zaman mənalı söz təsir edər, aydınlaşıbu,
Söz uzatmaq eybdır, doğru cavabın yoxdusa.
Çöhrəni məndən çevirmə, arxadan görrəm onu,
Sinəmə əksin düşər üzdə niqabın yoxdusa.

Saldığın xırman gözümdə bənzəyir bir danəyə,
Danəni Ənqa udar artar əzabın yoxdusa.
Ürfi ilə Talıbin tərifin eylə hər zaman
Eybidir, Saib, sənə, dosta kitabın yoxdusa.

* * *

Hər kəsin meylə dolu kuzəsi var, aləmi var.
Dünya cənnətdi ona özgə nə dərdi, qəmi var.
Başını saqi alarsa dizinin üstə əgər
Zənn edər İsadı o, saqi deyil, Məryəmi var.
Gül dodağında yarın mey quruyub yaqut olar,
Sanki gül yarpağı üstündə təzə şəbnəmi var.
Ətəyimlə silərəm, Saib, üzümdən qəmimi,
Bilmirəm özgə bu dərdin daha nə məlhəmi var?

* * *

Bu bağın gülləri sənsiz tikandır,
O camın, bax, dodağı lələ-qandır.
Hara salsañ nəzər xəncərdi sanki,
Ayaq basma, nəzər eylə, amandır.
Sinəm dağı olub dünyaya mərkəz,
Küləklər yaramın ətrin yayındır.

Tikan tutmuş gülün nəbzin əlində,
Odur ki, bülbülün halı yamandır.
Dənizdə dalğalar qaynar aramsız,
Gözüm yaşı düşən dərya tufandır.
Xərabatda həmişə bayram olsun,
Kuzeylə mey nigara mehribandır.
O mey rəngli dodağıň həsrətilə
Xumar olmuş gülün ətri talandır.
Gülə dırnaq ucuyca yoxdu meylim,
Bu gülşəndə mənə qəmxar tikandır.
Çalış, Saib, əlacın eylə dərdin,
Bu dünyanın işi bir imtahandır.

* * *

Yarımının sinəsi ağıdır təzə qardan, görünür,
Hər işin axırı əvvəlcə qərardan görünür.
Qəbrimin torpağı da eşqimi elən eləyər,
Dəryanın dalğaları çünki kənardan görünür.
Ümmanın halını bilmək diləsən dalğaya bax,
Göz yaşı axmasa qəlbin qəmi hardan görünür?
Cün hüma uçdu, onun kölgəsi də yox olacaq,
Dövlətin qüdrəti əlbəttə ki, vardan görünür.
Eşq dərdi məni bimar eləyib, dəymə, təbib,
Yoxdu bir qəm çəkənim, təqsiri yordan görünür.

Çalış ömrün baharında götür öz faydanı sən,
Hər ilin bəhrəsi çün fəsli-bahardan görünür.
Aynanın ardına rəng çəksən əgər, parlaq olar,
Saibin qəlbi tutulmuşdu qubardan, görünür.

* * *

Bir söz ümmənə coşar dalğalı sinəmdə mənim,
Dünyaca məna yatır susduğum hər dəmdə mənim.
Nə zaman məst oluram, mey küpü də cuşa gəlir,
İtirir huşunu çox meygədə qüssəmdə mənim.
Dərdini gəzməginən pərdəli aləmdə nahaq,
Tapacaqsan qucağımda uyuyan qəmdə mənim.
Hər təzə söz ki. Söz əhli bəyənib fəxr eləyir,
Bil yadımdan çıxıb o məst olan əyyamda mənim.
Fələyə yüksələn o təndirimin tüstüsüdür,
Ayağım tozudu göy qübbəli bu damda mənim.
Göylərin pərdə dalında görünən kəhkəşanı
Öz əlimlə alışır hər gecə bayramda mənim.
Gətirib sufiləri cuşa bu vəhdət şərabı.
Sonra da heyran edib odlu sözüm həm də mənim.
Ya xərabatda, ya da meyxanada doldu yaşa,
Dərdlərim təlim alıb çünki o aləmdə mənim.
Sanma dərviş libası geyməyimi pərdə mənə,
Bənzərim yoxdu, inan zahidə heç kəm də mənim.

Eşqə mən həlqəbeguş bəndəyəm, aləm də bilir,
Kaş yaman gözdən uzaqda qala həlqəm də mənim.
Saibəm, çatmayacaq bəlkə sözüm bircə kəsə,
Nə qədər eşqin əli gəzməsə sinəmdə mənim.

* * *

Şərabın köhnəsi çün ruhi-rəvanımdır mənim.
O mənim həmsöhbətim, pirim, cavanımdır mənim.
İki dünya kədərindən edib azad a məni,
Camdakı xətlərə bax, qəmdən amanımdır mənim.
Çıraqım günlə bərabər dayana bilməsə də,
Dünyada təkcə ürəkdən o yanarımdır mənim.
Baharın od nəfəsi qarsır əgər lalələri,
Məni də odda yaxan fəsli-xəzanımdır mənim.
Dünya nemətlərinə salmadım ömrümdə nəzər,
Əriyən şam deyil o, şam kimi canımdır mənim.
Ş adam hər sürət ilə çapsa atın indi fələk,
Fələyin əbləğ atı yorğ açapanımdır mənim.
İsfahanda nə qədər şer yazılıbsan, Saib,
Hamısından bu qəzəl ali nişanımdır mənim.

* * *

Eşq dərdilə olərsənsə bu, dünyaya dəyər,
Xızırın o ömrünə, ya hökmü-Məsihaya dəyər.
Hanı Yusifdə o cürət ki, təhəmməl eləsin,
Yəqubun həsrəti, yüz eşqi-Züleyxaya dəyər.
Abı paltarda nə dilbər görünür hüsnü yarın,
Bizi bu görkəm ilə salsa o sevdaya, dəyər.
Sənə qurban olanın halı pərişan olmaz,
Bu halı görmək özü cümlə tamaşayə dəyər.
Aynanın qəlbi darılmır, o sevir əks eləsin.
Aynaya bənzəyən alnın neçə səhraya dəyər,
Eşq üçün fərq eləməz ki, bu zəifdir, o qəvi,
Eşq sevdası alışsa, odu mənaya dəyər.
Saib insafla əgər salsa nəzər yar üzünə,
Xalı dan ulduzuna, qaşlarısa aya dəyər.

* * *

Gülməyin gizlətsə kim sanki gülü pünhan edər,
Kim açıb ağzın gülər bir bağcanı viran edər.
Kim ağır vaxta çatarsa xalqının imdadına,
Damları öz hümmətilə eylə bil ümman edər.
Göz yaşın kim düşmənidən gizlədə bilsə əgər,
O, bu hal ilə yəqin öz düşmənin nalan edər.
Bir qəzəb dünyasını kim söndürüb xamuş edə,
Sanki yanmış bir düzü lalə dolu meydan edər

Söz qananlar məclisində kim susub dursa yəqin,
O, tikanla sinəsin başdan-başa al qan edər.
Şadlığın kim gizlədərsə, qəsd edər öz bəxtinə,
Eylə bil öz qiymətin xalqın gözündən yan edər.
Laləli bir çöldə kim al rəngli mey çəksə əgər,
San şəhidlər qəbrini o şam ilə əlvan edər.
Kim öz eşqin gizlədib qəlbində saxlar, Saib, o,
Sən elə fikr eylə ki, bir parça od pünhan edər.

* * *

O dupduru həyat suyu, bu al şərab, səfası bir,
O ayrı-ayrı pərdənin axır çıxır nəvası bir.
Ya Kəbəyə inangınən, ya büt pərəstlik eylə sən,
Bu yollar ayrı-ayrıdır, axırda rahnüması bir.
Bu mən, bu biz, dedikcə hey, yamanca ayrı düşmüşük,
Ürək-ürəklə birləşər, olar onun sədası bir.
Bu dost edir canın fəda, o dost çatırsa kamına,
Qəza oxu, ya neyşəkər ləzzəti bir, cəzası bir.
Qərəzli insan olmasa, həyatda olmaz ayrılıq,
Günəş üçün bu dünyanın olar şahı, gədası bir.
Bahar nədir, payız nədir, soyuq və isti bilməz o,
Kimin ki, şam ağacı tək olar fəqət əbası bir.
Şərabla saqi olmasa ürəkdə kəm, kədər olar,
Bu dərdlərin təbibi bir, əlacı bir, dəvası bir.

Şikayət eyləmə yarın cəfəsi çoxdü Saibə,
Çün eşq olan zaman yarın cəfəsi bir, vəfası bir.

*****

Çöhrəni görsəm qəm artar, görməsəm mümkün deyil.
Bu gülü dərsəm günahdır, dərməsəm mümkün deyil.
Hər nə var məşuqdan özgə hicran üçün pərdədir,
Yusifin ətrin verir köynək desəm, mümkün deyil.
Var şəhidlər yarası, sinəmdə ulduzlar sanı,
Söyləmə indi mənə sən çəkmə kəm, mümkün deyil.
Meyvə dəyməzsə budaqdan ayrılib düşməz yerə.
Mən də ol kal zahidə dərs verməsəm, mümkün deyil.
Mənzili etsəm əvəz, bil, laməkanlıqdır yerim.
Dövrəmə dövr etməsə aləm bu dəm, mümkün deyil.
Qönçəni sübhün yeli hər vaxt çıxardar düymədən,
Məndə ol sübhün yeliycə var kərəm, mümkün deyil?!
Hər kəs öz qeydindədir, hər kəs bəzər öz surətin,
Gövhərin etmək suyun əl ilə cəm, mümkün deyil.
Çün gülüstanı tutubdur güllərin ətri tamam,
Olmasa bülbül gözü məhbəsdə nəm, mümkün deyil.
Bisütun Fərhad kimi bir aşiqə qəsd eylədi,
Gör onu torpaqlara mən sərməsən, mümkün deyil.
Bir həyatdır aşiqə ol zülfünün hər bir teli,
Mən ona bağlanmışam, bil, hörməsəm, mümkün deyil.

Tövbə et gənclikdə sən, hər bir günahdan xali ol,
Diş də düşsə, yar ləbindən öpməsəm, mümkün deyil.
Cəzb edər Saib, sən, gəl, palçıq a Basma ayaq,
Sonradan peşman olub çəkmək qədəm, mümkün deyil.

* * *

Aləmdə mənim ayinədarım ürəyimdir,
Bülbül də mənəm, bağ u-baharım ürəyimdir.
Özgə çıraqın neyləyirəm qəbrimin üstə,
Sinəmdə yanın şəmi-məzarım ürəyimdir.
Bir ümməna düşdüm ki, onun sahili yoxdur,
Arxam, köməyim, hər havadarım ürəyimdir.
Hər bir düyüni fikr gücüylə açırıq biz,
İndi düyüni açmağ a varım ürəyimdir.
Olmuş günəşin süfrəsinə ay kimi mehman,
Bu süfrədə qiymətli nobarım ürəyimdir.
Çün balu-pər axtarmaq üçün şərmisaram mən,
Ov etməmişəm, təkcə şikarım ürəyimdir.
Yorğun bədənimdə tükənibdir daha taqət,
Diqqət ilə bax, sürməli yarım ürəyimdir.

* * *

Vəslə çatdıqsa, yenə qəmdən ürək şad olmayıb.
Gəlsə də bayram, yenə bu tiflə imdad olmayıb.
Ey nəsim, əl çək, o yarın zülfünə dəymə daha,
Çün sənin dırnaqların həsrətdə şümşad olmayıb.
Tİşəni Fərhad çalayıdı öncə Xosrov başına,
Bəllidir bu işdə o Xosrov tək ustad olmayıb.
Köksünə dağ çəkdilər lalə yanıb kül olmadı,
Bu yanın könlüm mənim bir an da bərbad olmayıb.
Almasa minnət yükün öz ciyininə sərvim yenə -
Bu cəməndə, bax, təməllüqdən o azad olmayıb.
Saib azadlıq xəyalıyla giriftardır hələ,
Hansı quş zirək olub qurbani-səyyad olmayıb.

* * *

Üzünə zülfünü salsañ daha ənbər nə gərək,
Bu odun şöləsi var, indi səməndər nə gərək.
O qara zülf ilə kakıl bəs edər gül cəmala,
Bir də bu hüsnə bəzək vurma mükərrər, nə gərək.
Aşıqi heyran edən al yanağa xal qoyma,
Gün çıxan vaxtda səmada daha əxtər nə gərək.
Heç görübənmi qona şəh günəşin çöhrəsinə?
Sırğanı almas elə, yoxsa ki, gövhər, nə gərək?
Su kimi aydın olubdur sənə hər əhvalım,
Bir şirin söz de mənə, yoxsa o kövsər nə gərək.

Hər kəsin kölgəsi yoxdur sığınar kölgəyə o,
Sinəsi dağlanana eşqidə rəhbər nə gərək.
Kim ki, dəryanı üzübdür, ona sel neyləyəcək,
Kim meyi küpdən içirsə, ona sağər nə gərək?
Yaralar tazə olan vaxtda sinə qanlı olur,
Bu təzə yaraya dırnaq, ya da neştər nə gərək?
Harda Saib oxuyar şerini san bülbül ötər,
Bülbülə nəğməsini ötməyə dəftər nə gərək?

* * *

Yaz çağı bülbül ötər, həm də ki, bağban sevinər,
Gül olar nəğməsinə bülbülün heyran, sevinər,
Aşıqə can verir o al yanağından təri,
Elə bil Xızır suyundan bu gülüstan sevinər.
Qəmi qəlbdən çıxarıb qovmayı sən sanma asan,
Bir gün ömründə olur qönçə də xəndan, sevinər.
Şimşəyə mane olarmı buludun gur yağıışı,
Göz yaşı axsa əgər qəlb evi asan sevinər.
Gül açanda dodağın sanki təbiət də gülür,
Bu gülüşdən şad olur yer üzü yeksan sevinər.
Ürəyi qəm bürüsə, dünya da matəm görünər,
Saibin qəlbi bu şadlıqda doğrudan sevinər.

Mey nə lazımdır, o nərgiz baxışın xoşdu elə,
Sürmə çəksən bəs edər, çünki o bihusdu elə.
Ünvanından bilinir namələrin məzmunu da,
Tərcümanı neyləyir ol kəs ki, xamuşdu elə.
Sanki göz danəsidir sünbülümün buğdaları,
İldirrim xırman ilə bəlkə həmaquşdu elə.
Gül kimi incə belə istəmirəm qol dolayım,
Cənnətin ətri uzaqdan bizi vurmuşdu elə.
O sitəm ölkəsinə yazdığını o namələrim,
Unudulmuşmu tamam? Harda qalıb düşdü elə?
İstəyirsən qulağıñ dinc ola söz-söhbətdən,
Çəkil öz xanənə, Saib, ora xamuşdu elə.

***

Gül köynəyini parçalayan bəlkə nəsimdir?
Vaxtsız gülüşü qönçəyə dəhşətli qənimdir.
Daim vətənidən qərib olmuşdu sənətkar,
Sən aç sədəfin köksünü, bax där də yetimdir.
Təkcə kərəm ilə cahana hökmüran olmaz,
Təkcə kərəm aləmdə olan qəmlərə kəmdir.
Yaz vaxtı köçün vardı, inan, özgə səfası,
Şəbnəm gülün üstündə nəsim saldığı nəmdir.
Səhrada kimin dərdinə dərman tapılıbdır?
Şərh əhlinin hər dərdinə dərmansa həkimdir.

Taleylə barış, xatirini cəm elə səndə,
Naz-nemət içində yaşayır kim ki, həlimdir.
Hər nöqtə ki, məchuldu, var öz şərh-əlacı,
O nöqtə də ərşin nəzərində çox əzimdir.
Hər nəqşə ki, ümmidlə gönüllər eləyir şad,
O pərdəni açmışdı o insan ki, nəimdir.
Hər qəlbi işiq insana yarpaqda da sərr var,
Nurdan yaradıb yarpağı dərk eylə o kimdir?!
Saib günah etmişsə iki dünyada ancaq
Peşman da deyil çünki xudavənd kərimdir...

* * *

Bizdən ucada bəlkə də bir sırlı cahan var?
Varsa, orada özgə həyat, özgə zaman var.
Nə qaldı bizə, fikr eləsən, bircə təmənna
Aşıq sinəsində o təmənnanı duyan var?
Övladı bəşərdən kənara varmı bir insan?
Kim görmüş onu, varmı hanı? Harda nişan var?
Göz yaşı tökürlər ümidiñ matəmi üçün,
Bu yer kürəsində nə qədər abi-rəvan var?
Əfsus ilə ahdır ucalır hey sinələrdən,
Bu bağ verəcək tazə bəhər bir də güman var?
Sən aləmə baxmaqda, çalış, sadəcil olma,
Bu torpağın altında məgər özgə cahan var?

Dil göstərir hərdən mələyə sərrili ayna,
Bəlkə bu cahanda yenə bir sirri-nihan var?
Dünyanı dolan sən də günəş tək, halalındır,
Pak duyğulu insanlara bundan nə ziyan var?
Can tutisinin sözləri heç vaxt acı olmaz,
Sinəndə onu əks eləyən ayna, inan, var.
Gəlmirsə iki dünyada bir iş ki əlindən
Bir küncə çəkil, gözlə şələ ömrə aman var.
Saib desə öz dərdini qan ağ layacaqdır,
Bu məclisimizdə nə qədər dərdi duyan var.

* * *

Mən nə təxtü tac, nə da mülki-Süleyman istərəm.
Kaş ki, məndənra zı qalsın nazlı canan, istərəm.
Qalmışam bir taxta üstə mən bu sakit dəryada,
Dalğası hay qoparan bir coşğun ümman istərəm.
Bu yalançı dünyaya gülmək dilər qəlbim mənim,
Sübə tək gülmək üçün mən də bir imkan istərəm.
Tufana kövən üçün meydan gərəkdi çox geniş,
Qəlbimin tufanına mən bir də kövən istərəm.
Yox kəvakib nuruna çün ehtiyacım, ay kimi –
Ol günəşdən süfrəmə mən istəsəm, nan istərəm.
Bir qarışqa timsalam, yox etibarım torpağı,
Şah Süleyman təxtinə eylərsə mehman, istərəm.

Bu ölü dünya duraxsa pəncəsindən gər məni,
Qəmdən azad dost ilə mən əhdi-peyman istərəm.
Cəddimin yanında yatsam sanma rahat olmaram,
Yusifəm, qardaşlarım olmuşdu «düşman», istərəm.
Cənnətə dərban qoyarlarsa məni verməm riza,
Aynadar etsə məni o mahi-taban, istərəm.
Arzusuz bu qəlbə hərgah etsələr bir mərhəmət,
Hər nə imkan eyləyib dost versə ehsan, istərəm.
Bu şəhər sıxdıqca, Saib, məndə taqət qalmadı,
Bir geniş səhra, yaşıł çöllük, biyaban istərəm.

Dostluğü namədə kim bilsə o biganə olar,
Şama dostluq eləyən sidqilə pərvanə olar.
Birdi zünnarla müqədəs geyim o kəslərə ki,
Kəbədən üz çevirib azimi bütxanə olar.
Ürəyin parçalana eşqilə qəm çəkmə buna,
O ürək parçaların zülfə dəyib şanə olar.
Kim ki Fərhadlıq edə, sindira öz tişəsini,
O kəsin bu əməli eşqidə tiflanə olar.
Çəkinər kölgəsini görsə ürəksiz hər adam,
Sitəmi-yara dözən aşiqi-divanə olar.
Hümməti olmasa ruhun bədəni tərk eləməz,
Qanadı sınsa quşun, onda qəfəs lanə olar.
Əhlidil ol ki, yetişsin fələyin feyzi sənə,
Şama şöhrət gətirən eşqidə pərvanə olar.

Ovçu görməkdi bizim qismətimiz aləmdə,
Özgələr harda olar, ruziləri danə olar.
Qəlbinin fikrinə, Saib, nə üçün qalmalidir,
Bu qara evdə məgər Leyli üçün xanə olar?

* * *

Yüz heyif, keçdi zaman, gül kimi canan soldu,
Baharın fəsli ötüb gül də pərişan oldu.
O qara xal elə yandırdı ki, öz dairəsin,
Kim ona baxdı, inan, qəlbinə atəş saldı.
Kirpiyin kölgəsi incitdi yarın gül üzünü,
O bahar göyləri tək nərgizi gözlər doldu.
Bundan artıqmı olar qəm, bu elə bəsdi mənə.
Çün xarab olmuş evim sellər axan bir yoldu.
Faydası yoxdu məzarım başına lövhə vurub –
Yazalar ki, günahım yoxsa, savabım boldu.
Gəl yada salma nahaq bir də cavanlıq dəmini,
İldirrim tək çaxaraq göydə yanıb məhv oldu.
Sən mənə vədə verirsən, beləcə ömr keçir,
O gözəllik yolunun səmti de, sağdı, soldu?
Saibə birdi o yarın otağı, astanası
Etibarı yox isə sərv mənimçin koldu.

Fələyin çarxi əzib, qalmamış heç kəsdə nəfəs,
Bacası yoxsa evin şam kimi sən yanma əbəs.
Dövranın dönməsinə diqqət ilə bir nəzər et,
Dünyanın işləri, gör, düzmü gedir, yoxsa ki, tərs?!
Mehrini salma uşaq tək bu oyuncaqlara sən,
Ömrüdür təsbehin hər danəsi, sən vermə əbəs.
Fələyin həlqələri bir cürə əfqan eləməz,
Zəncirin həlqəsinə bax ki, ucaldar neçə kəs.
İşığın keçməsinə iynə gözü səs eləyər,
İynəcə var ümidin, ümidə eylə həvəs.
Ürəyim qanla dolubdur bu şərab içməkdən,
Dərdimi mey ovudur, içməyərək neynim bəs?
Daha yüksəlməyinə etmə ümid sən, Saib,
Qurumuş toxmu görübsənmi, göyərsin bir kəs?

* * *

Bu həyatda hamı olmuşdu giriftar özünə,
Unudub haqqı tamam, tək ümidi var özünə.
Yetimin divarını Xırz da tikməz yenidən,
Hər kəsin fikri budur, tikdirə divar özünə.
Şam da pərvanə üçün göz yaşını tökmür, inan,
Sübə olur, ağlayır indi o da zar-zar özünə.
Qönçə həsrət tikanın bülbü'lə qoymazdı dəyə,
Amma göz açmağı qoymur bu tikanlar özünə.

Kimdi özgə yükünü alsın onun ciynindən,
Hamı İsa kimi olmuşdu cilovdar özünə.
Əzəli nur düşübdür dərү–divara tamam,
Yüsif öz hüsнü ilə oldu səbəbkar özünə.
Saibin yox nəzəri çün buludun gövhərinə,
Bəsdi öz təbi, olub indi göhərbar özünə.

* * *

O dodaqlar ki, susur, sanma ki, sözsüzdür hər an,
Çox zaman sakit olur çün ürəyi sözlü olan.
Kamanın qoynuna girdikdə susur ox da belə,
Kənara çıxmaq üçün ortaya girdim mən əlan.
Nə ürək peşman olubdur, nə də əfsus demişəm,
Nə zaman əl çalıram kirpiyimi çallam inan.
Pambığı at qulağından, sökülür dan yeri, bax,
Başqa bir mənası var sübh sözünün olsa duyan.
Sürmə çəksən gözünə, bil ki, gözün nura gələr,
Taleyin bəd gətirirsə elə sən tərki–məkan.
Saib öz naməsini yazdı ürək qanı ilə,
Bir Yəmən ləli kimi alsın onu namə alan.
Meyə batmış dodağın sanki dönüb sağər olub,
O qara xal yanağında elə bil ənbər olub.
Kim əyibdir başını sinəsinə fikrə dalıb,
San sədəf danəsidir bəhrəsi də gövhər olub.

Qəlbimiz hansı sədəfdən arasın dürrü, deyin,
Dənizin ağ yalı qəlbimdə yanıb əxtər olub.
Gəl, xəbər alma mənim varlığımı, yoxluğumu,
Alov idim, yanıb ömrüm, saralıbdır zər olub.
Müşkül işdir ki çətin iqlimə sən tablaşasan,
O qılınçın yarası indi bizə şəhpər olub.
Saibin fikri çiçək tək bəzəyib çox çəməni,
O gözəl sözlər üçün lalə dönüb dəftər olub.

* * *

Sanma hüşyarlığı sən hikmətdir
Bu cahanın hər işi zillətdir.
Şəhərin şeyxi olub guşənişin
Bu da bir cür tələdir, şöhrətdir.
İntiqam hissini boğ maq özü də,
Bizcə ey xacə, böyük nemətdir.
Kim ki, zərlə alır öz abrusunu,
Bu da alverdi, fəqət himmətdir.
Kim verib fikri su ilə çörəyə,
Bir dəyirmandı işi, zəhmətdir.
Bir gəmi sahilə çıxmaz buradan
Su dəniz sahili yox vəhdətdir.
Gün başı üstün alıb, şehsə yatır,
Gül yanağında, bu da qəflətdir.

Kim buluddan göhər almış, Saib,
Bil, sədəf tək o da pak niyyətdir.

* * *

Xoş olur pırə oturmaq, vəli gəzmək cavana,
Oxa düzlük yaraşır, əyrilik ancaq kamana.
Rəng dəyişdikcə gözə xoş gəlir hər bir çaları,
Bir yaz məftunudur, başqası vurğun xəzana.
İl boyu gül seli var köksümün altında mənim,
Onca gün yazda gülüstan güləcək gül yiğana.
Faydası yoxdu payızda gülə bağban üzünə,
Gül olan vaxtda gülüş çox yaraşar bəlkə ona.
Qəfəsə salsañ əgər bülbülü həsrətlə yanar,
Zövq alar bağda əgər uçsa fidandan–fidana.
Uşağa südlə şəkər versən, o sakit olacaq,
Zahidi cənnətin eşqi gətiribdir imana.
Özgələr cəhd eləyir dostu çox olsun, Saib,
Düşmənə dost olacaq kim ki, əgər dostu dana.

* * *

Ehtiyacın varsa da qəlbən tox olsan yaxşıdır,
Dəryadan minnət belə çəkməzsə insan, yaxşıdır.

Bəxtsizlər eşqidən çəksə bəlalar, inciməz,
Şar sudan qorxmaz balıq, hər yerdən ümman yaxşıdır.
Yol gedən tək olsa, tək də qət edər axır yolu,
Hər iki aləmdə kim tək etsə kövən, yaxşıdır.
Hiyləgər bez köynəyi geysə təkəbbürlə gəzər,
Əyninə atlas geyə saf qəlbli insan yaxşıdır.
Şənbənin fikrin çəkər cümə gələndə hər uşaq,
Günləri sən xoş keçirt, var əldə imkan, yaxşıdır.
Dəryada yelkən açıb sərxoşlar hay salmış nahaq,
Kuzələr salsa haray məclisdə, ondan yaxşıdır.
İldirimdan yansa xalqın xırmanı, dar göz adam
Əl uzatmaz, söyləyər, yansa bu xırman yaxşıdır.
Ay buludda gizlənəndə ayrı cür görkəm alar,
Çün gözəl çöhrə gecə örpəkdə pünhan yaxşıdır.
Hər ötən gün sonradan xatırlanır xoş röya tək,
Fikr edirsən ki, dünən hətmən sabahdan yaxşıdır.
Hər işi yüz ölmədən bez biçməyin yox faydası,
Sən də, Saib, hər işi yüz ölç, doğurdan yaxşıdır.

* * *

Varına eyləmə sən çox etibar,
Günəşi göydə gəzən yerdə tapar.
Qurumuş çeşmədi yay fəslili bulud,
Bəhrəsiz əldə görübsənmi qabar.

Qar kimi əl, kimə vermiş de xeyir?
Zəhmətin bəhrəsi də gövhər olar.
Xəsisin zəhr dadar hər tikəsi,
Qon kəsif oldumu neştərlə çıxar.
Səhərə qalmış bir ulduz kimidir
Şam işığında yatan nazlı nigar.
Gözəlin xisləti də xoş olacaq,
Surətin məna ilə vəhdəti var.
Lalənin bağrı kimi bağrı yanar,
Gecə-gündüz meyə kim olsa düçar.
Özgə eybin deməyi sayma hünər,
Özün öz eybini gör, ver də qərar.
Rəngi yox, ətri yox, o şəh kimidir,
Saib, hər kəs mey içib olsa xumar.

* * *

Eşq hər bir gözələ daireyi-əfsundur,
Leylinin bəxti qara oldu, səbəb Məcnundur.
Gözümüz qanla dolub səhrada batmışdı tikan,
O lsə iynəsini sancma ki, paltar yundur.
Qəlbi daş insanı da eşq ucaldır, böyüdür,
Aparan Şirini qəsrə deməyin Gülgündür.
Pis adamlar əlini öpmək əgər lazım ola,
Belə alçalmağa kim məcbur ola, məhzundur.

Şadlığimdan gözümün kirpiyi örtülmədi çün –
Bu gecəm körpə əlindən hənalı, gülgündür.
Tükü tükdən seçənə kimsə əsir olmaya kaş,
Həmişə şanəyə zülf meyl eləyər-məftundur.
Saibin sorma bu yoxsulluğunun sən səbəbin,
Sərv yoxsul görünər bağ çada, bu, qanundur.

* * *

Bizə bu eşq qəmindən də böyük, söylə, nə var?
Mənim ümman qəmimə kim deyir ümmana sığ ar?
Biz ömür Karvanını qəflətə verdik getdi,
Çün yatarkən bu ömür karvanımız yolda olar.
Bizə bir taziyana oldu ağarmış tükümüz
Gün gəlib yel tək ötür, hardadı o fəsli-bahar?
Qəflət etmə, nəfəsin varsa qənimət bil onu,
Bu şamın qəsdinə durmuş nə qədər düşməni var.
Qəfəsə mənlə gəlibdir ürəyimdə bu tikan,
Mən çıxartmam oradan, çünki ürək verdi qərar.
Yatdıq əfsanə ilə, indi ağrıdır yuxumuz,
Ruzigarın hayına kim oyanar olsa xumar?
Saib, o yerdə ki, hər şey gülə dönmüşdü tamam,
Daha nə fərqi səni harda oturdar o nigar.

Fələyə çatmaz əli kim xaki-payın olmamış,
Düşəcək torpağa ol kəs ki, harayın olmamış.
Sənə verdi yerini, məclisi tərk eylədi ki,
Hamiya sənsən əvəz, bir kimsə tayın olmamış.
Bir böyük ayna elə qəlbini hər gün ona bax,
Nə belə aynan olubdur, nə sarayı olmamış.
Mövləvi yazdığını o şerə cavabdır bu qəzəl,
Sən nə gövhərsən axı Kəsrada tayın olmamış?!

* * *

Kim tutarsa ətəyindən, olacaqdır əsirin,
Kim dolansa başına məst edəcəkdir ətrin.
Bir dilənçi kimi alsan əlinə yolda əsa,
Yenə dövlət sarayında əbədi vardı yerin.
Qəribə mərhəmət etmək sənə olmuşdu peşə,
Qəribəm, saxla qapında, olaram mən nökərin.
Sadəlövh qəlbimizin aynası əks etmək üçün,
Bu cahanda səni seçmişdi, məgər yox xəbərin.
Dostlar ilə oturubdur, gözümün nuru mənim,
Düşmənə vermə könül, artırar hər gün kədərin.
Sındırar minlər ilə dağ çapan öz tişəsini,
Hansı bütxanəyə bir anlığa düşsə güzərin.
Hədəf olsa oxuna sinə dönüb şan-şan olar.
Hər tikan bir ox olar səhraya salsa nəzərin.

O həyat çeşməsinə kimsədə meyl olmaz, inan,
Saib, hər təşnələbə çatsa əgər bir əsərin.

* * *

Səhraya saldı biz Leyli edib məftun, yetər
Görsə ceyran ləprini yarpaqda çün Məcnun, yetər.
Bir də bu dünya var bizi məst etsə bu əfsun, yetər.
Ey ilahi, eylədin ilk gündən aydın qəlbimi,
Surəti tapdın, daha fikr eyləmə məzmun, yetər.
Kim çox içsə mey, ona əlbəttə ev darlıq edər,
Su ilə gildən düzəltə bir küp Əflatun, yetər.
Bağ layarsa darğalar meyxanəni, qəm çəkmərəm,
Məst olan aşıqlərə bir cüt ləbi-gülgün yetər.
Sərv bilmir, qumrunu hey danlayır bica yerə,
Bir yaşıl yarmaqla şad olmuş əgər məhzun, yetər.
Bu gülüstanda susuzluqdan daha gül qalmadı,
Bəs deyilmi boş yerə axıb gedir Karun? Yetər!
Bunca sən, ey asiman, bəsdir xəsislik etdiyin,
Təşnə olmuş ləblərə bircə ovuc Ceyhun yetər.
Qan olar, Saib, əlində tutduğun ol gül şərab,
Sən olan məclisdə bircə naxələf olsun, yetər.

* * *

Gizlin nəyə lazım edəsən yara məhəbbət,
Eşq olsa o nə səd biləcəkdir, nə də sərhəd.
Qəlbən alışib yanmasa kim təşnələb olmaz,
Arif sevər o hüsnü, ola onda həqiqət.
Yarın səni cəlb etməsə hüsnü, üzə vurma,
Xəttü-xalına salma nəzər. Gözdə ləyaqət.
Su səpsən oda atəsi öncə göyə qalxar,
Olmaz xəsisə təsiri sən söylə yüz hikmət.
Şamdır yuxusuz gözlərimə göydəki ulduz,
Göz yaşı içər mey yerinə kim çəkə həsrət.
Qəlbi bu əcəmzadələrə olsa da mayıl,
Əslində ərəbdir babası Leylinin əlbət.
Gəl, söyləmə var böylə qəzəl xacədə, Saib,
Səndən ötürü yüksək olar çünki bu qiymət.

* * *

Bu könül get-gedə o ləl-ləbin rənginə düşdü, düşdü,
Kuzə öz ixtiyarın verdi meyin çənginə düşdü, düşdü.
Saldı gül rənginə o xəncəri bu qanlı yaram, qanlı yaram,
Dəyişib görkəmi gövhər o suyun cənginə düşdü, düşdü.
Bil qiyamət səhəri rəngini o meydən alar, meydən alar,
Ləbinin rəngi əgər bir də meyi-gülgünə düşdü, düşdü.
Gövhər ol yarın eşitcək xəbərin oldu xəcil, oldu xəcil,
Bu səbəb oldu ki, o getdi sədəf mülkünə düşdü, düşdü.

Elə zənn eyləmə mey içdim, o nuş oldu, mənə, oldu mənə,
Bir kədər boğdu məni, qəlbim evi pis günə düşdü, düşdü.
Günəşə açdı gözün, baxdı o şəbnəm kimi heyran, heyran,
Qanad açdı, sinəmin üstə o gövhər yenə düşdü, düşdü.
Qaldırar bəzən əlin xalq eləyir ömrə dua, ömrə dua,
Kuzəyə fərqi nədir ömrə-günə indi nə düşdü, düşdü.
Əlini üzsün həyatdan düşə kim eşq oduna, eşq oduna,
Çox çətindir ki, yaxan eşqin əgər çənginə düşdü, düşdü.
Hər uşaq barmağını sormaq ilə yatsa nə yaxşı, Saib,
Vay o gündən davakar dayənin o ənginə düşdü, düşdü.

* * *

Narahat beynimdir axır başımı salmış şərə,
Kim bu meydən içdi gördüm döndü o dərbədərə.
Ümmanam, qalxar şahı sinəmdə hər gün dalğalar,
Gör neçə dərya sıçılmış köksümə birdən-birə.
Çiynimin alsa yükün bir gün fələk öz ciyninə,
Siqlətindən dərdimin göylər qoyar başın yerə.
Məst edib bu mey məni, ciynimdədir ancaq kuzə,
Çün Bədaxşanda onu doldurmuşam mən son kərə.
Düşmənin odlu dili qəlbim içində yatsa da,
Susmuşam xəncər kimi qeyzim də dönmüş əxtərə.
Məst olan vaxtı başımda cəm olur huşum mənim,
Bir şərab dəryası istər qəlbimə ilham verə.

Saibəm, təbim rəvandır, çağlayır çaylar kimi,
Neyləyim kim bu halım bəlli deyil hər dilbərə.

* * *

Nə zaman xəncərini taxdı fələklər belinə,
Dan yeri al günəşin camını aldı əlinə.
Məsi olan kəslərə çün bircə işarə bəs edər,
Bəs edər bicə piyalə bu bağın bülbülünə.
Kim bizim tövbəni sindirdısa bir kəlmə ilə,
Qoydu düz sözləri o qəlbi sınığın dilinə.
Olma bu piri-xərabatdan uzaq bir an da,
Ox kimi kim uzağa uçsa düşər yad elinə.
Necə dözsün, bu sıñiq kuzəni mən saxlamışam,
Fələyin şışəsini sindiran o mey selinə.
Bir günün işrəti də bəsdi, qənimət bil onu,
Bu hənanı yazır hər gün birisi öz telinə.
Daş ilə şışə ki, düşməndi, nə vaxtdan bəridir,
Bil ki, hər bir muradin çıxmaz ürək sahilinə.
Gözünü dikmə bu dünya sənə nemət verəcək,
Heç apardınmı təam qar adamın mənzilinə?
Dilbərin gözləri üstündə duran qaş kimidir,
İki şah misra qoyulmuş qəzəlin övzülünə.
Hər kəsin qəlbi bu gülşəndə təmizdir, Saib,
Şeh kimi çatmış əli indi günəşin əlinə.

* * *

Ş işəmə yar tökməsə gülgün şərabı neylərəm!
Ay camalım verməsə hər gün əzabı neylərəm?!
Mahitab ruh oxşayır, şamdan yaxındır qəlbimə,
Öz çıraqım var, daha mən afitabı neylərəm.
Ş əbbunun ətri məni indi ayıldıb xabdən,
Reyhanın ətri yenə qaytarsa, xabi neylərəm?
Məstəm, amma heç kəsə etməm əzab tufan kimi,
Dalğayam dəryada mən, söylə, hübabı neylərəm?
Çox zaman sübhün yaxasın ilk dəfə mən açmışam,
Bəs bu halətlə özüm indi niqabı neylərəm?!
Qəm yeməm ki, asiman atmiş gəmim sahillərə,
Üzmüşəm qumda balıq tək, indi abi neylərəm.
Bir xəta iş görməyə yol verməmiş ağ lım mənə,
Saibəm, mən etməsəm xalqa savabı, neylərəm.

* * *

Arx kənarında hər ot neştərdir,
Zəhəri yoxdü onun, şəkkərdir.
Gözü yumma ki, könül pərdələnər,
Ağzını yum ki, daha behtərdir.

O gülən gözlərin də mənası var,
Göz badamdır, gülüş də şəkkərdir.
Meyi iç, bir də nəğ məyə qulaq as,
Qalanı baş, gərəksiz işlərdir.
Tükü dəlmək hünər deyil əslə,
Eybini kim görürsə rəhbərdir.
Qəvvasın gözlərində nuram mən,
İçdiyim çeşmə deyil, gövhərdir.
Biz yer üstündə zəif bəndələrik,
Bəxtimiz şöləsi yox əxtərdir.
Nə gözəl nemət imiş azadlıq,
O gözəllikdə sərvə bənzərdir.
Çün buluddan qopardı öz qələmin,
Saibin hər kəlamı gövhərdir.

***

Hər kimin fikri qəvi oldu, o hikmət tapdı,
Kim ki söykəndi qara torpağa, qüvvət tapdı.
Kölgədə gəzmədi hər kəs əbədi oldu həyat,
Kim məhəbbətlə qapı açdı, o, hörmət tapdı.
Gözünü aç ki, təlatümlü dənizdir bu cahan,
Kim ki yumdu közünü, dəhridə zillət tapdı.
Hindi tərif edirəm, özgə xəyal eyləməyin,
Burda söz incilərim yaxşıca şöhrət tapdı.

Çün peşimanlıq odu sinəmə dağ basdı mənim,
Saib axtardığını lalədə əlbət tapdı.

* * *

O təbəssümlü dodaqdan ki, xəbər yoxdu hələ,
Həsrət ilə alışib yandı cigər, yoxdu hələ.
Faydası yoxdu hübab sahilə dikmiş gözünü,
Bu dənizdən qayıdan bircə nəfər yoxdu hələ.
Niyə bel bağlayasan sən bu havavu-həvəsə,
Şam yanıb oldu yarı, amma səmər yoxdu hələ.
Sən yara qəlbini açmaq diləsən qorxmadan aç,
Ona kim namə yazar qəmli dönər? Yoxdu hələ!
Hünərin var o qara gözlülərin ardına düş,
Bu səfərtək görəcəksən ki, səfər yoxdu hələ.
Sübh gəlcək gecənin saçlarını qayçılıyar,
Çox şükür ki, mən üçün böylə səhər yoxdu hələ.
Ürəyi yanmaz onun sel tək axan göz yaşına,
Yar özü göz yaşı tökmüş bu qədər, yoxdu hələ.
Toxum ovündədi, o torpağa dikmiş gözünü,
Söyləyir ki, bu toxumdan da əsər yoxdu hələ?
Nəyə lazıim deyəsən ki, bu onun öz evidir,
Bura qəmdən suvayı özgə gələr? Yoxdu hələ.
Biz ki azadələrik, tənə nə lazımdı bizə,
Daşı vurma ağıaca, sanma zərər yoxdu hələ.

Ləbləri öpmək ürəkdən gələn arzundu əgər,
Demə atəssiz o yaqutda xətər yoxdu hələ.
Saibin fikri əgər ki, fələyin çərixin ötüb,
Fikrini şerə verib, özgə nəzər yoxdu hələ.

* * *

Ümidim incələrək dönmüş o bayram ayına,
Bir açar yoxdu düşə çünki bu ümmid yayına.
Həvəsim yox mənim azadlığ a, ya bəndəliyə,
Dedilər ki, söyüdün meyvəsi düşdü payına.
Mənsurun mövqeyinə çatdı yüzündən birisi,
Lalələr, söylə, bərabərmi şəhidlər sayına?
Nə zaman zövq ilə çırpındı sinəmdə ürəyim.
Qoymaram bir də onu qəmlə kədərlə boyana.
Elə pəcmürdə halam, yox ümidim mən ücalam,
Xəzan olmuş çəmənin kim qalacaqdır hayına?
Şükr elə Saib, hələ dostların hərdən yad edir,
Vay o gündən düşəsən sən də o qəflət çayına?

***

Çox gəzib axır onu tapdım yenə qəlbimdə mən,
Gör mən harda gəzmışəm, harda itibmiş o vətən.

Biz əbəs dərya üzündə sinəni yandırmışıq,
Sən demə sahildə imiş dəryalarda biz gəzən.
Ayrılıqdan nalə çəkdim keçdiyim yollar boyu,
Fikr edirdim bu səsi canan eşitmır bəs nədən.
Qəlbimin tutdum yarasın dünya döndü zülmətə,
Parçalanmış qəlbim imiş bu cahana nur verən.
Dünyanın hər möhnətindən qurtarasan bəlkə də,
Kəbənin ol şah yolunda züvvara döndükdə sən.
O nigarın gözləri almışdır əqli – dinimi,
Meypərəstlikdən axır, Saib, nələr çəkdi bu tən.

* * *

Ölüm ilə aramız bircə nəfəs, çoxmu qalıb?
Sel gəlir, himmət elə, qarşını kəs, çoxmu qalıb?
Vaxt çatıb, ayrılaraq tərk eləyir ruh bədəni,
Düşəcək dam qıraqıñdan bu qəfəs, çoxmu qalıb?
Bir payız yarpağı tək, gör, necə də soldu ömür,
Başqa bir fikrə daha düşmə əbəs, çoxmu qalıb?
Bu qədər nalə edibsən, əsəri oldu ona?
Hələ o odlu həvəs bitmədi bəs, çoxmu qalıb?
Hanı Xosrov, hanı Fərhad, hanı Şirin, de görək!
Hanı o odlu məhəbbət, o həvəs, çoxmu qalıb?
Hanı şəkkər ləbinin şəhdi, düşür bir də yada,
Onu qarət elədi hansı məgəs? Çoxmu qalıb?

Vaxt çatır ey günəşim, gəl başım üstündə otur,
Qorxuram gəlməyə bir də nəfəs, çoxmu qalıb?
Bu geniş göylərin altında qalan kimdi daha?
O Məsiha ili Saib, iki kəs, çoxmu qalıb?

* * *

O qədər incədi, baxsan, yanağı al qan olar,
Kim ki bir dəfə görər, gül üzünə heyran olar.
Bir sapand tək daşı yüngülcə alıb fırladı o,
Çox ağ irdir yuxusu, kim ki görər, candan olar.
Asiman göz kimidir, yersə onun baz kiləsi,
Dünyanı viran edən bu iki səf mücəgan olar.
Dodağı öylə lətifdir ki, o dinməzsə belə,
Görünər hansı kəlamlar orada pünhan olar.
Gül üzündə qara xal yandırar o odsuz adamı,
Bəzi də kirpiyinin fitnəsinə qurban olar.
Bu qara torpağın altında neçə ayna yatır,
Çün tamaşaya gələnlər axırı peşman olar.
Çəkə bilmir gözünü Saib o ay üzlərdən,
Dünyadan çəksə əlin bəlkə ona asan olar.

Qönçənin saflığına şahid olan şəbnəmdir,
Məryəmin paklığıının aynası da Məryəmdir.

Bir ovuc su səpələr, yatmış olanlar oyanar,
Zülm evin viran edən göz yaşı bir aləmdir.
Uşağa öz atası örnək olar qeyrət ilə,
Bəşərə örnək olan da a qoca Adəmdir.
Minnətə tab eləməz şan-şan olan parə könül,
Çün könül yarasına öz qanı da məlhəmdir.
Özünü nazlı gözəllər kimi bu bağda oyən
O, gülün dizləri üstə oturan şəbnəmdir.
Baharın növrağı çox tez dağılar, var səbəbi,
Şah Süleymandan üzün tez çevirən hatəmdir.
Arif insan bu cahanda daha yüksək ad alıb,
Saibə bəlkə də hatəm deməyin çox kəmdir.

* * *

De, görüm məskən olub Kəbə, ya bütxanə sənə?
Ey evi bərbad olan, hardadı bəs xanə sənə?
Nə qədər çox ola yer mehrini artırmayacaq,
Yaxşı bax, aydın ola Kəbə və bütxanə sənə.
Yaxanı cırmasan arxanca uşaqlar qaçmaz,
Qişqırıb söyləməz onlar axı divanə sənə.
Eşqə təklif eləmirlər ki, buyur, gəl ürəyə,
Sel də elan eləmir, gəldim, a viranə, sənə.
Gülü rəna nədi? O aləmi-vəhdət haradı?
Birdimi qəndil ilə şışə, ya peymanə sənə?

İkilik yox, gözümüzdə bütün aləm birdir,
Fərq edir zünnar ilə təsbehi səddanə sənə?
Başa sal Saibi, pərvanə o hamda nə görüb,
Sən ona bənzəmisən? Yoxsa o pərvanə sənə?!

* * *

Fələyin çərxi hələ dövrə vurar,
Başımız üstə onun aynası var.
Hədəfə layiq o sakit sinədir,
Ən uca zirvə isə zirveyi-dar.
Göy otun bəxtinə bax tapdalınır,
Tikan isə divarın üstə durar.
Səhərin ağızı qızıl qanla dolub,
Belədir hər kəs əgər düz danışar.
Etibarsız tanınan insan da
El gözündə qarışqa boyda olar.
İlk daşı əyri qoyublarsa əgər
Yer ilə yeksan olar onda divar.
Tələni torpaq ilə örtərlər,
Ceyranı ovçular etdikdə şikar.
Sən müləyim deyilsən, ey Saib,
Yoxsa dünya elə həmvar dolanar.

İnsanı məst eyləyən saçlar, o nemət kimdədir?
Ay camala nur saçan nurlu o surət kimdədir?
Arxası mehraba kılərdir ibadət eyləyən?
Qaşları qiblə olan o qoynu cənnət kimdədir?
Güllərin açmış yaxasın hər səhər sübhün yeli,
Bəs bu sübhün göynəyin cırmış o qüvvət kimdədir?
Qaşlarından öyrənib əysin belin göydə hilal,
Bir günəşdir gözlərin, de, bunca şöhrət kimdədir?
Aynanın da kövhərin atəş, yaxıb zülfün kimi,
Bu günəş üzlü gözəl kimdir, bu cürət kimdədir?
Bayram ayın axtaranlar çün itirmiş başını,
Bəs hilalın gəzdiyi atəş, hərarət kimdədir?
Rışəsi torpaqdadır sərvin, çün adı haldı bu,
Qumru nəzmə çekdiyi o sərv qamət kimdədir?
Qeyri-mümkündür ürəkdə gizlənə ayla günəş,
Bəs bu sinə, bəs bu ayna, bəs bu vüsət kimdədir?
Asdılar Mənsuru, ancaq o fənaya getmədi,
Hər kəsə məlumdu bu güc kimdə, qeyrət kimdədir?
Bu qəzəl, Saib, cavabdır Qafilin o şerinə:
Can boğaza gəldi, hey sordum, o afət kimdədir?

* * *

Mışq ətirli, o şəvə saçlar, o nemət ondadır,
Dan yerində nur saçan o lalə surət ondadır.

Zənn edərlər göylərin köksündədir zümrüd çəmən,
Göylərə naz eyləyən o sərv qamət ondadır.
Gözlərimdən dərbədər salmış o dilbər röyami,
Çünki dil-dil yüksələn şölə, hərarət ondadır.
Əqlə sən etmə ümid, burda naçardır əql özü,
Dərdə dərman o hilal qaşlar da əlbət ondadır.
Bu sıniq qəlbimdə hey yarın xəyalı canlanar,
Xəstəyəm, pəcmürdə halam, bil ki, illət ondadır.
Saib, heç saymaqla bitməz nazlı yarın nazları,
Bir baxışla ovlayar qəlbi, bu xislət ondadır.

* * *

Mey haramdır o zaman ortada bir hüşyar ola,
Yuxu getməz gözə evdə birisi bidar ola.
Çün pərişan görərəm aynada mən öz-özümü,
Onu tez sindiraram ya ev ola, bazar ola.
Hər cümə təzdən uşaqlar yiğışır, adətdir,
İstərəm qışqıram, ey kaş həmişə bazar ola.
Xızr dərdin soyudur bəzən o gülgün mey ilə,
Kəbə düşməz yada o evdə əgər azar ola.
Həmişə tər-təzədir cövhəri bəxt aynamızın,
Heç solar, Saib, o ayna, baxanı dilbər ola?

Xatirin Xoşsa əgər, badə nə lazımdır daha.
Qəlbin aydınsa sənin səhra nə lazımdır daha.
Sərvətin neylər o kəs ki, ürəyi varlı ola,
Etiqadın yoxdusa dünya nə lazımdır daha.
Bağı seyr eyləyər insan ki, onun könlün aça,
Nə zaman xoşdu ürək, onda nə lazımdır daha?
Sənə mən etibar etdim evimin sərvətini,
Xəlvəti girmək ora amma nə lazımdır daha.
Göz ki, dostlar üzünə baxmaq üçün lazım olur,
Yəqubun yoxdu gözü, olsa nə lazımdır daha.
Buludun yelkənə yox ehtiyacı, göydə üzər,
Aşıqə yarı gərək, başqa nə lazımdır daha.
Dağ əgər ləl yetirə, qırmızı lalə nə gərək,
Bir adam ölmüş ola, xülya nə lazımdır daha.
Sabahın dərdi bu gündən çox olar, şübhəsi yox,
Su günün dərdini çək, sonra nə lazımdır daha.
Xəncərin əks eləyir halımı aydın su kimi,
Ərzi-hal eyləməyə ayna nə lazımdır daha.
Saibi məşğul edib eşqi bu ay üzlülərin,
Bu camal təşnəsinə dərya nə lazımdır daha.

* * *

Bu həyat çeşməsi o gül üzünüň şəbnəmidir,
Zülfünün ətri yayılmış, elə ənbər kimidir.

O xumar göz bizi meydən də bətər məst ələyər,
Bir gözəl çöhrə də bir bağça çiçək aləmidir.
Alnının xətlərini yaxşı bilir xətt oxuyan,
Hər qırış ömrün itən illərinin bir şəmidir.
Nöqtədirmi ağ üzündə düzülən qara xalın,
Yox o ki, ətir saçır, canımızın məlhəmidir.
Əlinə, çöhrənə hər dəm toxunan sübh yeli,
Ümidin yelkənidir, arzum isə bir gəmidir.
Saçının bir ucu birçəkdə gəlib halqalanar,
Halqanın hər biri zülfündə bir aşiq qəmidir.
Bu həyat çay tək axır, öylə ki, qəddin əyilər.
Bu təzə ömrün üçün körpüyə dönəmək dəmidir.
Saib, ol gül yaxasında görünən düymə deyil,
Bülbülün şölə çəkən cəh-cəhidir, ya bəmidir.
Əql bir körpə fidandır ki, xəzan qəmdir ona,
Eşq bir sərvidi, güllər hamı həmdəmdir ona.
Hər kəs öz əslİ ilə daxil olur meydana, bil,
Kimə xoş keçsə, o dövran sürəcək, dəmdir ona.
Dünyanın dərdi nədir, qəm elə eşqin qəmidir,
Hər qəmi çəkməz aşiq, eşqin özü qəmdir ona.
Eşqə düşmüş ürəyə vəsl ilə dərman nə gərək?
Kim məhərrəmdə tutar bayramı, matəmdir ona!
Kim açıq gözlə baxar dünyaya, dövran sürər o,
Bu həyat nəşə dolu, bal kim aləmdir ona.
Hüsnümün aynasıdır əks eləyən hər nəzəri,
Gül gülən üz kimidir, ayna da şəbnəmdir ona.

Hər kimin qəlbi ilişmişdi o zülfün toruna,
Ömrünə nəşə verər, çünki bu məlhəmdir ona.
Kim yumub ağ zını sakit çəkilə bir tərəfə,
Bu susub durması bir dövləti-hatəmdir ona.
Saib, hər qəlb ki, paxıllıq oduna yandı, inan,
Düşsə cənnət bağına, bil ki, cəhənnəmdir ona.

* * *

Dostluğ un möhkəmliyi ilqardadır, peymandadır,
Dövranın zülmün nə bilsin ta toxum xırmandadır.
Mehribanlıq eylə sən namehriban insanlara,
Yusif olmaq bir dözümdə bir də ki, imkandadır.
Hər kəsin əqli çox olsa çox ola sinə dağı,
Ev çıraqla nurlanar, əslİ səbəb də bundadır.
Arzularla çırpınan qəlb eşqə minnətdar olar,
Sap kimi incəlmisənsə eşq odu, bil, candadır.
Kim gülün ətrin sevirsə əllərin vurmaz gülə,
Yusifin də köynəyi o gül kimi meydandadır.
Kim yumar söylə, gözün meyxanada məst olsa da,
Kuzə bir yanda durur, mey camı da bir yandadır.
Arpaya eylər əsər, Saib, bulağın saf suyu,
Qəlbi nazik kəslərin Həssaslığı çün qandadır.

Olub ol qara saçın, gör, necə heyranı odun,
Hindliyə məskən olubdur həmişə yanı odun.
Kim gözün alsa balağın suyu rahat axacaq,
Verdi pərvanəyə can çeşmeyi–heyvanı odun.
Laləni tilsimə saldı sənin atəş nəfəsin,
O özü getdi ola bəlkə də qurbanı özün,
Çün Süleymana çətir etdi o pərvanə özün,
Canıma lərzə salıbdır yenə tügəyanı odun.
Kababın göz yaşı düşsə alovu qalxar odun,
Duzlu göz yaşılm ilə coşdu çün ümmani odun.
Qıvrılıb yanmağımız eşqə təzə şölə verir,
Çör–çöp atsan bəzənər çünki gülüstəni odun.
Biqərarlıq tikana döndü batır köksümə, bax,
Bürünüb tüstü ilə indi biyabanı odun.
Ş ölələr tügəyan edib yüksəlir hətta buluda,
Bu gecə kimdi görən yanmağ a mehmanı odun?
Əql tək eşq özünə açmadı bir yaxşı dükən,
Mayası çör–çöp idi, olmadı Cövənə odun.
Qəlbi hifz etmək üçün tanrı yaratmış bədəni,
Gözü hifz etmək üçün güldü nigəhbanı odun.
Sevginin mehri yamandır, gözəlin qəhrindən,
Şadlığın artırır hər dəm kababın qanı odun.
Bəndəyik biz ulu eşqə, nə ki, çərxi–fələyə,
Gör, möhürləndi mum ilə neçə fərmani odun.
Saibin söhbəti eşqin odunu şölələdir,
Dükəni bağlanacaq gəlməsə əfşəni odun.

Eşq gər örtülüdür, amma yenə məshurdur,
Hüsн açıq olsa belə gözlə görünməz nardur.
Yarım aynaya baxar, baxmaq ilə doymaz, inan,
Aynanın gözlərimi, ya suyu bilməm şordur.
Söz ilə haqqı sübut eyləmək asan da deyil,
Baş qoşa kim bu işə, bil ki, elə Mənsurdur.
Canını gözləyənin ömrü yetər tez də sona,
Yayı çox tez qırılar hansı kaman çox zordur.
Hər qarış torpağı qanla boyayıb çərxi-fələk,
Torpağın qəlbinətək qazsan əgər, hey gordur.
Saibin şövqü gəlibdir, yenə də şer yazır,
Təzə sözlər deməyə sanki o da məmurdur.

* * *

Arif nəzərində bu kiçik lanə böyükdür.
Nadan nə bilir ki, axı divanə böyükdür!
Kim göz yaşı tək sildi gözündən bu cəhanı,
Əhsən o kəsə hər işi mərdanə, böyükdür!
İçsən nə qədər mey, yenə eşqin qəmi qəmdir,
Kim hövsələsizdir, ona bir danə böyükdür.
Saxlar sədəfin sağrı o su qətrəsin, ancaq –
Hərçəndi ki ol gövhəri-yekdanə böyükdür.
Hər zərrə bir aləmdi çün arif nəzərində,
Hər qətrəyə məskənsə bu meyxanə, böyükdür.

Peymanədə qan verdi sənə saqiyi-dövran,
Çox fəxr eləyib içmə ki, bu xanə böyükdür.
Hər kəs yerini tutsa, daha xırda sayılmaz,
Bayquşsa əgər sahibi-viranə, böyükdür.
Aşsan fələyi, orda pərişan, olacaqsan,
Bir özgədir o aləm, a əfsanə böyükdür.
Bütxanəyə ya Kəbəyə Saib gedər olsa,
Həm dost deyəcək, dəm də ki, biganə, böyükdür.

* * *

Zülfünün hər teli axır məni saldı əzaba,
Bu qəmim xət-xət olub döndü axırda kitaba.
Ürəyin dərdini gülmək ilə qovmaq olmaz,
Gülməyin əcri budur gül dönür axır gülaba.
Sinəmin atəsi pünhandadı, görmür heç kim,
Tüstüsüz, odsuz alışdı daha döndü kababa.
Kəsilib səbri-qərarım, qəmim indi min olub,
Dalğ a-dalğaya qovuşsa daha gəlməz hesaba.
Mən üçün fərqi nədir, qətrə ya da ümman ola.
Söndürüb atəsimi çatmadı heç kəs savaba.
Saibin yüz qapı açdı üzünə bəxti əgər,
Bir qapı açmadı o, qəlbi düşə iztiraba.
Yatmağa meyl eləyir ol göz ki, giryan olmayırlar,
Nəfsinə quldur o kəs ki, qəlbi nalan olmayırlar.

Əbədi ömr qazanmaq istəsən keç ömrüdən,
Əbədi ad-sən qazanmaq bil ki, asan olmayırlar.
Mərhəmətlə, rəhm ilə işlər yetəndə hasilə,
Mərhəmətsiz qardaş heç bundan peşiman olmayırlar.
Söz demə dünya işindən ölüyə, bilməz onu,
Qızmasa təndir çörəklər oda büryan olmayırlar.
Günəşə naz eyləyər ol gün ki, bədr oldu hilal,
Ay üçün göylərdə hər dəm böylə meydan olmayırlar.
Sıxdı zindan tək məni həsrət də, qəm də doğrusu,
Ayrılıqdan kimlərin qəlbi pərişan olmayırlar.
Bu qoca vaxtında düşdüm mən də sərvət eşqinə,
Bilmədim hər qocalan kəs də Süleyman olmayırlar.
Saibə xoşdur bu səhrada qala tək, tənha o,
Çünki bu səhrada bir ahu da mehman olmayılb.

* * *

Biz olardan deyilik, dillə əyan axtarasan,
Ya da heç tapmayasan, nami-nişan, axtarasan.
Ürək əhlin sən ürəkdə, nəzər əhlin gözdə,
Dildə dostluq edəni dildə hər an axtarasan.
Sevgi bir zərrədə gizlənməz, ona şübhən var?
Nəyə vardırsa əgər səndə güman, axtarasan.
Bir nişan olmadan heç kəs çata bilməz hədəfə,
Kəbəyə çatmaq üçün yolda nişan axtarasan.

Hər sədəfdə gövhəri, ya da çəmənlikdə gülü,
Ya xərabat piritək bəxti cavan, axtarasan.
Arzu etməklə işıqlanmaz otaq yoxsa baca.
Nigəran qəlb olacaq gözdə əyan, axtarasan.
O duyan qəlbə əsərsiz qala bilməz naləm,
Atmaq üçün oxunu öncə kaman axtarasan.
Bunu Saib, o Seyid Yəzdiyə yazmışdı cavab,
Arif aşiqlər olur qəlbdə nihan, axtarasan!

* * *

O qədər heyran olub indi o dildar özünə,
Baxsa da aynaya o qalmış intizar özünə.
Hər ürək nazik ola zərrə ona dağ salacaq,
Necə ki, lalə salıb yüz belə dağlar özünə.
Bu gözü qanlı adamlar hər ovu ovladılar,
Meşədə səyyad olub indi hər şikar özünə.
O dodaqdan od alıb indi düşdü şamın qəlbə oda,
Necə ki, təşnə dodaq olmuş abidar özünə.
Nə gözəldir ki, tamaşayla tapa hər kəs özün.
Çünki hər hüsnün özü pərdədi aşkar özünə.
Bu gözəl bağçada hər sünbülə kim salsa nəzərə,
Sanki bir şanədi hər zülfədə gəzir yar özünə.
Nə şikayət yeridir, Saib, edirsən fələyə?
Hansı məclisdə alıb badə ixtiyar özünə?!

Nə qədər çox ola şadlıq yenə qəm kamil olar,
Bir kəsin xərci gəlirdən çox ola aqil olar?
Dövranın qəlbini kədərlənmədi göz yaşımıza,
Çürülmüş toxmu əkib gözləmə ki, hasil olar.
Ona aşiq deyərəm eşqi üçün dara gedə,
Dəyməmiş meyvə düşərsə yeməyə qabil olar?
Zülfünün həlqəsi bu qəlbimi yandırdı mənim,
Kim tamaşaya dura, qırpsa gözün, qafil olar.
Könlünün arzusu bırdır sənin heyranlarının,
Gör, o zülfündə neçə aşiq üçün mənzil olar?
Göz öndən bu həyat girdabı qalxarsa əgər,
Bu yolun yolcuları məqsədinə nail olar.
Yedi qəlbin qanını hər söz üçün Saib də,
Parçalanmazsa ürək, gözləmə söz hasil olar.

* * *

Qoysa əvvəl kərpici torpağa bir memar kəc,
Asimana dəysə də, axır olar divar kəc.
Bir qapağ a bəzəyər, sanki qoyubsan boş qaba,
Çün beyinsiz bir başa qoysan əgər dəstar kəc.
Aciz eylər hər kəsi bir dar cığırla getsə o
Vay o gündəndir yolun olsun uzaq, həm dar, gəc.
İnsana nöqsan olar ötsə xəsislik həddini,
Toxunar tez çör-çöpə olsa əgər paltar kəc.

Bir mədar vardır, ona tabedi cümlə kainat,
Eyb tutma gər cıza öz xəttini pərgar kəc.
Çün təvazölə azalmaz rütbəsi heç bir kəsin,
Kecdi şəmşir, heç zaman etməz onu bil, xar kəc.
Əyridir həm dimdiyi, həm caynağı vəhşi quşun,
Əyri eylər insanı çün tutduğu hər kar kəc.
Düzlük et, Saib, çün əyri işdən olmaz yadigar,
Kölgəsi əyri olar, olsa əgər divar kəc.

* * *

O fitnəkar gözləri kim biar eyləmişdir?!
Aldanma ki, bu işdə kələk var, eyləmişdir.
Əqiqdə su görünməz, əqiq dodaqlarında,
Təbəssümü o yar da lap naçar eyləmişdir.
Hər kəs baxır cahana öz qəlbinin gözüylə,
Mey məst üçün cahanı bir gülzar eyləmişdir
Rəftarına olubdür hər kəs özü cavabdeh,
Nə fərqi, məst edibdir, ya huşyar eyləmişdir
Surətə mayil olma, mənəni axtarıb tap,
Biri çiçək yaratmış, biri xar eyləmişdir
Vahid saysız deməkdir fələk dəyirmanında,
Fələk korun gözündən sellər car eyləmişdir
Bu dünya qaşqabaqlı, xallı pələngə bənzər,
Xəsislərsə hər xalı bir dinar eyləmişdir

Çətin deyil o yol ki, səni çəkər fənaya,
İnsan tək yol gedəndə yol azar eyləmişdir
O kəs ki, mən onunçun bu dünyani dolandım,
Saib qəlbində tapıb onu yar eyləmişdir

****

Sübh o vaxt qəlbə yarır ki, üzü xəndan olsun,
Zülmətin qəlbini yarsın o, nümayan olsun.
Dodağın qoy dodağın üstünə, sakitcə otur,
İstəmirsənsə əgər qəlb evi viran olsun.
O qiyamət səhəri dəryamın ağ dalğasıdır,
Hansı məcnundu bu gün sahibi-fərman olsun?
Yusifin surətinə bənzəri var bəxtimizin,
Ümidim vardı mənə qardaşım həyan olsun.
O qiyamət odunun dağı kimi cilvələnər,
Eşq sırrı hər ürəkdə necə pünhan olsun?
Aləmi-qeybə açıq pəncərə olmuşdur ürək,
Bəlkə divanəliyim orda firavan olsun.
İnsaf əhli deyərəm xalqa yaxınlıq edənə,
Əsl Kəbə odu ətrafi biyaban olsun.
Bu qızıl ilə gümüş qəlbini şad etməyəcək,
Nəyə lazım yığasan, sonra da ehsan olsun!
Buludun göz yaşı nemətdi fəqət şimşəklər –
İstərəm çaxmaya ta kəndlili də nalan olsun.

Bil, qənaət eyləyər süfrədəki nemət ilə –
Hər o kəs ki, gözü tox, qayğulu insan olsun.
Hörmət ilə yad olar mərd kişilər ölsə belə,
Əsl insan da odur qəlbdə mehman olsun.
Hər qarışqa ürəyin şad eləyər bir dən ilə,
O dənin sünbüllü qoy tacı-Süleyman olsun.
Ney dinən dəmdə məni naləsi hüşdan eləyir,
Şir də istər yer üzü cümlə neystan olsun.
Ürəyi daş olan insan hara, kövrəklik hara?
Sanma hər qəlbdə bu ləli-bədaxşan olsun.
Dil danışmazsa yanar, amma başın salım olar,
Dinmə, qoy dinməməyin başına dərman olsun.
Gülməsən, ağ zını yum, çünki bu dünya belədir,
Yeyər öz başını hər püstə ki, xəndan olsun.
Kim görüb şimşək ilə tarlada dərz bağ layalar?
Nə edər mey o kəsə ömrü pərişan olsun?
Kim görüb şimşək ilə tarlada dərz bağ layalar?
Nə edər mey o kəsə ömrü pərişan olsun?
Yeri vardır bu qəzəl divanının tacı ola,
Saib, hər kəs oxusa bir daha heyran olsun.

* * *

Qəlbi kövrək alanın göz yaşı da oldu rəvan,
Bənzəyər bir bulağa qaynayıb axmaqda hər an.

Məclisi-vəslidə məhrəm, ya da naməhrəm olar?
Aramaz mehrabı hər kim hərəmə düşsə, inan.
Uşağa barmağının hər birisi bir mənədir,
Bir uşaqtək sorar öz barmağıni heyran olan.
Qocalar gəncliyini yad eləyər həsrət ilə,
Necə ki, yad edirik biz baharı fəsli-xəzan.
Qədd əyildikdə, demək çatdı səfər vaxtı daha,
Ox uçar çox uzağa, möhkəm əyilmişə kaman.
Eləmə ömrüdə qəflət gecə söhbətlərinə,
Xoşdu qədr axşamı heç sübhə kimi yatmayasan.
Bir həyat ki, bıçağıın dəstəsinə bənd olacaq,
Dilini saxla ki, Saib, hər işin olsun asan.
Qorxağıın axsa qanı cümlə-cahan haya düşər,
San qiyamət gününün tufanı dəryaya düşər.
Fərhadin qanı çıxıb torpağıın üstə qızarar,
Elə bil lalədən atəş düzə, səhraya düşər.
Günahı yoxdusa məhbus niyə üzr istəməli?
Yaqubun gözlərinin cărmü Züleyxaya düşər.
Saibin bircə təmmənnası budur ki, nə zaman
Yolu Hinddən Nəcəfə, bir də ki Məvaya düşər.

* * *

Bu səmanın altında kim şadiman olubdur?
Bu bağçanın gülləri nə vaxt xəndan olubdur?

Zəmanənin selindən haray düşüb cahana,
Sel çağ layıb gələndə, hardan aman olubdur?
Bir qəlb ki, coşmayırsa, qəbrə gömülsə xoşdur,
Qızıl sikkə deyilsə yerdə nihan olubdur.
Sən incimiş ürəkdən dözüm umma nahaqdan,
Oxa dənəndə hər ah özü rəvan olubdur.
Saralmış çöhrəmizdir sən istəyən o məktub,
Nə söyləyim ki, orda hər şey bəyan olubdur.
Sən aşiqin yanından uzaq getmə, amandır,
O gülləri dərərlər, yeri meydan olubdur.
Şad olma sən baharın sübh vaxtı gülməyindən,
Vaxtsız gülən başda beyin haçan olubdur?
Kimə nəzər salırsan bir qönçətək büzüşmiş,
Səhər yeli bu bağda görən, haçan olubdur?
Ürək dərdin əlindən solub gedər, ol agah,
Bir yerdə toz görünəsə, bil, karıvan olubdur.
Acızlərin əlindən tutmaq savab bir işdir,
Özgəsinə sığınmaq hər vaxt asan olubdur.
Minlərlə bülbül ötmüş bu bağçada, bu bağda,
Saib kim ürəkdən nəğmə Qoşan olubdur?!

Susanda sanma ki, dərdin nihadır,
Bu solğun çöhrəmiz bir tərcümandır.
Çıraqlar sübhədək sönməz o evdə,
Ki, dərd orda qonaqdır, mehribandır.

Sümüyə işləyən dərdə əlac yox,
Onu vaxtında kəs, tulla, amandır.
Qalıb al lalənin bağrında dağlar,
Məgər dərdi sağ altmaq çox asandır?
Yenə, Saib, qan ilə doldu qəlbin,
Hamı dərddən səni dərdini yamandır.

* * *

Meyi tök cama ki, gül soldu daha, lalə gedər,
Bu nə karvandı ki, çöldə elə bil halə gedər.
Yolunu azma bu dünya bəzəyindən ötürü,
Gövhər əvvəl yox olar, sonra uçub calə gedər.
Gecənin qəlbinə dağ çəkdi səhər şölələri,
Soyuyar göz yaşı, qəlbdən çəkilib nalə gedər.
Səni görmək həvəsimlə gedir əldən bu ürək,
Ş eh necə lalə yanağında dönür xalə, gedər.
Qəlbimin yox qərarı, ta yorulunca ayağım,
Yenə o afətin ardınca düşüb yola gedər.
Ürəyi pak olan insana açır yar üzünü,
Ya da göydən baxaraq yardakı bu hala gedər.
Bir səhər Saib əgər töksə o göz yaşlarını,
Lalənin al yanağında o qara xal, a gedər.

O adam ki, fəxr üçün əcdadını yad eyləyər,
Bir sümük tapmış o, it tək könlünü şad eyləyər.
Çün ilahi eşq, həqiqi eşq üçün ilk pillədir,
Aşıqə doğru yola getməkdə imdad eyləyər.
Gül elə tutmuş qulağıñ ki, eşitməz heç nəyi,
Xamlığından bülbül hey bağlarda fəryad eyləyər.
Sanki on illər keçib, sal bir yada öz halını,
Fikr elə, keçmişləri kimlər neçin yad eyləyər?
Eşq ustادlıq edən məktəbdə, şagirdlər yəqin
Məşq yazmaqçün qələmdanın da polad eyləyər.
Kim paxılsa bir paxıllıqdır qazancı dünyada,
Çün kərəm əhli həmişə qullar azad eyləyər.
Sözlə Saib Qaf dağında çox pərilər ovlamış,
Çün bilə ov etməyi ən usta səyyad eyləyər.

***

Kaş günəş üzlü o yar indi xəridarım ola,
Gövhərəm, bir alanım, yaxşıca bazarım ola.
Gövhər olsam da həyadan dönürəm çün suya mən,
Su olam yolda axam, ordan ötən yarımla ola.
Çün ağıldandı, bəla sellərinə qərq oluram,
Yoxdu bir kəs ki, mənim evdə pərəstərim ola?
Pozulan ordunun əsgərləri yüz yolla qaçar,
Yoxdu bir qüvvə ki, o qafiləsalarım ola.

Eşqimin iqbalaña bağlamışam taleyimi,
İstəməm ki, daha göylərlə mənim karım ola.
Ovcunu ümmən açıb bənzəyir o ağ sədəfə,
Qələmim inci tökə, dərya qədər barım ola.
Eşqidə göz yaşıdır bir də ki, ah, şam sayağı,
İstərəm sinəmin üstündə odum, narım ola.
Yuxuda, həmdə ayıqlıqda elə qəm çəkirəm,
Saib, olmazmı mənim özgə cürə varım ola?

* * *

O xumar gözlərin hər bir baxanı heyran edər,
De, qiyamətmi qopub? Bəs nə üçün meydan edər?
Bu yanın sinəmə rəhm eyləməyir ləli – ləbin,
Onu məşşatə, nədəndir, bu qədər əlvan edər?
Məni göz açmağa qoymaz üzəyin dərdi, qəmi,
Üstəlik fitnə gözün də sinəmi nalan edər.
Çevirə arxasını güzgüyə bir tuti əgər,
O, könülsüz deyilən sözləri heç dastan edər?
Günəşə yüksəli şəh daması lap gözləmədən,
Düşdüyü aynanın üstən nə qədər dərd olmaz,
Onu ki, kövrü-cəfasiylə bizə dövran edər.
Ruhlara verdi qida şerimiz hər yerdə bizim,
Necə xoşbəxti o kəs hər işini asan edər.
Bir cavabdır bu qəzəl, Sədi buyurmuş, Saib,

Muzdu ol kəs alacaq ki, işini candan edər.

* * *

Qəm ki məndə qoymayıb can, daha qəmxarlıq nədir?
İndi ki can yoxdu bəs, söylə, bu dildarlıq nədir?
Dağ da dözməzdi bu qəmlər mövcuna, mən dözmüşəm,
Bilmirəm ki, sel gələn vaxtda bu xuddarlıq nədir?
Dövranın şəmşiri açmışdır sinəmdə lalələr,
Söylə, bu qalxan, dəbilqə, ya zireh artıq nədir?
Küt olarsa bir qəmə onda yeyə lazımlı olur,
Ordakı kütlük gərəkdir, onda hamarlıq nədir?
Saçına qatran da yaxsan yoxdur artıq faydası,
Qəlb əgər gənc olmasa, bilməm, siyahkarlıq nədir?
Bir ölü qəlbə nə təsir eyləyər yaxşı, yaman,
Qəbrə çün girdi bədən bilməz daşa varlıq nədir.
Sel gələndə baxmayır daşdır, kəsəkdir, ya ağaç,
Sel üçün yox fərqi, bu düzdür, ya da bağlıq, nədir?
Fürsətin varkən boşalt gözdən yaşı, qəlbdən qəmi,
Vaxt keçib getdi daha etsən heç zaman mümkün deyil,
Çün tərəf əyyar olarsa onda əyyarlıq nədir.
Sən cavanlıqda götür, Saib, həyatdan kamını,
Gənclik ömrün yazıdır, yazda bu bikarlıq nədir?

O xalın göz yaşı içmiş ki, belə tər göyərib?
Ya ona xidmət edib hansı bəxtəvər, göyərib?
Reyhan hardan çənənin üstünə yol tapdı sənin,
Su verib bəlkə canından ona gövhər, göyərib.
Qurumuş toxmu şoran torpağ a səpmış çox adam,
Canu-dildən ona çün xidmət ediblər, göyərib.
Qəlbini bağlama dünyaya ki, Saib, bu fidan,
Ayrı yerdən su içib sanki bir əxtər göyərib.

* * *

Üzünün atəsi dəysə su yanar,
Dağ civə tək əriyib laxtalanan.
Peşimanlıq suyudur gözdən axan,
Duz dəyəndə yaraya tez sulanar.
Gecələr göz yaşı töksə birisi,
Səhəri mücdəli gözlə oyanar.
Kim atar razılıq üçün qədəmin,
Qəlbinin əmrini o arxa sanar.
Sel gələndə aparar kol-kosu o,
Əhli – zövqün özünün aləmi var.

*****

Bu fələk bir kimsədən əsla xəcalət çəkməyib,
Göy üzü heç vaxt tutulmaqdan əziyyət çəkməyib.
Divarın üstündə bitmişdir beli əyri tikan
Ömrümün sərvi qalıb torpaqda qamət çəkməyib.
Hökmüdarlıq ləzzətin hardan bilər Misrin şahı,
Bircə gün Yusif kimi ömründə qürbət çəkməyib.
Haq divanı sən güman etmə qiyamətdə olur,
Haqq-hesab burda olur, sözdü qiyamət, çəkməyib.
Kim meyi öz qaydasınca içsə, məst olsa belə,
Ya özü, ya özgəsi bundan əziyyət çəkməyib.
Fərhad öldürdü özün eşqində ortaq görcəyin,
Hansı aşiqdir ki, o, eşqində zillət çəkməyib?
Eylə bir əyyamdasan, Saib, səbrli olginan
Kim səbrli olmuş o, heç vaxt məzəmmət çəkməyib.

* * *

Hüsünü görə bir aşiq o gülüstana baxar?
Nərgizə, yasəmənə, lələyə, reyhana baxar?
Əsl məclisə, gedərsən bəzənər söhbət ilə
Orda kim lal oturar, qüssəli mehmana baxar?
Aşiqin qoxusu yox, ruzi-qiyamət də ola,
O haçan boş sözə, ya əmrə, ya fərmana baxar?
İndi ki, bülbülümüz başqa həvəslə oxuyur,
O daha bir də bu kol-kosluğ a, bostana baxar?

Burda söz qeydinə yoxdursa qalan bircə nəfər,
Bil ki, Saib, daha kim sən təki insana baxar?
Xalının dövründə zülfün çün nigahbanlıq edər,
Tora düşmüş nə qədər qəlbi o viranlıq edər.
Kirpiyin sanki tikandır, dalayar gül dərəni,
İnci tərlər üzünü tazə gülüstanlıq edər.
Əmrə kim ki baş əyər, hökmü gərək icra edə,
Yuvada çünki qarışqa da Süleymanlıq edər.
Hər qonaqlıqda bu şərtdir ki, gözəl nemət ola,
Sadədil insana yoxsa hamı mehmanlıq edər.
Qədd əyilmişsə əgər, ömr yetişmişdi sona,
Kim qıyar ki, bu atı bir daha meydanlıq edər?
Davudun nəğmələri pərdədə qalmışdı daha,
Orda ki, Saib oxur şeri, qəzəlxanlıq edər.

* * *

Bir ürək ki şad ola, dərdi də olsa kəm olar,
O ürək nalə edər, dağ qədər onda qəm olar.
Dünyanın şadlığına sən dəxi aldanma nahaq,
Kim ki aldındı, onun qisməti çün matəm olar!
Sinəmin yarasına məlhəmini qoyma hədər,
Qəfəsin gözlərini örtmək üçün məlhəm olar?
Gülmə sən dan yeri tək dünyaya, aldanma ona,
Gülüşün ömrü bu dünyada fəqət, bir dəm olar!

Qədəmin qoyma kənar, həlqeyi-ülfətdə dolan,
Kim bu ülfətdə qala, Saib, axır Hatəm olar!

***

Kim ola guşənişin, göylə o həmsöhbət olar,
Fikri göylərdə gəzən qəlbi dolu həsrət olar.
Bacadan nur görünər evdə əgər yansa çıraq,
Qəlbi aydın olanın varlığı bir hikmət olar,
Açsa hər qətrəmiz ağzın, nə qədər dür tökülər,
Hansı dəryada onu bəsləməyə vüsət olar?
Tutitək dil açar hər yarpağı qəlbin bağının,
Hər budağında neçə ayna sıfət nemət olar.
Kim onun surətinə baxsa gözü qanla dolar,
Günəşə baxmağa ulduzda məgər cürət olar?
Qəlbinin qanını içsə çoxu illərlə yenə,
Mövləvi səbki fəqət Saibə tək qismət olar!

* * *

İsti göz yaşın axar səf-səf, o mücgan incir,
Ayağın olsa qabar xarı-muğilan incir,
Hər kiçik dürrə sədəf qoynun açar bir anatək.
Bəs nədəndir ki, sıxar Yusifi zindan incir?

Aynaya kövhəri çəksən qaralar qəlbi onun,
Kirpiyi kölgə salar, yar üzü bundan incir.
Yuxulu gözlərini yüz gözə verməm mən, inan,
Nə edib qəlbimə o nərgizi, məstan, incir?
Qayçı ot üstə açar ağzını hey qəh-qəh ilə,
Püstə ağzin açaraq olmasa xəndan incir?
Kim giley eyləyərək danlasa bəxt ulduzunu,
Sanki dəryada batır, amma yağışdan incir,
Yaxşı dərman budu ki, dərdə boyun əyməyəsən,
Dərd əgər əysə səni onda da dərman incir.
Çürümüş toxmu şoran torpağa əkməz dehqan,
Torpağın qəlbi yanar, sonra da dehqan incir.
Sən acı söz də desən incimərəm ömrümdə,
De, şəkər versə qarışqaya bir insan, incir?
Heyrət ilə baxıram yarın ala gözlərinə,
Çünki Saib o gülə olmasa heyran, incir.

* * *

Fitnəsindən o xumar gözlülərin eylə həzər,
Fitnəkar insan əlindən həmişə fitnə gələr.
Məzaci-eşqi edib körpü sən öz eşqin üçün,
Bu bahar selləri tək körpüdən et sonra güzər.
Sel çox istər ki, o da aynaya bənzətsin özün,
Yaxşıya bənzəmək axır adamı yaxşı edər.

Sıyrılıb dursa başın üstə şəhadət qəməsi,
Əymə sən başını, çün boynunu acizlər əyər.
Yumuşaq torpaq ilə ovçular örtər tələni,
Yumuşaq sanma sən öz düşmənini, gözlə xətər.
Gündüzün ömrü gödəkdirsə yarı böl gecəni,
Gündüzün ömrünə qat, qoyma gedə günlər hədər.
Kişi ol, yum bu cahanın malına gözlərini,
Arzuya çatmağa, Saib, çalışır mərd kişilər.

***

Arifin sözləri divanələrə etməz əsər.
Necə divanədi o qaçmasa səhraya əgər?
Qocalıb çərxi-fələk çox şeyi tez-tez unudur,
Heç unutmur ki, yetirsin bizə hey tazə xətər.
Bu qılınc zərbəsinə dözməyimi eşqə yazın,
Yaramı sanma ki, yüngüldü, qanım axmır əgər.
Qəlbimi nöqtə kimi qəmlər alıbdır araya,
Çevrənin mərkəzini arif olan harda gəzər?
Hay-harayla kim ucurda bilər Ünqa quşunu?
Nadanın atlığı daş Məcnuna dəysə nə edər?
Daha çox qıvrılar hər vaxt yuxuya getsə ilan,
Harunu narahat etmir nə xəzinə, nə də ola,
Hər kimin yatsa ayağı, o necə yol yeriyər?
Yarının zülfünə bağlanmış o dərdlər, Saib,

Bir şikəst körpədi, göz qoy ki, fəraq paymal edər.

* * *

İmkanın vardısa, nadan ilə söhbət eləmə.
Söz ki bir ayinədir, sən onu zülmət eləmə.
Bu bağın qönçəsinin al dodağı qandı tamam,
Nə işin olsa açıq gör, onu xəlvət eləmə.
Gəmi boş olsa, onu dalğalar hey oynadacaq,
Qəm ilə dolsa sinən sən buna xiffət eləmə.
Gözünün küncünə düşmüş o xalın fitnəsi var,
Ehtiyat eylə, ona çox da məhəbbət eləmə.
Tükü - tükdən seçən o Saibə bax, dərsini al,
Zünnarı vermə əlindən, daha qəflət eləmə.

* * *

Hər adam ki, kişi tək eybini söylər üzünə,
Öp onun gözlərini, həq ver onun sən sözünə.
Yaxasın verməz o əlbəttə qəmin pəncəsinə,
Bir adam ki, gecəni qatmış ola gündüzünə.
Sahibi - xırman olubdur o adam dünyada,
Səpib öz göz yaşını buğda kimi yer üzünə.
O kəs hörmətlidi ki, milçəyi də incitməz,

Dünyanın varı-yoxu gəlməyir əsla gözünə.
Sən çalış yaxşılığın toxmunu ək topaqda,
Kim nə əkmişsə axır qismət olur da özünə.
O hilal Saibə bənzər, necə əymış belini,
Başını qoymuş üfüqdə bu səmanın dizinə.

* * *

Mən kiməm ki, meyl edib alsın bazardan yar məni?
Çünki qiymətdən salıbdır indi bu bazar məni.
Gövhər olsam da həyadan dönmüşəm qətrə suya,
Yarımın guyində torpaqdan tapar əğyar məni.
Mən ki əqlin babətində xanəmi verdim selə,
Hümmət eylər kim bu qəmdən hifz edib saxlar məni.
Məğlub olmuş bir bu qosuntək yüz yerə ayrılmışam,
Hanı ardiyca çəkən bir qəhrəman salar məni?
İstədim bu dünyanın nazın çəkəm Saib kimi,
İstəyir o eyləsin ömrüm boyu ağlar məni.

* * *

Lütf ilə bir bizi saysan, nə olar?
Məni məndən də ayırsan, nə olar?
Xaraba yerdə cavahir tapılar,

Qədəmin kuyimə qoysan nə olar?
Ümidim var bir – iki busə alım,
Bunları sayma, ya saysan nə olar?
Yalvarıb vədəni aldım mən axır,
Gəl elə lütf ilə ehsan, nə olar?
Göstər o gül yanağın şadlıq edək
Demə ki, sən mənə taysan? Nə olar!
Ey dənizdən ucalan yaz buludum,
İncini bağ çama yaysan nə olar?
Kim həya sahibidir o utanar,
Üzümə söyləmə zaysan, nə olar.
Qonağın olduğumuz dəmdə bir an,
Aynanı bir yana qoysan nə olar?
Dəryanın səyi nahardır, Saib,
Fikr elə dalğalı çaysan, nə olar!

Üzündəki ol niqab hüsnünə verməz zərər.
Günəş səni görəndə puçur-puçur tər tökər.
Gülüstanda olmağın nədir bizə faydası?
Nərgiz kimi xumarsan, ömür keçir, gün keçir.
Xırmanınım olmamış ildirimdən qorxusu,
Ay işğından mənə dəysə, dəyər hər xətər.
Tövbəliyəm, tövbəmi sindiracaqdır yəqin,
Bahar belə tez də ötərsə əgər.
Söylə kim heyran deyil çəmənlərin seyrinə?
Lalələrin dalğası qalxıb kəmərdən ötər.

Keçər həyat suyundan Saib olarsa təşnə,
Fəqət gül mövsümündə çətin şərabdan keçər!

* * *

Baxışların qəlbimi, vallah, viranə eylər!
Əksin düşər aynaya, aynada xanə eylər.
Qəlbim qəmin əsiri, mənsə onun əsiri,
Divanəyə dildarlıq yenə divanə eylər.
Azadələr ürəklə hesablaşar çətində,
Bəzən də bu hesabı təsbeh-səddanə eylər.
Zülfün elə dağılmış, elə pərişan olmuş,
Görüm əli sınaydı kim ona şanə eylər.
Aşıqlər biqərardır, hüsnün bundan xəbərsiz,
Şam fanusda, nə etsə yanın pərvənə eylər.
Saib təzə mənalar gətirəndə şerinə.
Çoxu, üslub gəzirəm, deyib, bəhanə eylər.
Heç görübən birini çirkin üzə heyran ola?
Kor elə kordur, nə fərqi ev ola, meydan ola.
Ölümün qüdrəti çatmaz soyuda eşq odunu,
Bu mahal işdi, avam röya görə, loğ man ola.
Dünyanın qibləsi eşqin evidir, eşqə inan.
Məskənin səhra ola, sahil ola, ümman ola.
Sil kədurət tozunu sən gözünün yaşı ilə,
Çün yağış yağsa yuyar, ya dağ ola, orman ola.

Ucalar göylərə fəryadı Züleyxanın o dəm,
Yusifin başının üstündə əgər böhtan ola.
Xəstə qəlbim sevinər, halımı sorsan, Saib,
Elə gəl başımın üstə, gəlişin dərman ola.

* * *

Düşmənə rəhm eyləyən qəlbdə fəqət sevda olar.
Daşı atsan oda axırda dönüb mina olar.
Canladıb dostu xəyalda söhbət etmək yaxşıdır,
Bir xəyal et ki, bu aləm özgə bir dünya olar.
Ş övqü düşmüş xalının, çöhrən münəvvərdir tamam,
Kimdə olsa böylə xal bil ki, günəşsimə olar.
Ey xəzanın yelləri, əl çək bu cövlandan axır,
Qönçəni xəndan edər hər vaxt nəsim peyda olar.
Xudpəsəndlilikdən düyüն düşmüş bütün işlər belə,
Qətrə öyməzsə özün axırda o, dərya olar.
Çün çıxar bağdan o gül köynəkli Yusif hər zaman,
Hər gülün başında bir məşuqətək xülya olar.
Varlığıñ səhrasını təklikdə keçmək şərt olub,
Tez gedər ol yolcu ki, yolda əgər tənha olar.
Fikrini gəl, çəkmə, Saib, o qara zülfün daha,
Çox qalarsa qəm ürəkdə axırı sevda olar.
Qəm dolu sinəni açsan, nə qədər qan tökülər,
Kasıbın başına torpaq da damından tökülər.

Daşı ləl eyləyənancaq o şəhidlər qanıdır,
Yəhərin quşqunu kəsməzsə qan hardan tökülər?
Buxağından axan ol inci tərin həsrətiyəm,
Bənzəyər ulduza o, sanki səmadan tökülər.
Mey dolu sən o yaşıl közədəki himmətə bax,
Çün edər başını meyxanada qurban, tökülər.
Bunu kim bilmir açıq, söz ürəyə tez toxunar,
Qəlb əgər titrəsə gözdən dəxi mərcan tökülər.
Xızır bilsəydi o gül rəngli şərabın dadını,
Abi-heyvana o baxmazdı ki, hardan tökülər.
Badəni Saibə tərk eylə deyən zahidə de,
İnsanın idrakına məna şərabdan tökülər.

* * *

Sinəmin dağı ürəkdən od alıb dad eləyər,
Yelləyər sinəmi atəş, o da fəryad eləyər.
Hər daşın köksünün üstündə bitən laləni gör,
Fərhadın tişəsinin atəşini yad eləyər.
Eşqidən qurtara bilməz canını aşiq olan,
Eşq abad olan hər xanəni bərbad eləyər.
Tək onun surəti düşmüş sinəmin aynasına,
Qəlbimi Qaf dağı tək mülki - pərizad eləyər.
Səy edər çün dağıda öz evini hər ləhzə,
Qönçə tək bu əməlilə ürəyin şad eləyər.

Qəlbinin dərdini aşiq gətirərmi dilinə,
Bülbülün olmasa həsrət qəmi fəryad eləyər?
Elə bil balta vurur öz qıçına hər kəs ki,
Gülər ustadına, Saib, ya da irad eləyər.

* * *

Mənim bu görkəm ilə çün qılıncı bənzərim vardır,
Gülə qonmuş şehi, valeh, edən bir bəstərim vardır.
Həyat bir dərya tək coşdu, mən isə səbrilə dözdüm,
Fəqət bu dəryadan coşqun içimdə qəmlərim vardır.
Mənim tək yar bəzmindən olan varmı, cida, söylə?
Özüm təşnə dolansam da, sanarlar kövsərim vardır.
Bu görkəmdə gedərsəm mən qiyamətdən də yox qorxum,
Mənə ondan xətər dəyməz, kimə dərdi – sərim vardır?
Məni öldürsə də hərgah göyün köksü durulmaz heç,
Onu pak etməyəancaq mənim xakistərim vardır.
Mahaldır incisin məndən qarışqa da bu aləmdə,
Fəqət zalim fələkdə nə kərəm var, nə kərim vardır.
Gözün Saib açanda, mey küpün gördü bu dünyada,
Mənim sə al şərab ilə dolu bir sağərim vardır.

* * *

Yar bağ a qoysa qədəm sərviləri xar eləyər.
Nərgizi məst eləyər, laləni bimar eləyər.
Qəlbimin dərdinə məndən daha çox eşq qalır,
Xəstələnsə bir uşaq dayəyə azar eləyər.
Nə qədər qəm çox olar bir o qədər can üzülər,
Dilə gəlməz neçə söz qəlbi biqərar eləyər.
Kim salıbdır məni yarın nəzərindən, onu da
Bilirəm haqq özü bu dərdə giriftar eləyər.
Bircə göz qırpımına Misrə çatar həs kəs ki -
Yüsifin eşqi ilə qəlbini gülzar eləyər.
Saibə kim qulaq assa, o bilər qiymətini,
Köksünü açsa sədəf gövhəri aşkar eləyər.

* * *

Bu gözəllər ki, təkəbbürlə, hey ətrafa baxar,
Bilməyirlər, yarımin qar kimi ağ gərdəni var?
Yığ ılıblar ki, qiyamət səhərin seyr edələr,
Yaxasın açsa nigar, onda qiyamət də qopar.
Çünki ustad qələmi çəkdi sənin surətini.
Qələmə bənzəri var qamətinin, nazlı nigar.
Ahu ol gözlərini gördü xəcalət çəkərək,
Leylinin xeyməsinə getmək üçün verdi qərar.
Cənnətin meyvəsini vəsf eləyənlər bilmir,
Yoxdu o bağ da bu qamətdə, gözəllikdə çinar.

Səni Xızırın o həyat çeşməsinə təşbeh edən,
Ləbinin ləlini görsə bu qışdır, ya bahar.
Qəlbi korlar səni dərk etməyə acizdir, inan,
Qəlbi kor insana yox fərqi bu qışdır, ya bahar.
O lətif ləblərinin çün əqiqə bənzəri var,
Bir təmasdan o əqiqin qanı torpağa damar.
Dövranın gözlərinin ərşə çəkilmiş yuxusu,
Nə zamandan ki, o məst gözlərin olmuşdu xumar.
Xəcil etmişdi, inan, lalələri al yanağıın,
Quş qanadın eləyib özlərinə güllər hasar.
Sən bu qamətlə qədəm qoysan əgər bağ a, o dəm
Qumrular tuba budağında tutarlarmı qərar?
Bu çəmənlikdə sənin lalə üzünün şəbnəmidir,
Belə bir ahu baxış görməmiş əsla ruzgar.
Yusifə yoxdu gözəllikdə bərabər bir vaxt,
Sən bu hüsnünlə edərsən nə qədər heyran edib,
Mənanı dərk eləyənlər bunu etmiş iqrar.

* * *

Sən fikir vermə mənim ahıma, ey nazlı nigar,
Ud yanar odda, nə tüstü, nə də ki, nalə çıxar.
Cənnətin hansı xiyabanı sənə məskən olub,
Mən sənin kölgən olum ömr boyu, əhdim var.
Sən bu gücsüzlərə, gəl, baxma həqarətlə belə,

Bu elə bəsdi ki, tale olara olmadı yar.
Mən iki həftə bu gülşəndə ki, mehman oldum,
Gül nədir, şəbnəmi də nalələrim eylədi zar.
Üstünün torpağına baxma o bəd xasiyyətin,
Arı torpağı bulansa daha da bərk sancar.
Bu qəzəl Moləviyə oldu cavab Saibdən,
Bir yaşıl künbəzin üstündə günəş tutdu qərar.

* * *

Bizim bu ağ zimizi ol dodağı lalə tatar,
Necə ki, ağ zını məstin fəqət piyalə tatar.
Ümid edirdi nəsim ki, tatar ətəklərini.
Misirdə köynəyini Yusifin vüsalə tatar.
Qəmi qəm üstə yiğib qəlbimin yolun tutdum,
Necə ki, daş daşın üstə düşər şələlə tatar.
Ucalsa ahı onun yüz qapı açar üzünə,
İşarəsi bəs edər, hətta bir mahala, tatar.
Cavabdı Bülbülü–Nişapura bizim bu qəzəl,
Ki, lalənin qiyasın hər zaman cəmalə tatar.
Bitən deyil bu cahanın işi, inan, Saib,
Zəmanə hümmət edən kəsləri cidalə tatar.

* * *

Kim deyir səpsən əgər toxmu şoran yer göyərər?
Bəlkə alnından ora töksən əgər tər göyərər!
Nə zaman qırmızı qar yağ sa səmadan, o zaman
Şairin bəxti gülər, sözləri bir-bir göyərər.
Şadlığın toxmu əgər göyərməz bu cahanda, bunu bil,
Kədərin toxmu əgər düşsə sərasər göyərər.
Məni kol - kos bürüyb, qorxmayıram bundan da,
Haraya düşsə bu beynimdəki sözlər göyərər.
Xoş olar qırmızı rəng ilə naxışlansa libas,
Bax, payız vaxtı ağaclar da geyər zər, göyərər.
Tutinin balu-pəri sadə göyərər, Saib,
Acı göz yaşı tökər, tapmasa şəkkər, göyərər.

* * *

Eşq düşməndi cana, eyləsən həzər, neylər?
Zəmanə çəksə qılınc üstünə, süpər neylər?
Bu ahu-nalə ilə bəxtimiz açılmayacaq,
Belə ağır yuxuya sübh yeli dəyər, neylər?
Cəhənnəmin oduna şəbnəm eyləməz təsir,
Bu qəlbin atəşinə hər xumar nəzər neylər?
Hədəfə düz dəyə bilməz bir ox ki, əyri ola,
Bəsirət əhli deyilsə ona sədəf neylər?
Ata öz oğluna yüz yol məhəbbət eyləsə də,

Zəmanə öz işini görməsə əgər, neylər?
Cahanda yanmağa bir şey tapılmasa, Saib,
Yarılıb daşın sinəsin çıxsa da şərər, neylər?

* * *

Biləsən kim bu gözəllər sənə ülfət edəcək,
Onda bəxtin quşu da uçmağa cürət edəcək.
Şahidə ehtiyacım yoxdu qiyamətdə mənim,
Lalə rüxsarlar özü qətlə şəhadət edəcək.
Bu gözəllik elə nemətdi asan gəlməz ələ,
Payimal etsə zəmanə, ya da qürbət edəcək.
Aşıqın arzusu eşqində şəhid olmaqdır,
Təşnəyə kim su verərsə ona hörmət edəcək.
Saibin başını istərsə mürüvvətsiz adam,
Nə təəccüb, nə tərəddüd, nə də minnət edəcək.

* * *

O odun şölələri qəlbimizə ram olmaz,
Yansa pərvanə oda pak olar o, xam olmaz.
Günəşin göz yaşı şəbnəm kimi endi başıma,
Nə xoş əyyam idi o, heç belə əyyam olmaz.
Dan yeri güldü, şəfəqdən qana döndü göy üzü,

Şadlığın qəm doğurur, çünkü sevinc tam olmaz.
Quru ottək od alıb yandıracaq dünyani,
Hər kəsin qəlbi məhəbbətlə yanmış şam olmaz.
Cənnəti, Saib, açalar qapısın da üzünə,
Kim cəfa çəksə bu dünyada o bədnəm olmaz.

* * *

Məhəbbətin yolunda neylər muğ ilan?
Aşıqlerin yanında nədir təxti Süleyman?
Bu məğrur eşq bir vaxt Yusifi məhbus etdi,
Yüz – yüz Yusif ömürlük olubdu əhli – zindan.
Sübhün yeli gətirdi uzaq Çindən hədiyyə,
Mişk ətrinə büründü tamam zülfə-pərişan.
Nədir bu qara torpaq, bu işrətli naxışlar?
Bu aləmi yaratmış ətriylə bəlkə reyhan?
Qəflət içrə yatanlar, Saib, ölüblər əlan,
Bu bülbülün səsindən onlar olarmı heyran?!

* * *

Etməyib nə ay, nə ulduz, nə günəş dünyani ağı,
Bir yiğin insan sümüyü etdi bu zindanı ağı,
Sinədən ox tək çıxar ahlar, fəqət yox rəngi heç,

Vay o səyyada olar daim oxu, qurbanı ağ .
Yusifin şahlıq sarayın tərk qıldı Misridə,
Bir otaq saxlar ona Kənanda öz cananı ağ .
Qar kimi ağ namə istərlər qiyamət başlasa,
Faydası yoxdur qoyubsan süfrəyə sən nanı ağ .
Qeybətə açma ağız, pəhriz elə sən hər zaman,
Çox da ki, misvak ilə sən etmisən dəndanı ağ .
Şahlara sən ev tikirsən, öz evində yox çıraq.
Sadəlikdən can qoyub etdin fəqət divanı ağ .
Tinətin pak olsa, ölsən də yenə xeyrin dəyər
Ud yanıb kül olsa da eylər külü hər yanı ağ .
Eşq yolundan yüksələn tozlar şəfəq dəryasıdır,
Zəncinin rəngin edib bir anda eşq meydanı ağ .
Bircə gündə, gör, necə dumağ olub şübhün saçı?
Ay da istər eyləyə axşam çölü, ormanı ağ .
Ay camallı nazəninlərlə dolubdur İsfahan,
Saib, onlar eyləyib başdan – başa İranı ağ .

* * *

Getmə sən dərdin üçün hər adama dərmana,
Yusifi qardaşının məkri salıb zindana.
Zəncirin halqasına bənzəyir o ahu gözü,
Məni zəncirləyərək etdi axır divanə.
Bir tikansız gülə bənzətdi cahan gözlərimi,

Güldü nərgiz, dedi bu göz yaşımı şehdanə.
Arifin qorxusu yox gərdişi dövrəndən, inan,
Gəmini tapşırıb ümmandakı o tufana.
Sən bizə baxma, qarışqa dil açıb dinsə əgər,
Şah Suleyman gülüşün muzd verər, bil ki ona.
Odlu ah, qanlı sinə, göz yaşı, Saib, dilədin,
Bunu da verdi sənə, varmı sözün dövrana?!

***

Saralıb solmadı, birdən-birə o pir oldu,
Ağaran saçları öz boynuna zəncir oldu.
Onun eşqi nə qədər evləri viran elədi,
Hicrinin dərdi neçə sinəyə şəmşir oldu.
Zamanın kövrü azad qəlblilərə etməz əsər,
Sərv üçün qış da, bahar da həmişə bir oldu.
Ölü canlarda olar kafurun ancaq qoxusu,
Kafura döndü kimin saçları, dilgir oldu.
Kim ki, xam gəldi cahan mülkünə, Saib, sən tək
Zamanın hadisəsindən ona təsir oldu.

* * *

Hər vaxt ki, sevincdən boğazında qəhər oldu,

Sanki o qəhər döndü sənə bal – şəkər oldu.
Qəflətdə olan ömrünü işrətdə keçirtdi,
Biçarə o kəsdir ki, fəqət baxəbər oldu.
Adətdi bu, dərman çox içərsən əsər etməz,
Ol qədr mey içdim axırı bisəmər oldu.
Qumru oturub sərvidə boynunda da həlqə,
Bu görkəm ilə bağ da o sərv cilvəgər oldu.
Hər arzunu sən həbs elədin köksün içində,
Fikr eyləmədin ki, axırı bir xətər oldu?
Bir küncə çəkilməklə minər qiymətə qətrə,
Qətrə sədəfin qəlbinə düşdü, gövhər oldu.
Cənnətdə belə qövr eləyər sinədə dağım,
Saib, sorağı özgə məkandan gələr oldu.
Necə ki, gül budağı sarmaşıb divara, gələr,
Öz ayağıyla aşiq də yol alıb dara gələr.
Yoxdu iş sahibinin verdiyi pullarda gözüm,
İş əgər zövq verə mən gedərəm, hara gələr.
Nəşəyə zəhr qatan işlərə meyl eyləməyin,
Bir cəhənnəmdi bu işlər, gününüz qara gələr.
Torpaq açmış qucağı gözləyir hər anda bizi,
Beşiyi tərk eləyən axırı məzara gələr.
Gəlmədin, Saib, əgər sən bu cahanın işinə,
Vaxt gələr, qəm eləmə, nəğ mələrin kara gələr.

* * *

Bizi məftun eləyə bilməyəcəkdir dünya,
Yusifi Misrin ayı salmadı çün sevdaya.
Elə möhkəm dayanıb torpağın üstə ayağım,
Qeyri-mümkündü məni sel apara dəryaya.
Varlı öldükdə min həsrətlə gedir dünyadan,
Çünki uymuşdu yazıq ömrü boyu xülyaya.
İndi o piri-xərabatdan əziz bir kəs yox,
Kim çağırıa hamidan tez gəlir o çünki haya.
Kaş bu sınmış gəmidən sahilə bir taxta çıxa,
Verə o xalqa xəbər ki, gəmimiz batdı suya.
Şirinin şəklini əmr etdi silinsin qayadan,
Xosrovun əmri ilə silmək olarmış guya?
Saib, ahəstə apar sən bu cahanda işini,
Qafıl ol kəsdi şirin pəncəsinə pəncə qoya!
Bu dəli könlümü zəncirləmək asan olmaz,
O qısa zülfə düyüň vurmağ a imkan olmaz.
Pərdə ardında keçib ömrümüz heyrətdə tamam,
Torpağın aləminə, söylə, kim heyran olmaz?
Sənsiz o mehraba üz tutsam, ibadət eləsəm,
Qəlbimə qaşın oxu dəysə pərişan olmaz.
Gücsüz idim, məni eşq qaldırıa bildi yerdən,
Yoxsa, viran ürəyin təmiri asan olmaz.
Səddi-İsgəndər olubdu bu dönük taleyimiz,
Qurumuş çay kimi südsüz belə püstan olmaz.
Dədilik zəncirinin dairəsin aşmiş, inan,
Yoxsa Saib kimi bu nalədə insan olmaz!

Bu naz ilə yerisin canımı pünhan aparar,
Dağ seli hər nə çıxar qarşıya asan aparar.
Hər kimin yoldaşı olmazsa münasib yolda,
O özüylə elə bil ah ilə əfqan aparar.
Xacə, zər yiğ ma daha, bir yada sal son gününü,
Arını gör, pətəyindən quruca can aparar.
Butədə işdi qızıl pullar əritsə bir adam,
Xeyri olmaz bu işin, axırı böhtan aparar.
Əyri ox, əyri adam dövrüdü, Saib, indi,
Düz adam düz oxu hardan tapıb, hardan aparar.

* * *

Əsl aşiqlərə bu dağ i-məhəbbət nə edər?
Qırmızı laləni o dəşti-qiyamət nə edər?
Gövhərə fərqi nədir dəryada su çoxdu, ya az,
Kim quraqlıqda suya etsə qənaət, nə edər?!
Göy igid qalxanıdır, düşmüş əlindən burda,
Bu döyüsdə silahın yoxsa, şücaət nə edər?
Oğlunun ətrini köynəkdən alar idi Yəqub,
O kəsin ki, yox əlində belə fürsət, nə edər?
Yusifin qiyməti qürbətdə daha artıq olub,
Kim əziz oldu ona bu acı qurbət nə edər?!
Zəhəri tök qədəhə, bil dəyişib şərbət olar,
İynəli sözlə bizə eylə nəsihət, nə edər?

Millətin qəlbi qaranlıq gecədən də qaradır,
İndi Saib, daha əfsus, ya şikayət, nə edər?!
O qara gözlərin hardan yenə düşdü yadıma?
Olum o gözlərə qurban, yenə düşdü yadıma.
Qəlbimi parçalayan oxları andım bir dəm,
Səf çəkən ol qara mücgan yenə düşdü yadıma.
İldirim kolluğa düşdü, alışib söndü, sənin
Baxışın bir də doğrudan yenə düşdü yadıma.
Qıvrılan telləri gördüm odun üstə, təzədən
Tellərin oldu nümayan, yenə düşdü yadıma.
Bülbülü gül budağında oturan gördüm mən,
Gülahın baftalı, əlvan, yenə düşdü yadıma.
Saibin xırmanını odladı o odlu baxış,
Bir daha yanmış o xırman, yenə düşdü yadıma.

***

Ətəyin çəkdi əlimdən nə üçün, bilməm o yar,
Söyləyin, gül qoxusu güldən haçan ayrı olar?
Allah-allah, bura sübhün yelimi əsdi belə,
Güllər əhdin unudub, yoxdu vəfa, yoxdu qərar?
Et inayət, gözücü baxsan elə bəsdi mənə,
Yoxsa hicrin məni əzdikcə əzər, nazlı nigar.
Səni bayram ayıtək göstərərəm barmaqla,
İkiqat etsə məni dərd, dözərəm, əhdim var!

Vermişəm ciyñimi eşqin yükünə yoxdu qəmim,
Əymışəm qamətimi, qibləm olubsan, ey yar.
Əriyir buz kimi qəlbim, xəbəri var o kəsin,
Əli yordan üzülüb mən kimi qalmış o da zar.
Mən ki məstəm, necə bu meyxananı tərk eləyim?
Sahili tərk eləməz, Saib, o kəs təşnə olar!

* * *

Bu günah məndən olub, indi ürək dad eləyir,
Ov özü qafil olur ki, ovu səyyad eləyir.
Naləm o daş ürəyə zərrəcə təsir eləməz,
Ancaq ahımla mənim dağ belə fəryad eləyir!
Sümüyüm döndü toza, yoxdumu insaf səndə?
Şirini gör ki, necə Fərhadını yad eləyir!
Kim günahsız qanını töksə tutar qan da onu,
Necə cəllad evini qan seli bərbad eləyir.
Bir səbəb var ki, xarabata gedir Saib də,
Kim ora qəmlə gedir, qəlbini tez şad eləyir.
Saqi gər bir cam ilə xatırımı şad eləyə,
Yüz dəfə xoşdu ki, o meykədə abad eləyə.
Yatmış ahu gözünü yozmagınan şüxluğɑ sən,
Vay o gündəndi ovun dərdini səyyad eləyə.
Ey gözəllər şahı, bir söylə, nə insafdı axı,
Ki, zəmanəndə sənin aşiq hamı dad eləyə

Yenə divanəliyim düşdü yada, qəmlənirəm,
Bir nəfər varmı məni qüssədən azad eləyə?
Çün yaşıl xəttilə yazmazsa. Süleyman əmrin,
Aşıqə, kimdə hünər vardı ki, imdad eləyə?
«Leyli və Məcnun» elə qəm gətirən vaqiədir,
Kim onu dinləsə istər elə fəryad eləyə.
Allah-allah, bu necə hüsnüdü sən xəlq elədin,
Harada olsa inan mərəkə icad eləyə.
Saibin fəryadı dağ larda verər əks-səda,
Bisütun dağı kimi Fərhadını yad eləyə.

* * *

Məni pəcmürdə görüb kim mənə irad eləyir,
Kaş görə ləblərini, gör, necə fəryad eləyir.
Eşq tufana verir yanmış ürəklər külünü,
Sən edən zülmü məgər ahuya səyyah eləyir?
O kəsin ki, heç əlindən yerə düşməz təsbeh,
Görmüşəm ağ zi ilə şışə açır, dad eləyir.
Şərabın şövqü yarın surətinə düşsə əgər,
Şam kimi şölə çəkib aşiqini yad eləyir.
Kim deyir pərdədə küfr ili iman yox əsla?
Hüsnünün şoləsi bu sözləri bərbad eləyir.
Dağıdar idi yəqin səhraya yel zərrəmizi,
Yaxşı ki, yar bizi hər qüssədən azad eləyir.

Yorulub qalmaq ili heç də qısalır yollar,
Kəbəyə çatmağ a məqsəd bizə imdad eləyir.
Hafızın ilhamı, Saib, yenə yetsin dadına,
Şəridə İsa kimi möcüzə icad eləyir.

* * *

O hüsnün ucundan mənə səhra vətən oldu,
Gül çöhrəni görcək bu düzənlər çəmən oldu.
Şirin gülüşün ağ zımızı bal kimi etdi,
Kama çatasan, arzularım, mən deyən oldu.
Ahu bu düzəndənmi keçib, ətri qalıbdır?
Bu laləli çöl fikr elə Dəştı-Xotən oldu.
Gəl Səmiəyə bircə kərə sən nəzər eylə,
Yüz zahidi gör ki, dəyişib mey içən oldu.
Bu bağda dünən hər nə bitirdi, acı idi,
Düşdü dodağı şövqünə, şəkkərlə tən oldu.
Camım dolu qalmış hələ də köhnə şərabla,
Məst olmuşam, heç bilmirəm ancaq nədən oldu?
Göz yaşım axıb düşdü gecə aynanın üstə,
Hər qətrə şəhə döndü, o ayna çəmən oldu.
Nəğməylə silər Saib ürək dağını bir - bir,
Çünki o da bülbül kimi bağda ötən oldu.
Sən əgər dinməyəsən, mey dolu sağər verilər,
Bil ki, cənnət bağı da sonra sərasər verilər.

Yar əgər versə qulaqburması, məyus olma,
Səhərin gül dodağından sənə gövhər verilər.
Qəlbinin parəsini ud kimi sən atəşə at,
Ondan hər bir sinədə sözlərinə yer verilər.
Köksünü bal şanı tək eyləməsən göz – göz əgər,
Bu gülüstanda çətin ki, sənə güllər verilər.
Dünyanın şadlığını bihuş olanlar yaşayır,
Sən ayıq olsan əgər qəm sənə sərvər verilər.
Ocağında qarışıb qaynamasan dövrün əgər,
Dərdinin üstə gələn dərd daha bədtər verilər.

* * *

Sinədən qalxan o ahlar dönər axırda ələmə,
Sahibi – meydan olar sahib olan dərdə, qəmə.
Qarabaxt olmağa layiq ola bilməz hər baş,
Bu taca layiq o kəsdir ki, vurulmuş qələmə.
Əfsus olsun ki, sınıq bir şışədir təkcə bədən,
Ciyərin qanı onu döndərəcək cami-cəmə.
Fələyin əmrinə kim boynun əyər, şad dolanar,
Fərmana boynun əyən hər kəsə acizdir, demə!
Kim ki vurğunu ürəkdən, ona qeyrətli deyim,
Bu pərişan sinəmin dağları gəlməz rəqəmə.
Zamanın dalğaları, bil, səni divanə edər,
Dalğ a ləngər daşdırı ancaq o sabit qədəmə.

Keşməkeşli bu həyatda qoru öz səbrini sən,
Ziyanın üçqat olar, anla, şikayət eləmə.
Dünyada qisməti nə olsa hüma şaddı buna,
Kölgəsin salsa kimin üstdə dönər möhtərəmə.
Bülbülün fəryadı ondan ötəri qalxar ki,
Güllərin həsrəti ilə düşür hərdən sitəmə.
Məst olan öz qəmini nəğ mə kimi ötsə əgər,
Bilməz o nəğ mə zilə qalxdı, ya da düşdü bəmə.
Tufanı ram eləyər sinədəki eşqin odu,
Çün günəşdir uçuran şəbnəmi mülki-ədəmə.
Heç rəvadırımı ki, Saib, ürəyin Kəbəsini,
Bu xəyallar çevirə boş yerə beytülsənəmə.

* * *

İki kəs xəlvəti söhbət eləsi, od alışar,
Min ürək sussa əgər, min ürəyin bir sözü var.
Vəhdəti-eşqidə kim sürmə çəkibdir gözünə,
Dərisi xallı pələng ol kəs üçün ahu olar.
Bir ürək ovlamasam qəlbimi verməm birinə,
Kim məni ovladı, o öncə mənə oldu şikar.
Hansı gülşəndə şəkər ləblərinin şəhdi düşüb,
Tutitək hər çıçayın yarpağı bir nəğ mə qosar.
O əqiq ləblərini gördü, xəcil oldu Süheył,
Sanki bir qətrə qızıl qandı, o göylərdə axar.

Asiman da unudubdur bizi, Saib, deyəsən,
Fəqət ulduz dolu bu göydən uzaq düşmək olar?
Gözlərin doğ ma baxışlarçün olub biganə,
Kafirə, dindara dava yeridir bütxanə.
Qəmədən döndərəsən üz, sinəni parçalayar,
Çün əzəl gündən olub zülf ilə məhrəm şanə.
Məclisi - vəhdəti arif kişilər dərk eləyər,
Dönməz hər şam başına yanmaq üçün pərvanə.
Boyat olmuş çörəyi sən çalış iştah ilə ye,
Üzlülük eyləməyi nöqsan olar mehmana.
Sözü dərk etməyənə söz deməyin faydası yox,
Aynanı vurma daşa, Saib, heyifdir ayna.
Çox çətin göz yaşımi saxlaya bilsin mücgan,

* * *

Dəryanın pəncəsinə qarşı durarmı mərcan?
Qala divarın aşar istəsə divanəliyim,
Təndiri söndürəcək başlasa şiddətli tufan.
Əlimin atəsi dağ lar əridibdir cıvə tək,
Bisütun dağını qaldırmağım ondan da asan.
Bu dəli qəlbimizin özgə tamaşaları var,
Vəhşi ahu kimi o sinədə eylər kövlən.
Necə Məryəm sıxar öz sinəsinə İsanı,
Qara torpaq da bizə köksün açıb verdi məkan.

Dəryanın qəlbinə atəş salar hər nazlı baxış,
Zahid isə kuzəyə baxmasın, hifz et, yaradan!
Əlim o sərv boyun daməninə çatmasa da,
Sinəmi tufana gərrəm, dənizə dəysə ziyan.
Özgənin rəhminə sən arxayın olma, Saib,
Allah hifz eyləsin ay üzlü yarı hər bəladan.

* * *

Bu tikanlıqda nə gül bitdi, nə də lalə qalar,
Yelləri boş yerə çapdı burada nazlı bahar.
Gülüşün axırı çox vaxta dönür göz yaşına,
Qaydadır ki, gülabı ətr satan güldən alar.
Bu dağı çapdığı vaxt qətlə yetişmiş Fərhad?
Qırmızı lalələr ilə bəzənib burda məzar.
Göyü 14 gecəlik ay bürüyər nura tamam,
Ruzigar tutsa əgər səbr ilə bir yerdə qərar,
Qəlbini eşq ilə şad eylə, əcəl gəlsə belə -
Eyləməz eşqilə rövşən ürəyi əsla şikar?
Sədəfin qəlbi elə dardı ki, dərya suyunun
Ora bir qətrəsi düşsə dəyişib gövhər olar.
Bağ bana laləli, güllü bu bağın qalsa əgər -
Ya quru zəhməti, Saib, ya cigər dağı qalar.

Saldı öz kölgəsini üstümə ol sərvi – rəvan,
Elə bil ciynamə gül yarpağı qondu bu zaman.
O xumar gözləri getmişsə dərin bir yuxuya,
Üzünün inci təri yüz gözü etmiş heyran.
Kölgəsindən yağ acaq hər yana rəhmət yağışı,
Gözləri sanki günəşdir, alışar odda cahan.
Məst olub çıxsa əgər ətr yayar zülfü onun,
Sanacaqsan ki, ətir dəryası olmuş hər anda,
İstəsə səbri, huşu başdan alar bir anda,
Çün baharın yelinə tab eləməz bərgi-xəzan.
O qara gözləri də sürməni salmış gözdən,
Şux nəzərlər onu gördükdə susurlar həyadan.
Susması sanma onun çöhrəsinə pərdə salar,
Üzünün nuru ilə kəşf olunar razi-nihan.
O günəş surəti ki yer üzünü rövşən edib,
Fələyin tacına da şölə saçılıb, bil ki, hər an.
Torpağın üstə əgər naz ilə qoymuşsa qədəm,
Ora bir gülşən olub, cənnətə bənzər o məkan.
Dolanıb zülfü onun tük kimi nazik belinə,
Hansı yer olsa zəif dərd yapışar tez ordan.
Xəncərin altına, Saib, səni bu eşq çəkib,
Üstünə sayə salıb, gör, nə qədər qaşı kaman.

* * *

Ürəyin dərdlərinə əql də imdad etməz,
Bu viran qəlbimi heç kimsə, bil, abad etməz.
Sirrimiz faş olar axır, belə pünhan qalmaz,
Qönçənin ətri də bu qəlbimizi şad etməz.
Neçə söz əhli sənin hüsnünə tərif yazıb,
Xalının tərifini bil ki, hər ustad etməz.
O xumar gözlərin axır çoxunu məhv elədi,
Düzü, İsa da belə möcüzə icad etməz.
Dünyanın neməti acgözləri doydurmadı heç,
Nəfsiçoxluq o qarışqanı da rahat etməz.
Darvaza halqasının yoxdu həyətdən xəbəri,
Dil ürək sərrini hər ləhzə axı yad etməz.
Göylərin hökmünü rədd eyləmək olmaz mümkün,
İldirim etdiyini şirlərə səyyad etməz.
Mehr ilə versə də süd körpəsinə hər bir ana,
Bu məhəbbət də bizi qüssədən azad etməz.
Pir ilə gənc ola həmsöhbət uzun çəkməz, inan,
Kaman əyməzsə belin oxları fəryad etməz.
Bu gülüstanda açan güllərə, Saib, indi –
Sən edən tərifi, bil, özgəsi, heyhat, etməz.

* * *

Yarın yanında məni, gör, necə əyibdi bu qəm,
Baharda, diqqət elə, sapsarı xəzan kimiyəm.

Bəzənməyin yeri yox dəryada bu labüddür,
Çıxanda sahilə bax, özgədir tamam aləm.
Cahanda varsa qəmim, tək budur qiyamət ola,
Bu dünya əhlini mən qorxuram dübarə görəm.
Bəsirət ilə nəzər sal bu qəsri möhtəşəmə,
Düşün bu cahi-cəlalla xarabdı, ya möhkəm?
Hər işdə batini çün görmək istəyər Saib,
Ürəkdə arzu böyükdür, nə fayda, imkan kəm!
Bu gedən qafilədə mən önə düşsəm, nə olar?
Şad xəbərlə hamidan öncə görüşsəm, nə olar?
Gözü qorxmuş adama kölgə uca dağ görünər,
Bu səfər vaxtı özümlə mən ötüşsəm, nə olar?
Kim çatar məğzə, qabıq onda dönüb zindan olar,
Kaş mənə məchul ola hər iki aləm, nə olar?
Yansa pərvanə, dönər sürməyə şəmin gözünə,
Sındırı balu-pərim sənsiz əgər qəm, nə olar?
Özgənin eyblərin yüz göz ilə axtaranın
Qalsa öz eybləri hər kəsə mübhəm, nə olar?
O pərişan saçına bənzəyirəm illərdir,
Bir gecə cürət edib payınə düşsəm, nə olar?
Ölmüş idim, yararaq daşı yenə çıxdım mən,
Qəlbinin atəşinə bir daha bişsəm, nə olar?
Həsəd ilə baxanı sanma dilənçi, Saib,
Mən də bu baxmaq ilə kamə yetişsəm, nə olar?

Gör, cahan şahına şövkət ilə izzət verilib
Mənə bu guşədə bir dünya məhəbbət verilib.
Baxıram dörd yanımı, qorxulu səhra kimidir,
Belə bir yerdə mənə qalmağa fürsət verilib.
Qəlbimin qanıdı dünyada mənə qismət olan
Şəmşirə bənzəyirəm, çün mənə qeyrət verilib.
Yazılıq o sadəlövh insanlara bu aləmdə, –
Söykənib bir daşa, sanki ona nemət verilib.
Saib, ol al şərabı hər dəfə mən nuş etdim,
Nə edim, meyxanada dərd mənə qismət verilib.

* * *

Məni bu qönçə dodaqlar yenə bihal elədi.
Ağzı bağlı şışədən mey verərək, lal elədi.
Həsrətindən üzülüb döndüm axır tazə aya,
Məni bədr etmək ilə sonra xoş iqbal elədi.
Bir ömr mən də əqiq tək nə əziyyət çəkdim.
Mən əziz oldum əgər dövr bu minval elədi.
Qəlbimin qanını içdim sə şükürlər olsun,
Öz kəlamım məni axır yenə xoşfal elədi.
Ağzımı açmadı Saib, o şirin ləblər axır, –
Bir şirin busə ilə ləblərini al elədi.

O firəng dilbəri dindən məni biganə edər,
Kəbəyə üz tutə o, Kəbəni bütxanə edər.
Çox da möhkəm deyiləm, tez dəyişir əhvalım,
Halımı tari-mar etsə gözü məstanə edər.
Dolanar əldən-ələ torpağımın hər ovucu,
Çərx onu təsbeh edər, ya da ki, peymanə edər.
Heç görübən ki, gözəl çöhrəni aşiqsiz ola?
Şam biganəliyim vəhşətə salmış, Saib,
Qorxuram ki, bu halım dostu da biganə edər.

* * *

İttihad etmək ilə eşq kamyab olacaq?
Heç inanma böyüüb zərrə afitab olacaq.
Ahunun tökmə qanın, axır o da mişkə dönər,
Qönçəni dərmə, açıb axırı güləb olacaq.
Dadıma çat mənim eşqim, hədərə getdi ömür
Bu yeyib yatmaq özü qəlbimə əzab olacaq!
Ay ki, bədr oldu, görürsən yenidən incəlir o,
Acizə rəhm elə kim axırı savab olacaq.
Bir imarət ucalıb qalxsa buluddan yuxarı,
Gələcək eylə məqam Saib, o xərab olacaq.

* * *

Heç kimsə mənim naməmi canana yetirməz,
Heç kəs sarı bir yarpağı bustana yetirməz.
Göz yaşımın o gül yanağı təsiri olmaz,
Bu kimsəsizi kimsə gülüstana yetirməz.
Divanə açılmışsa əgər həlqədən, heç kəs,
Bu mücdəni ol qəlbini nigarana yetirməz.
Hər müşkül olarsa, onu əql ilə açarlar,
Əqlin gücü dərk etməyə insana, yetirməz.
Saib, şəhərin sıxdı məni abi-havası,
Kimsə bu dəli qəlbini biyabana yetirməz.

Aşıqın qanın içən dilbər əgər çəkmir əzab,
Nəyə lazımdı elə badə alıb içsə şərab.
Mayası qanla tutulmuş, qanı gizlində içər,
Hamitək badə içəndə eləməz əsla hicab.
Özgə aləmdi bu eşq aləmi, aşiq bəzən –
Dövranın kəllə tasında çəkir o başa şərab.
Qaraqəlb insanın heç vaxt ürəyi olmaz işıq,
Günəşin şöləsini mey kimi içsə o cənab.
Ölsə aşiq, yenə də eşq, məhəbbət ölməz,
Yuxuda təşnəyə çaytək görünür, hətta sərab.
Bu cəmaət yada salmırmı məgər axırəti?
Bu qədər mey içilər, Saib, hanı həqqi-hesab?!

* * *

Hanı məcnunluq, mənə dünyani meydan eyləyə,
Oynayam bir körpətək, el səngibaran eyləyə.
Dilbərim, məna dolu o gözlərim bimariyam,
İstərəm könlüm evin, etsə, o viran eyləyə.
Atəşin nəğ məmlə məst etdim bu bağda gülləri,
Gülə zülm eylər, məni bağ ban bu bağ ban eyləyə.
Yox gözüm əsla, Züleyxaya tamaşa etməyə,
İstərəm, Yusif məni zindana mehman eyləyə.
Tökmərəm mən abrumu gər, töksələr qəlbim qanın,
Qeyri - mümkünür məni gövhər də heyran eyləyə.
Yengi ay tək ləblərin bir gün mənə qismət ola,
Raziyam qaşın məni bu yolda qurban eyləyə.
Pərdələr yandırıcı, Saib, qəlbinin şimşəkləri,
Kimdə cürət var onu daməndə pünhan eyləyə?
Hanı o sərvi-rəvan ki, məni heyran eləyə?
Mehriban bir baxışa aşiqi mehman eləyə.
Boş təkəbbür gedib acizlik ilə qurtaracaq
Heç görübən yana çöp atəsi, tügyan eləyə?
Bu dəyirmando kimə növbə verib çərxi-fələk, -
Dənini dartmaq üçün bir dəfə imkan eləyə?
Sadədildir o adam kim çıraqın yolda qoya,
Zənn edə, bəlkə külək yanmasın asan eləyə.
Ruzigar alnimizin silməyəcəkdir qırışın,
Od sönən vaxta, bu adətdi ki, əfqan eləyə.
Saibin dərdinə dərman edə bilməz İsa,
Eyləsə Şahi-Nəcəf bəlkə də pünhan eləyə,

Pərdədən çıxsa o hüsnün bu ürəklər qan olar,
Torpaq atlas geyinər xəncər əgər üryan olar.
Dünyaya od yayan o eşq də bir gün soyuyar,
Onda İbrahim üçün od da dönüb reyhan olar.
Aşıq ah çəksə əgər, yarı cəfakeslik edər,
Necə ki, bülbül ötər, gülsə baxıb heyran olar.
Qoymaram eşqimi qət eyləyə bir gün də əcəl,
Çün saraldıqca tikan, dərmək onu asan olar.
Telinin sayəsi gizlətmiş onun gözlərini.
Zalimin xanəsi bir ləhzədə çün viran olar.
Meyə meyl eyləyərəm, mey də minər qiymətə hey,
Eylərəm tövbə o dəm, mey yenidən ərzan olar.
Eşq unutdurdu mənə eşqin o sonsuz qəmini,
Ədl ilə abad olar, hansı bina viran olar.
Məşrub haqda nə desən zahidə təsir eləməz?
Çırkin üz aynaya baxdıqca ürək nalan olar.
Şadlığın dünyani tutmuşdu xarabat pirinin,
Göylər əlvan geyinər, dan yeri çün xəndan olar.
Kim paxıldan tikə alsa uda bilməz, bilirəm,
Vay halına o kəsin tanrıya bir mehman olar.
Zalim əldən nə zaman düşdü özüylə vuruşar,
Çünki qurd dişsiz olar, öz qanına qəltan olar.
Sel axar dağda, düzənlik də dönər batlağa, bil,
Hər kəsi aldada nəfsi dönüb o şeytan olar,
İsfahanda yenidən Saib əgər şer desə,
İsfahan onda iki Zindəruda meydan olar.

Səni xatırlamağım qəlbimi nalan eləyib,
Gör, şəkər ləblərinin eşqi nə tüg yan eləyib.
Huşa gəlməz mey ilə hər kəsin az olsa huşu,
Məni ahu baxışın əhli – biyaban eləyib.
Neçə məclisdə sənin sözlərinin söhbəti var,
Hər kəlamın nə qədər əlimi heyran eləyib.
Qeyrətindən kasıbin göz yaşı olmuş şərabı,
Gör ki, dövran oları bir nəyə mehman eləyib.
Daha qaldır səsini, ağ zigözəllər, bəsdir, –
Sənin haqqında deyib böhtanı dastan eləyib.
Eşq elə ülvidi, mümkünümü gizlində qala?
Ş ölüni kim ətəyində axı pünhan eləyib?
Nə qədər odlu fikirlər sinədə məhbus olub,
Şəraba, darğa niyə, kuzəni zindan eləyib?
Heç olubdurmu səhər vaxtı dua eyləyənin
Arzusu daşa dəyib, əksini dövran eləyib?
Sərv himmətlə durar, sərsəri yellər əssə,
Qəlb o vaxt aydın olub yanmağ a imkan eləyib.
Məst gələr, bil ki, qiyamətdə cəza meydanını,
Saibi kim ki, bu dünyada qəzəlxan eləyib.

* * *

Natəvan cismidən hər dəm uclar ahü-fəğ an,
Heç görübən ki, çıxa ildirimi kolluqdan?

Mən də ümmid elədim aha, fəqət bilmədim heç,
Çərxi dönmüş fələk ilə o olub həmpeyman.
Təzəcə varlananın könlü, gözü ac olacaq,
Ondan umsan, elə bil yal umur itdən aslan.
Sadə baxma, zamanın hadisəsi şimşəkdir,
Piltədir çünki çıraqda od alıb ilk alışan.
Gər özündən xilas etsən bütün ətrafını sən,
Bil ki, bayram ayıtək boş qalacaq dövrən o an.
Ehtiyac yoxdu kəmənd ilə şikar eyləyəsən,
Həm kəməndir o qara gözlərin, həm də kaman.
Çəmənin rəngini almışdı bu şəh dənələri,
Bu nə haldır belə, Saib, bu olub bir də haçan?

* * *

Paxıl olsa xəsisin haləti lap bədtər olar,
Köhnələn bir düyüni açmaq özü məhşər olar.
Güdər öz izzətini kim ki, olar guşənişin,
Qətrə düşsə sədəfin qəlbinə, bil, gövhər olar.
Arzu çox olsa tamah da tez açar qol-qanadın,
Çör-çöpü atsan əgər şöləyə balu-pər olar.
Əyrilik bilməz o qəlb ki həmişə aydın ola,
Güzgünyü aydın edən seyqəl olar, kövhər olar.
Dövlətə meyl eyləmə, hər nə varın bəsdi sənə,
Neydə çox olsa şəkər, onda nəva kəmtər olar.

Üzünü tutma yana, hər qara baxtdan zülfün –
O qara görkəm ilə aşiqə də məhzər olar.
Mənim o yarımı ay görsə üzə pərdə salar,
Haləsi dövrəsinə şolələnən səngər olar.
Elə sakitdi ürək, gər düşə eşq ümmanına,
Nəğ məkar bülbülə hər kəlmə dönər şəkkər olar.
Hansı gülşəndə ki, Saib oxuyar tazə qəzəl,
Orda bülbül susar, hər kəlmə ona neştər olar.

* * *

Dünya dərdindən əgər kim ürəyin etsə uzaq,
Qəlbi eşq aləminin arzularıyla dolacaq.
Elə vaxt gəlsə ki, məstlər də durub rəqs edələr,
Təpik altında fələk tapdalanıb məhv olacaq.
İnanıb etimad etmə bəzənən üzlərə sən,
Bir xəzan yarpağı tək, bil ki, o üzlər solacaq.
Bir dəfə görmək ilə ayna necə qane olar?
Bizə haqq vermək üçün bir də dönüb aynana bax.
Hüsünə heyran olubdur, gəzə bilmir saqi,
Dolanır çərxi-fələktək başına sanki otaq.
Fələyin arxasını torpağa qoymaq nədi ki,
Çoxunu xar eləyib qoynuna almış torpaq.
Vermə əldən, bu kasıblıq özü bir nemətdir,
Ehtiyacdən görülən hər nahaq iş haqdır, haq.

Ulduz-ulduz köz olur xırdalanan vaxtda fələk,
Sanki gül üstə düşən şəhdi, yanır parlayaraq.
Səy elə, Saib, ürək gün kimi olsun aydın,
Sel də səy ilə axır dəryaya çatsınancaq.

***

Saçının kölgəsi çöhrəndə neçə yana düşüb,
Köynəyin alda tikanmı sürüşüb cana düşüb.
Hüsnünü görməyə ariflər hamı səfdə durub,
Sanki səf – səf o yarın kirpiyi meydana düşüb.
O şəkər ləblərinin hər gülüşü bal kimidir,
Hər qarışqa bu balın şəhdinə məstanə düşüb.
Ayağın alda düşənlər, demə, acizdi tamam,
Zülfünün ətri damıbdır, hamı dərmana düşüb.
Eşq can gövhəridir, bilməz onu nadanlar,
Zənn edərlər bu da şəbnəmdi, gülüstana düşüb.
Telləri ləlinin üstə elə düşmüş, Saib,
Tutilər sanki uçubdur, şəkəristana düşüb.

* * *

Səhərin feyzi sənin ol ləbi-xəndanındadır,
Çünki şəkkər gülüşün şəhdi sənin şanındadır.

Hər ürək ki, suya dönmüş, ya da ki, şəbnəm olub,
Ayağıın altda düşüb sərvi-xuramanındadır.
Qönçə sübhün yelini gözləyəcək, yox xəbəri
Güllərin ətri fəqət çaki-giribanındadır.
Az qalıb aşiqləri nazın tamam candan edə
Cümləsi çünki sənin valehi-heyranındadır.
Yusifi Kənan kimi hərraca qoymuş köynəyin,
Ol kəsin ki, gözləri çaki-zənəxdanındadır.
Gördüyün o zərrələr bil ki, şəhidlər ahıdır,
Dövr edərlər dövrəni, hər ləhzə cövlanındadır.
Xəstələr səndən umarlar dərdinin dərmanını,
Aşıqi rədd eyləmə, cün çeşmi dərmanındadır.
İstəsə göydə fələklər həşr divanın yaza,
Divanın şirazəsi zülfə-pərişanındadır.
Qəlbi zülmət rənglilər, bil, vəslinə çatmaz sənin,
İldirimlər şəmşiri çünki nigəhbanındadır.
Bir də gördün ki, bütün aləm sənin yanındadır.
Saibin bu şeri Xosrov Məniyə olsun cavab,
Bu gözəllər öyrənən hər fitnə divanındadır.

* * *

Kim qıydı sənə, söylədi, burdan güzər eylə,
Qəlbə qulaq as, dünya işin müxtəsər eylə.
Nə meynə təki hər küçədə başını aç sən,

Nə qollarını hər ağaça sən kəmər eylə.
Həm astarını, həm üzünü gördün həyatın,
İndi təzə bir ayinəyə gəl nəzər eylə.
Gər sübhə kimi qalmağ a yox imkanının, onda –
Əy başını gültək, gecəni sən səhər eylə.
Bu qan dolu qəlbin başına min bəla gəlmış,
Bu vaqeədən açıb ləblərini incə sədəf tək,
Göydən enən hər damlanı bir-bir göhər eylə.
Başdan-ayağa öz-özünə vurğ un olub yar,
Söylə ona ki, Saibə də bir nəzər eylə.

***

Asimanda sönməsə ulduz günəş taban olar?
Göz yaşı tökməzsə göylər sübh yeri xəndan olar?
Zalim hər zülm eyləsə eylə sanar ki, ədldir,
Bu fələk öz tutduğ u işdən məgər peşman olar?
Qopsa şiddətli burulğ an eşqə o etməz əsər,
Eşq səhrasında zər bir tufana imkan olar?
Aşıqin köksündə hər dəm baş verər hicran dağı,
Çün kəramət xanəsində hər zaman mehman olar.
Həsrət ilə hər yanın kəs sanma ki, aşiq olub
Div üzük taxsa Süleyman tək məgər sultan olar?
İldirimişla parçalar göydə bulud zülmətləri,
Hansı dəndir yazda torpaqda qalıb pünhan olar?

Əsl aşiq şəmşiri heç vaxt gətirməz eyninə,
Sel axar dəryaya, öz canına qurban olar.
Saib öz eşqin fəqət mərdlər yanında faş edər,
Mərd olan yerdə qılinc qından çıxıb büryan olar.

* * *

Dəryanın vüsətinə dalğalar işarə olar,
Yüz yerə parçalanan qəlb də parə-parə olar.
Hey qızıl yiğ mağ a cəhd eyləmə bu dünyada sən,
Aya bənzər o qızıl, bədri ötər, qarə olar.
Vəslidən ayna kimi doymamışam ömrümdə,
Bir ömür yara baxam, dərdimə bu, çarə olar.
Qayıdar əslinə hər şey, bu səbəbdən mən də,
Qorxuram şışə ürək sonra dönüb xarə olar.
Sən olarsan hamının sevdiyi, bir şərt ilə ki,
Alışan ləblərinin hər biri şərarə olar.
Eşq dağın sinədə gizlədə bilməz heç kəs,
Gün doğar, dan yerinin də sinəsi yarə olar.
Sanki qundaqdayam, iplə sarınıb əl-ayağım,
Fələyin məngənəsindən kimə bir çarə olar?
Günəşin odlu əlindən tuta bilsən, Saib,
Ömrün tazələnər, sübh tək dübarə olar.

Dinlədim nasehi, divanəliyim artdı yenə,
Xəstəyə sanki zəhər verdi o şərbət yerinə.
Eşqidə bunca alov-od yox idi ilk günlər,
Elə ki, qəlbə qədəm qoydu o, getdi dərinə.
Kimdi bu dünya işin açmağ a qadir olsun?
Hər gələn bir dünya artırıdı əzəlki düyüñə.
Hər gələn istədi ki, çarə tapa dərdlərimə,
Ancaq heç çarəsi yox dərdlərə düşdü bu sinə.
Oda çör-çöp atılanda daha da şölələnər,
Yaramı təzələdi, dil yarası dəydi mənə.
Vay bu rəsmiyətə, getdikcə çətinləşmədə iş,
Saib, heç yoxdu bir iş eşqidən asan görünə.

* * *

Ol vaxt ki, evim səhra kimi sadə yer idi,
Hər dalğa gözümdə elə bil balu-pər idi.
Bir sərv tək azadə idim mən də bu bağda,
Qəlbimdə olan bəhrələrim bisəmər idi.
Nərgiz kimi bir gün ki, açıldı gözüm, onda –
Gördüm ki, ürək qəmli, pərişan nəzər idi.
Bir qanlı qılınc tək mənə dan gülsə də ancaq,
Çiynimdəki qalxandan o dəm bixəbər idi.
Fanusdu edən şəmi də rüsvay bu cahanda,
Bu pərdə ilə söz deməyim bir hünər idi.

Şəbnəm kimi biz qonmamışıq güllərə bağ da,
Gül üstə düşən zərrə deyildi, göhər idi.
Ol yar ki ürəkdən bu qəmi, qüssəni sildi,
Gül ətri yayan dostum – o badi-səhər idi.
Qəlbim evinə çün günəşin nuru töküldü,
Ömrüm boyu o, hasil olan xoş bəhər idi.
Saib, yenə dostlar deyəni sən qəbul eylə,
Xacə tərəfin tutmağımız bisəmər idi.

* * *

Yəqin o bal gülüşə süd qatılıb, bir də şəkər
Can alan ləblər isə duzludu, bilsən, nə qədər?!
Zülfünə sünbül hörüb, gül düzülübdür telinə,
Üzünə şölə salan bali-səməndərdi məgər?
Lütf ilə eylə nəzər harda zəif görsən ona,
Zəif olduqda şikar ovçu onu azad edər.
Əfv edər mey çekənin hər günahın allah özü
Xahişə Saib ilə saqiyi-kövsər də gedər.

* * *

Xoş o rindin halına meyxanada olmuş ağa,
Elə məstdir yixılır gah sola, o, gah da sağ a.

Bir əlində guzə vardır, bir əlində dolu cam,
Gah qoyur kuzəni torpağ a durur oxşamağ a:
Yan bu meydən ötəri torpağ a düşmüşlərə sən?
Bu beyinsiz başımız bəsdi dönüb balqabağ a!
Üzünün şöləsi yandırıdı məni, soldu üzüm,
Özgələr də belə bir ayna qoyular otağ a?
İsanın iynəsinə ehtiyacım yoxdur mənim,
Hansı aşiq gözəyər yaranı qoymaz qan axa?
Qəmli olar razı özün məhv edə, kəndirlə boğ a?
Sanki möhnət yüküdür Saibə, vallah bu bədən,
Qorxuram xatırınə dəyməyə, ya danlamağ a.

* * *

Nə bizim məstliyimizdən birinə dəydi xətər,
Nə bizim söhbətimizdən bir adam çəkdi zərər.
Açma sən ağızını, əfsus deyə, bu dövran üçün,
Ona dəyməz ki, yana ahım ilə qanlı ciyər.
Eşq bizim gülşənə od saldı, onun şölələri –
İndi aşmişdı buluddan, ucalıb ərşə qədər.
Hərcayı qəlbimə bax, evmizi yaddan çıxarıb,
Özgəyə rəhbər olar izlərimə baxsa əgər.
Dad çəkib ölməyini söyləyə bilməz ki, ürək
Yatanı çünki oyadar yuxudan özgə nəfər.
Bülbülü bülbül edən ancaq ulu sevgisidir,

Yoxsa bir çəngə o tük bir belə tərifə dəyər?
Saibin qəlbi yanın qönçəyə dönmişdü daha,
Onun imdadına çatsa çatacaq badi-səhər.

* * *

Sübh çağı mey kuzədə dalğalanıb gəldi dilə,
Sanki bülbüldü səhər vaxtı qosur nəğmə gülə.
Zülfünün tərifini şanə yenə dil-dil ötür,
Tapa bilməz ona tay kim gəzə dünyani belə.
Eşqimin atəşi artdıqca dumanlandı başım,
Elə bil kakılə bağ lanmış ürək min tel ilə.
O, piləkli papağı əyri qoyarsa, yeri var,
Papağı şam, özü gül, eşqi düşüb eldən-elə.
Saibin halını sorma, o ümidsizdi yenə,
Sənə çatmırsa əli, bil ki, pərişandı hələ.

* * *

Bir ömür səbr elədim nameyi-canan gəlsin,
Misirin elçisini gözlədi Kənan, gəlsin.
Lalənin dağı ilə gözlərimiz qanla dolub,
Gözləməzdi, bu qara kasəni mehman, gəlsin.
Göz yaşım axdı dünən sel kimi tufan elədi,

İndi bir damlaya həsrətdi bu mücgan, gəlsin.
Dünyanın nəşələrindən çoxunu gördüm, inan,
İstərəm məclisimə yarımı məstan gəlsin.
Bu Zəfərxan kimi söz fəhm eləyən çox azdır,
Saibi dinləməyə kaş belə insan gəlsin.

* * *

Qəlbimin səbrini aldı o günəş üzlü nigar,
Gülü gün altda qoyanda ətri qalmaz, tez uçar.
Məcnun ol qədr baxıb ahuların gözlərinə,
Leylinin gözlərini görsə onu ahu sanar.
Kimi şəbnəm, kimi gül yarpağı üstə uyuyar,
Başını qönçənin üstə necə də nazla qoyar.
Nə qədər söhbət uzansa lap o Çin divarıtək.
Axırı zülfə-yarın üstə gəlir cümlə qərar.
Bu qara baxtına Saib nə təəccüb eləsin,
O yarın hindu xalı, söylə, kimi etmədi zar?

* * *

Nə zaman sərxoş olur, onda bizi şad eləyir,
Bax bu duzlu gözələ, gör, necə də dad eləyir.
Yaxın olduqda mənə dinməyə imkan vermir,

Uzaq olduqda baxır, fitnələr icad eləyir.
Barışır çərxi-fələkdə nə zaman ulduzumuz
Xırmanınında bu qarışqaya o imdad eləyir.
Eylə ki, kölgəsini yar götürür üstümdən,
Sanki bir tufan əsir, gulləri bərbad eləyir.
Təkcə yanmış ciyərimdir ona məhrəmlik edən,
Ondan özgə bu yazıq Saibi kim yad eləyir.

* * *

Xoş o insanlara ki, bərkdə yandı bir-birinə,
İlk sözü, son sözü hər yerdə «can»dı bir-birinə.
Daşa vurmur birisi başqasının gövhərini,
Düşünüb fikrini qiymət qoyandı bir-birinə.
Məclisə gəlsə biri hörmət ilə yer verilər,
Çünki məclisdə hamı qədrdandı bir-birinə.
Tutar öz şerlərin hər biri gül dəstəsi tək,
Onların fikri təzə ərməğəndi bir-birinə.
Bir hübabdır hərəsi, kövsəri almaz nəzərə,
Çünki tufanda olar bərk dayandı bir-birinə.
Bu cahan rənglərinin bircəsində gözləri var,
Lalənin qəlb dağıdır, bu əyandı bir-birinə.
Ehtiyac yoxdu, hərə gül yiğ a öz xoncasına,
Fikri gül, özlərisə gül yiğ andı bir-birinə.
Fələyə əymədilər, başlarını bir dəfə də,

Çün rəvan təbilə onlar həyandı bir-birinə.
Bu yazıq əhli ilə tamam mehribandı bir-birinə.

* * *

Mey qədrini ol zahidi-biganə nə bilsin,
Ömründə ələ almadı peymanə, nə bilsin.
Zahid ki, o təsbeh dənəsindən də soyuqdur,
Duz dadmadı, mey içmədi məstanə, nə bilsin?
Mən Kəbədəyəm,ancaq o yardımır ürəyimdə,
Divanə olan, Kəbə, ya bütxanə nə bilsin.
Fikr eylə ki, yüz meygədə vardır əlimizdə,
Ancaq biz içən meyləri peymanə nə bilsin.
Ol odlu baxışlar yaxar aşiqləri şam tək,
Ancaq nə çəkir şamdan o pərvanə, nə bilsin.
Hər kəsdə ki, Saib sözə yox ülvi məhəbbət,
Çatmaz ona bu şeridəki məna nə bilsin?

* * *

Sağalar xəstə içə sözləri dərman yerinə,
Son nəfəsdə söz ilə dərman edin siz də mənə.
Möminin onda inan ki, duası oldu qəbul,
Qəribə qismət ola bir də qayıtsın vətənə.

Gördüyün aləm onun hüsnünə bir pərdə olub,
Turidə yanmış odu kim salacaq pirəhənə?!
Sanki şam atəşidir bu sinədən çəkdiyim ah,
Duraram, sübh yeli dəysə bu xəstə bədənə,
Haqqımız yoxdu gülün şaxəsinə əl uzadaq,
Bir tikan versə bizə bəsdi bu bağ –bağça yenə.
Bu qədər şükr eləyən dostlar içində, Saib,
Bir badam gözlüsü yox, bal qata o sözlərinə.

Sözümü aldı, mənə dinməyə imkan verdi,
Sındırıb qızclarımı, get, deyə fərman verdi.
Bulağın gözlərinə daş basıb aldı hasara,
Bu yanın köksümə o qumlu bir ümman verdi.
Aynaya bənzəri var zahir ilə batinimin,
Bəxt könül aynamı sildi, mənə əlvan verdi.
O günəş ki, nuruna qərq eləyib yer üzünü,
İşığından mənə bir zərrəcə ehsan verdi.
O əqiq ləblərini yar mənə verdikdə nişan,
Qəlbimi aldı əlimdən mənə o can verdi.
Qələmim özgə dil ilə sözümə verdi cavab,
Bu dili bilmədim o öyrənib hardan, verdi?
Sadə insanların ardınca dolandım bir ömür,
Haqq mənim məqsədimi təkcə bu yoldan verdi.
Dodağımdan gülüşü aldı o, ancaq, Saib,
Əvəzində yarına ox kimi mücən verdi.

Haçan bu xalq əvəzsiz bir iş görüb, xudaya?
Təzim edib əvvəlcə xudaya yox, təlaya.
Paltar tikib geyər də Kəbədəki hərirdən,
Hörmət edir ürəkdən bu parçaya o, guya.
Qarğalara həvəslə şəkər verən adamlar,
Qənaətlə verərlər sümükləri hümaya.
Xəzinənin üstündə ilan kimi yatanlar,
Yarım həbbə verəndə əli əsir gədaya.
Hər yerdə söz açılsa Məsiha iynəsindən,
Görərsən iynədən tez cumar ahənrübaya,
Qəlbi qara olanın abrı, həyası olmaz,
Tökər üzün suyunu, düşər özü bəlaya.
Şərəfini qoruyan işıqlı göz təkindir,
Bəsirətsiz insanda nə abır var, nə həya.
Saib, çəkil bir küncə, ol qəlbinlə həmsöhbət,
Guşənişinlik ilə bəlkə düzəldi dünya.

* * *

O hünər sahibləri köcdü cahandan, qalmadı,
Sərbəsər boşdur tamam indi gülüstan, qalmadı.
İldirim tək yandı, söndü fikri aydınlar hamı,
Bir ovuc kül də desən bu karivandan qalmadı.
Bircə qasid gəlmədi Kənana hətta Misridən,
Yəqubun ağlar gözündə yaş nədir, qan qalmadı.

Bu yuvada onlara artıq bir imkan qalmadı.
Cənnətə bənzər bu gülşəndə fəqət bayqus ötər,
Çünki soldu gül - çıçək, başlandı, tufan, qalmadı.
Çox qələmdanda suya döndü mürəkkəblər tamam,
Nə qələm dindi, nə də dillərdə dastan qalmadı.
Saibin də qələmi susdu qələmdanda daha,
Çün sözə qiymət qoyan vaqif bir insan qalmadı.

* * *

Tər axar ol gözəlin gün yanağından tökülər,
Sanki hər damla bir ulduzdu, əl - əlvan tökülər.
Məlhəm olmazsa əgər gül dodağın qəlbimizə,
Bir xəzan yarpağı tək ömrümüz asan tökülər.
Canda can qoymaz, inan, söhbəti naəhlilərin,
Gülə dəyməz tikana diqqət elə qan tökülər.
Mövü kəssən tökülər göz yaşı, mən də eləyəm,
Yardan açsan söz əgər göz yaşım əlan tökülər.
Mənə nə etsə edər dil yarası, bəllidi bu,
Yaxamı aç, sinəmin yarası ordan tökülər.
Könlünün aynası, Saib, silinər tozdan bil,
Nə zaman ki, qələmindən təzə dastan tökülər.

* * *

Neylərəm mən o gözü gərçi sənə baxmayacaq.
Bir dəfə baxmış idi, bir də yenə baxmayacaq.
Hər daşın altda bahar vaxtı təzə ot göyərər,
Fərhadın ahı o dağlarda çənə baxmayacaq.
Qonağın gəlməsini hər qapıda halqa deyər,
Hansı aşiqdi ki, qəlbə deyənə baxmayacaq.
Əbədi bağlamaq olmaz ürəyi bir qapıtək,
Eşq gəldi, o sənə, ya da mənə baxmayacaq.
İstərəm boş əl ilə, Saib, alam yarı ələ,
Qorxuram yar ürəyimdən keçənə baxmayacaq.

* * *

Görsə bu qamətini göydə mələklər əyilər,
Yer üzün od bürüyər gül üzünü açsan əgər.
Sənə tay mən bu cahanda hələ də görməmişəm,
Heyranam püstə kimi ağızına saldıqca nəzər.
Üzümü qara edən təkcə bu eşqin odumu?
Yaqtu tez-tez oda atsalar axır göyərər.
Qədəhin xətlərinin məzmununu bilməyirəm,
Bilirəm ki, o qədəh kuzəyə hörmət bəslər.
Bilmirəm od kimi kövən eləyir, eyləməyir,
Bilirəm, minsə ata nöqtə kimi gözdən itər.
Mövləvi şerinə, Saib, bu qəzəl oldu cavab,
Şəms Təbrizi eşitsə bu sözü, səcdə edər.

Hicr dərdindən əgər olsa ürək yara, yetər.
Döyüñər qəlbini nə vaxt yar xəbəri yara yetər.
Qəlb evindən çəkilər birdəfəlik qəmlə kədər,
Dilbərin köynəyinin ətri edər çarə, yetər.
Sən də tərk eylə bağı, güllər açıb, ey bağban,
Bəlkə gül vaxtı əlim bir daha dildara yetər.
Qəlbimin dərdlərinin dərmanıdır-yara çatım,
Kim keçər candan əgər bil ki, o gülzara yetər.
Külə dönəmkliyini sən özünə dərd eləmə,
Günəşin şöləsinin təsiri divara yetər.
Gecələr gözlərini yumma günəş arzulasan,
Şəbnəmi gör, o oyaq qalmaq ilə hara yetər:
Ruzi az-az elə düşsə daha ləzzətli olar,
Aza qayıl olanın əlləri xalvara yetər.
Düyüñə düşdü işin, silmə ürəkdən ümidi,
Kim ki, səy etsə tufandan o çəmənzara yetər.
Məst olan məstə nəzarət edə bilməz heç vaxt,
Fələyinsə zoru ancaq yenə hüssyara yetər.
Movləvi rütbəsi, Saib, sənə ol vaxt yetişər,
O zaman Movləvi də rütbəyi-Əttarə yetər.

* * *

Dünyanın dərdlərini çəkməliyik biz nə qədər?
Nə qədər gövhərimiz dünyada getmişdir hədər?

Sel gələn vaxta bir anlıq bulanır dərya da,
Ümmana bənzəyəcək kim əzaba dözsə əgər.
Biz ki, Məcnun deyilik, hey dolanaq gözdən uzaq,
Hər kəs öz arzusunun mənzilinə etdi səfər.
Aşıqin göz yaşı bu körpə uşaqlar kimidir,
Bir həvəslə atılar qoynuna axşam, ya səhər.
Saqını, kuzəni arzu eləməz ömrü boyu,
Kim ki, mey kollarının kölgəsini məskən edər.
Tər yarın gül yanağında quruyub xət-xət olub,
Sanki bir nəqqaş əliylə bəzənib ağ dəftər.
Aşıqin ruzisi eşqin qəmidir, qəm yeyəcək,
Sahilin qumları üstündə tapılmaz gövhər.
Dünyanın malını minnət ilə almaz Saib,
Ona nə verdisə ya zəhməti verdi, ya hünər.

* * *

Yaz gəlib keçdi, daha gül o damaqda qalmadı,
Mey qədəhdə qalmadı, nur da çıraqda qalmadı.
İşrət ilə gün keçirənlər cahandan köcdülər,
O sərin arxdan səvay bir kimsə bağda qalmadı.
Məclis əhli bu hala eylə pərişan oldular,
Nə alov, nə tüstü, hətta bir ocaq da qalmadı.
Zülfə sünbül, tellərə gül taxmağın keçdi dəmi,
Hətta qəlbi oxşayan tazə budaq da qalmadı.

Bu nə sel idi, axıb düzlərə dağ dan tökülüb,
Sanki bu dünyada rahət bir bucaq da qalmadı.
Heç kəsin ardınca kaş ki, bəd nəzərlər baxmasın,
Bəd nəzərdən bu yara qəlbimdə yağı da qalmadı.
Göylərin altında bu dövran elə sıxmış bizi,
Bir yana tərpənməyə bizdə ayaq da qalmadı.
Şam təki şölə saçar, Saib, əlində, bil, qələm,
Orda ki, pərvanə yandı, bir çıraq da qalmadı.

* * *

Dostları tərk etsə ancaq bivəfa yar eyləyər,
Öncə peyman bağlayır, sonra o inkar eyləyər.
Bizi tərk etmək ilə düşməni sən şad eylədin,
İnana bilməyirəm ki, bunu dildar eyləyər?
Aşıqə sən etdiyin bu zülmü heç kəs etməmiş,
Eyləməz məşuq bunu, etsə sitəmkar eyləyər!
İllər ilə hüsнunu görmək üçün qəm çəkmişəm,
Bilmədim bu iş məni axır bu cur zar eyləyər.
Gözlərin qəsd eylədi axırda Saib könlünə,
Eylə bir dərd yox gözün tək xəlqi bimar eyləyər.

* * *

Gecələr bu sinəmi qəmli ürək tərk eləyər,

Ucalar ahım odu hər gecəni sübhə qədər.
Bədgüman könlüm azı yüz yeri əldən salacaq,
Bu ümid ilə ki, bəlkə tuta səndən o xəbər.
Ətəyi sanki həyat çeşməsidir qəmlilərin,
Bu səbəbdəndi ki, Məcnun dəxi səhraya gedər.
Getmərəm Kəbəyə mən, çünki bu eşqin xumarı
Gedəcək, meylə dolu meyxanadan getsən əgər.
Ey axan göz yaşı bir sürətlə, inan, Misrə səfər.
Vəslə mümkünmü silə qəlbdən hicran zəhərin?
Ləkəli şışəyə mey də eləməz əsla əsər.
İki dünyanı kəbab eylədi o gül yanağın,
Tüstüsü çıxmayan ev varmı bu aləmdə məgər.
Salsa Saib başıma bir də vətən kölgəsini
Vəslə yetmiş kimi xoşbəxt olaram mən o səhər.

* * *

Küpənin ağızını aç, kuzəyə pambıq tıxama,
Cənnətin çeşməsi tək ruh verəcək mey adama.
Pərdə ardında oturmaq yaraşarsa qadına,
Mərdə əskiklik olur pərdədə qalmaq amma.
Lalədən don geyinibdir o üfüqlər gözəli,
Yusifə bənzəri var ki, dönə zindanda şama.
Ay kimi almasa hər kim ki, günəşdən nurunu,
Çox çətindir ki, yetişsin o bu əyyamda kama.

Başını çovqan edə bilməyəsən dövran üçün,
Yoxdu bu dairədən çıxmağa imkan adama.
Ürəyin aynasına düşsə əliftək şəkilin,
İki aləmdə bu düzlükə çatarsan məğama,
Arzu bir gövhərə bənzər ki, olur gözdə nihan,
Diqqət etsən özünə, onda düşərsən nizama.
Ağ buludlarla susan ləbdə xətər var, ayıq ol,
Sən güvənmə kuzəyə, mey dolu o lalə cama.
İstəsəz siz bu susan Saibi də dindirəsiz,
Verin insaf ilə qiymət yazılın hər kalama.

* * *

bir qəlbi ovlamاقın gülüm, tədbir nə lazım?
Bu sadə işdən ötrü daha zəncir nə lazım?
Kimdir iki cahanda eşqi sala hicaba,
Nəqqaşa söyləyin ki, eşqə təsvir nə lazım?
Əqlə sığan deyildir mən tutduğum əməllər,
Əbəsdi röya yozmaq, mənə təbir nə lazım?
Günəş kəbab olubdur camalının odundan,
Kim kölgənə sığınsa etmə əsir, nə lazım?
Görübənmi kitabtək xəzəlləri tikilsin?
Aşıqləri azad et sən də bir-bir, nə lazım?
Saib bülbüllük etsə, edər Fərəhabadda,
Daha bu işdən ötrü ona Kəşmir nə lazım?

Aşıqi məhv eləmək sanma ki, ehsan olacaq.
Baş qoyub eşqidə o sahibi-meydan olacaq.
Kimsədən inciməyir, yolcu bunu yaxşı bilir -
Kəbəyə getsə tikandan ayağı qan olacaq.
Qəlbi sınmışlara da eşq olub həsrətdə yaxın,
Eşqi kim bayraq edə, onda hər imkan olacaq.
Hansı bir zərrədi ki, olmaya eşqin əsəri,
Meydana girmə, başın zərbəyə qalxan olacaq.
Kim düz iş görməyi etmiş özünə indi peşə,
Sındırıb sanki qolun, axırı nalan olacaq.
Fitnəkar gözlərə, gər, düşsə günəş şölələri,
Çəkilib kirpiyin altında o pünhan olacaq.
Bəbəyə bənzədirik işgüzar insanları biz,
Çün bəbək tək o da hər ləhzədə kövən olacaq.
Qorxudub xalqı qiyamət günü, qaçmış yuxu da,
Nə olar, bir - iki gün olsa o tufan olacaq.
Seyyidin şerinə, Saib, bu qəzəl oldu cavab,
Yazdı yarın şəkilin, qəlbə çək, asan olacaq.

* * *

Çəkilib bir yana nərgiz də baxar gözlərinə,
Gəldi gül fəсли, çələng qoy başına tac yerinə.
Eşqə düşmüş başa sən ayrı nəzərlə baxma,
Mey dolu küpdü havadar o başın hər birinə.

O dua eyləyən əllər çatacaq sərvətə, bil,
Bir çıraqtək uzanıblar fələyin göylərinə.
Hər kəsin ki, sinəsindən çıxar o odlu ahı,
İldirimiştək tökülər mən yazığın xirməninə.
Xəstə ahunu şikar eyləməz heç vaxt səyyad,
Gözlərin etdi şikar qəlbimi, rəhm eylə mənə.
Qarışıb sinə dağımla ahımın şölələri,
Sanki arğac ilə boy ilmələnib bir - birinə.
Saib, ilham verən o gözdən uzaq düşməginən,
Dolan ahu baxışın dövrəsinə bir də yenə.

* * *

Dinməyə qoymayalar ortada, sözlər yayarı,
Qələm, hey ömrü boyu çəkmədi sözdən ziyanı?
Faydasız olsa səfər yaxşdı heç getməyəsən,
Misrə Kənanlı gedər, söylə görüm, xeyri hanı?
Kim ki zülfündə qaranlıq gecəni sübh eləməz,
O, ürək şadlığına qərq edə bilməz cahanı.
Bir hədəf istəsə dövran seçə öz oxlarına
Bu sinəm olsun onun oxlarının ilk nişanı.
Gəlməsin sevgi olan məclisə yadlar əsla,
Qismət olmaz hamiya, qaydadı, eşqin məkanı.
Nə deyib qönçəyə Saib, yenə xəlvətdə görən,
Saya salmır daha o, bağda bu gün gül yiğəni.

Hanı bizdə elə can zülfı-pərişana dözə,
Ümidim yoxdu ürək bir də bu hicrana dözə.
Kim təkəbbürlülүүн sindira bilmirsə əgər,
Aşıqəm söyləməyə, çıxmaya meydana, dözə.
Burda işrət meyi dönmüş yenə qəlbin qanına,
Süd üçün körpə gərək başlaya əfqana, dözə.
Bu cahanda nəyimizvardı ki, həsrət də çəkək,
Təkcə arzum budu, qəlbim dara mərdanə dözə.
Qırılan telləri sakit gecədə titrər onun,
Aşıq istər o telə hər toxuna şanə, dözə.
Yusifə çatmaq əgər istəsə dünyada biri,
Yeyə qəlbin qanını, bir də ki, zindana dözə.
Kim çörək dərdini çəkmir o yeyir burda çörək
Kim çörək dərdi çəkirsə o gərək yana, dözə.
Eşq sərgəştəliyi Saibə məxsus ki, deyil,
De, hanı öylə gəmi düşsə bu tufana, dözə.

* * *

Bu şərab kuzəsinin kölgəsi bəs etdi mənə,
Daha möhtac deyiləm özgəsinin kölgəsinə.
Hansı sınmışlarımı mən yenidən bərpa edim?
Qəlb sıñıb, qol da sıñıb, yox köməyi bir - birinə.
Sel gələn vaxtda xəbərsizləri birdən aparar,
Vəhdət əhli bu xətlərdən qorunar səylə yenə.

Hər zaman eşq cavanlarda daha həssas olur,
Tər budaq qorxuludur ki, toxuna gözlərinə.
Həmsəfər vədəxilaf çıxdı, fəqət mən yenə də,
Razılıq eyləmişəm ki, bu səfər xoşdu mənə.
Meyə az meyl elə, çox olan vaxtda zərərdir bədənə.
Saibin fikrini həbs etməyə yox ixtiyarım,
Özgə aləmdə yetir arzuları çün yerinə.

Nə səbəbdəndi mənim qədrimi dövran bilməz?
Gövhərin qiymətini heç zaman ümman bilməz.
Üzdə aydın görünür hər nə desən ayna kimi,
Ürəyin yanmasa, bil, qədrini canan bilməz.
Harda divanə saçın tacə bərabər bilsə,
Orda şahla gədanın fərqini insan bilməz.
Pis ilə yaxşınıancaq düşünən baş ayırar,
Bu qəmə ağızıdı, ya camdı, o nadan bilməz.
Hakimin fikrini məşğul eləyir balla zəhər,
Qarpız ilə şəkərin fərqini sorsan, bilməz.
Qəlbə dərmandı yarın səf - səf olan mücganı,
Damarın dərdini neştər kimi, dərman bilməz.
Sədəfin qoynuna düşmüş su dönər gövhər olar,
Məqsədə çatmağı Saib bilər? Hardan, bilməz!

* * *

O qədər sinədə oxlar qarışıb bir – birinə,
Hər nəfəs çəksəm, inan, ox çıxacaq ah yerinə.
Ruzini gec tapırıq, tez veririk əldən onu,
Heç təəccüb eləməm gec verilir ruzi mənə.
Hər kimin yoxsa o zülfün kimi tədbir tökəni,
Çox çətindir o çata arzusuna, məqsədinə.
Bir baxışla bu dəli könlümü ram eyləmisən,
Ova bax düşmüş o öz səyyadının zəncirinə.
Arzunun yollarını qət eləmək olmur asan,
Çox həvəs eyləyəni istəyi saldı çətinə.
Sonu yox kainatın, fikrini çəkmə, Saib,
Hünərin yoxsa güvənmə oxuna, şəmsirinə.

* * *

Bu gözəl gün də keçər, dərd də keçər, qəm də keçər,
Həyatın şadlığı da, hətta bu matəm də keçər.
Belə rahat yuxu da, mənasız ömrün günü də,
Səni heyran eyləyən hər nə var aləmdə keçər.
Nə veribdir sıxılan qəlbimizə boş səhra?
Ürəyin nalələri zildə, ya da bəmdə keçər.
Bil ki ayla günəşin əks eləmir eşq seli.
Paranın hökmü dinarla yenə dirhəmdə keçər.
Bir adam yoxdu ki, yansın belə qəlbin halına,
Bir dinarçın o başından, desən hər dəmdə keçər.
Sənin o ləl ləbin əksini salmaz sulara,

Hökmüranlıq nədi ki, Hatəm ilə Cəm də keçər.
Bu necə gözdü ki, bir işvə ilə baxsa əgər,
Ahular qərq olar o işvəli aləmdə, keçər.
Saibin qəlbini də təsir edər əhli-həsəd,
Aynaya dəysə nəfəs tar da olar, nəm də keçər.

* * *

Sərvi o işvəli rəftar ilə heyran eləyər,
O qədər nazla gəzər, kəkliyi yoldan eləyər.
Gözünün hökmünə bax ki, dinimi əldən alıb,
Nə evim var, nə şeyim ki, məni ondan eləyər.
Bu fənaya aparan yolla gedə bilməz hamı,
İsa öz iynəsini sanma ki, pünhan eləyər.
Bizə nisbət nəyi artıqdı bu dövlətlilərin?
Var-yoxuyğun özünü gündə o nalan eləyər.
Nəyə lazımdı şikayət, günahım əfv oluna,
Axı kol-kos aparar-dağ seli tüğyan eləyər.
Heyf, yüz heyf ola, Saib, bu gözəllərdə tamam
Eləsi yoxdu sənin qəlbini heyran eləyə.

* * *

Siz uğursuz deməyin, sevgi səmərsiz olmaz,

Sevgi dünyası elə pakdı, səhərsiz olmaz.
Eşqimin sırrı üçün nənə kimi əsmədəyəm,
Kuzədə mey çox olanda o xətərsiz olmaz.
İndi bağ lansa ürək bir də o nazlı gözələ,
Çıxaram man şikara, sevgi hünərsiz olmaz.
Eşqidə qaydadı, susmaqla fikir bəlli olur,
Axı hər zərrə günəşdən ki, xəbərsiz olmaz.
Qumrunun nəğ məsi ilə bəzənər sərv ağacı,
Eşqə yanmış sinənin ahı kəsərsiz olmaz.
Dərbədər aşiqi yad etmək özü şərtdəndir,
Bu səbəbdəndi, yanar şam da şərərsiz olmaz.
Gülə düşmüş nəzərindir səni qəflətdə qoyan,
Tikanı harda görüblər ki, zərərsiz olmaz.
Saib, aldanmaginan, getmə o ümman səsinə,
Burda susmuş sədəfin, bil ki, gövhərsiz olmaz.

* * *

Zahid yol alıb Kəbəyə, bax, başında dəstar,
Sərxoş nə bilir yolundakı o daşdı, divar.
Öldün, bu ölümlə qurtarır canın sualdan,
Həşrin əzabın bu dünyada görübüdü bimar?
Kim aşiq olub, o eşqidən çəkib ziyanı,
İşdən sovudur hər aşiqi məhəbbət aşkar.
Canın üzülər bu can üzən diyarı gəzsən,

Üzdü canın söz üstə, bax, qələm də zinhar.
Baxdı gözünə, o ağıciyər, nə qorxaq oldu?
Yoxsa yeriyər xar üstünə bu güllər aşkar,
Əmmamə gedərsə qərq olar kədərdə vaiz,
Mənsuru düşün, o haqqı heç edərmi inkar!
Saib, qəzəlində Mövləvi gözəl deyibdir;
Söz-söz dalına düşüb yenə bu nəfsi-bir.

* * *

Bəxti vardır o kəsin dünyadaancaq qəmi var,
Dalıb öz aləminə öz kədəri, matəmi var.
Sən ürək əhli deyilsən, bunu hardan biləsən,
Ürəyi duymaq üçün də hərənin bir cəmi var.
Bəllidir, biz yaşayan çöldə hələ az ev var,
Qəribə dağ ətəyi bəsdi, onun, de kimi var?
Min müqəddəs can əgər qaşlarına qurban ola
Yeri var, çünki onun qəlbə yatan görkəmi var.
Şadlığından qədəhin əğzı yumulmaz burda,
Meyxana torpağının üstə meyin şəbnəmi var.
Elə qərq olmusan öz fikrinə, öz aləminə
Axı hardan biləsən Saibin öz aləmi var.

* * *

Necə xoş olar, bu naləm ucalıb nəvaya çatsın,
Bu sınıq, bu xəstə qəlbim barı bir dəvaya çatsın.
O zaman sevincim artar, nəfəs allam öz kamımcı,
Kədərim, qəmim və qüssəm toz olub həvaya çatsın.
Gecələr qərarım olmur, səhər intizar içində,
Elə qorxuram ki, könlüm yol azıb bəlaya çatsın.
O kəsə olar müəyyən, haradır bu mülki – vəhdət,
Oturub evində fikrən, o gözəl saraya çatsın.
Yarıda qalar mələklər edə zahid ilə söhbət,
Nə kəsir ki, zahid əqli, ta gedib haraya çatsın?
Gözəlin o gül cəmalı bizi eyləmişdi heyran,
Yəqin heyrət eyləyər ki, belə bir səfaya çatsın.
Hər kəsin kəm olsa əqli ona bir həyan görəkdir,
Yolu düz gedər o kor ki, əli bir əsaya çatsın.
İki gün çəkir cəfadan əlini çəkərsə dövran,
Hanı bir belə bəla ki, dediyim bəlaya çatsın.
Tapılarmı bir xəbərdar, necə odlanır bu Saib,
Sümüyüm nədir, şad ollam iliyim hümaya çatsın.

* * *

Bu göyün altı yenə əhli – duayla doludur,
Kəbə allah evidir, indi gədayla doludur.
Xalq avamdır, çevirib mehraba öz arxasını,
Məmləkət mövc vurur, qiblənümayla doludur.

Bürüyb göyləri heyrət, ya tərəddüd keçirir,
Yerdə hər qətrə özü nuri-xudayla doludur.
Heyranam ki, necə olmuşdu tikansızdı o gül,
Axı bu sinə tamam xari-cəfayla doludur.
Sümüyü yemdi hüma quşlarına mən yazığın,
Nəzər et dörd yanına, indi hümayla doludur.
Elə ki, mən çıxarsam başımı mavi sudan,
Görəcəksən ətraf tiğ i-bəlayla doludur.
Saibin çarəsi yoxdur, o gərək təslim ola,
İş çatıbdır o yerə dünya cəfayla doludur.

* * *

Elə ki, ahım odu hərdən ürəkdən ucalar,
Dağ döşündən elə bil yazda duman, çən ucalar.
Bir həyat mənbəyidir udduğumuz odlu nəfəs,
Bu gözəl sübh yeli hansı çəməndən ucalar.
Qəlbimin mehmanı olsa əgər ay üzlü pəri,
Demə bu şölə nədir indi bədəndən ucalar?
Pərdəyi-qəflət əgər elmilə qalxmaz gözdən,
Doldurub bir-iki cam nuş elə mey sən, ucalar.
Bədnəzərdən uzaq olsun o uzun silsilə saç,
Ona göz dəysə neçə qəlbdə şivən ucalar.
Qadağan eyləməyin Saibə bu fəryadı da,
Qəlbi əldən gedənin naləsi birdən ucalar.

Sanma Məcnun dağının qədrini fərzanə bilər,
Sor, Səməndər nədi? Bu od dolu peymanə bilər.
Ayrıla bilməz, əgər ov inana səyyadına,
O kamanlar məni də ovçuya həmxanə bilər.
Günaha batmış ürək eyləsə peşmanlıq əgər,
Bu günah sahibinin sırrını bütxanə bilər.
Saçların cazibədardır, ürəyindən xəbər al
Çünkü zəncirdə olan siqləti divanə bilər.
Nəğməkar quşlar uçub körpə budaqlarda yatar,
Balış üstə tökülen inciləri danə bilər.
Yoldakı daş toxunar körpələrin xatirinə,
Yoxsa səhra yolunu hər dəli – divanə bilər.
O qara baxtı mənəm ki, yolumu tapmamışam,
Bacanın yollarını tüstü tək, aya, nə bilər?
Kim ki, Saib təki hər mənaya vaqifsə əgər,
Doğmadır gözdəki məna, ya da biganə, bilər.

* * *

Elə ki, gül dodağın meydən uzaq bir dəm olar,
Cam batar matəmə, hər yan elə bil matəm olar.
Fələk heç yerdə həna qoymur igidlər əlinə,
Ol səbəbdən yarama isti qanım məlhəm olar.
Nərgizə bənzər o gözlər, meyilə hüşyar olub,
Ahunun gözlərinə sürmə çəkilsə ram olar.

Ş imşəyi həbs eləmək söylə, kimə mümkün olub?
Aşıqın sırrınə ulduzdu gecə məhrəm olar.
O pərişan saçının özgə cürə aləmi var,
Qorxuram meh toxunar tellərinə tez cəm olar.
Qaşının qurbanıyam, hökmüdarımdır o mənim,
Dözürəm səbr ilə, bir gün gələr hökmü kəm olar.
Çəkdiyim ahdan axır gəldi fələklər də zara.
Dünya matəmsəradır, kim burada biğəm olar?
Qiçını yığ ətəyin altına sən, rahat otur,
Sən belə etsən əgər onda, inan, aləm olar.
Can veribdir qayada Ş irinə Fərhad Hünəri,
Eşq əgər salsa nəzər, daş da dönüb adəm olar
Hər kərəm əhli bu çöldən belə asan keçməz,
Kim keçə bilsə əgər, Saib, o kəs Hatəm olar.

* * *

Neyin o odlu səsi könlümü pərvanə edib,
Bəndi bənddən ayırib onları biganə edib.
Çıxarıb eşq başımdan daha xudbinliyimi,
Döndərib məskənimi axırı bütxanə edib.
Şəkərin qiymətini sindiran o ləblər üçün,
Neyə bax, ağ layaraq fəryadı tiflanə edib.
Elə ki, naz ilə durdun yuxudan diqqət elə,
Mücganın ayınəni gör necə də şanə edib.

Kimi torpağ a yıxırsan səni torpağ a çəkər,
Şam da pərvanə külündən özünə xanə edib.
Saib, eşq odlanaraq qəlbi yolundan çıxarır,
Qonağı danlama, ev sahibi etmiş, nə edib.

* * *

Zülfünün ətriylə şanə sərbəsər ənbər olar,
Gözlərində sürmələr dil-dil ötən dilbər olar.
Kim deyir yoxdur qiyamət, hardadır, gəlsin yaxın?
Baxsa bu kirpiklərə qəlbində min məşhər olar!
Şəbnəm həsrətdə qalıbdır gül cəmalı görməyə,
Şəbnəmə gül daməni atəş dolu bəstər olar.
Ud yanıbdır xamlığından, bir daha məhşər günü
Yansa məhşər üstünə gəlmış təzə məhşər olar.
Sinəyə vermiş sığal, nuri-həqiqət ordadır,
Qaydadır gün doğ mamiş əvvəlcə göylər zər olar.
Dayə şəkkər də qata təmi zəhərdir ki, zəhər,
Çünki laqeyd hər baxış qəlbimdə bir neştər olar.
Mey olan yerdə şüur tab eləyər?
Kim buluddan aya niqab eləyər?
Hansı yer batsa şəhidin qanına,
Lalə o torpağı sirab eləyər?
Günəşin aynasına daş vuralar,
Asiman sanma inqilab eləyər!

Saibin naləsinə kal oyanıb
Yar yəqin ki, ona cəvab eləyər.

* * *

Söz qanadlı quş kimidir, o uçar sinədə qalmaz.
Yusifi – Kənanı salsan sən əgər kəməndə, qalmaz!
Niyə hay salır o bülbül, niyə yırtır öz boğazın,
Gül əgər açılsa bir gün o daha çəməndə qalmaz.
Kamala çatanda övlad onu saxlamaq nahaqdır,
Qan əgər dönərsə mişgə o daha bədəndə qalmaz.
Qaça bilməz heç gözümdən, deyin o Süheyılə bilsin,
Hər əqiq ki, ad çıxartdı o yəqin Yəməndə qalmaz.
Sədəfi edibdi heyran yenə gövhərin kəlamı,
Söz əgər şışərsə gec – tez axır o dəhəndə qalmaz.
Hamı öz hayındadır, bax, hamının gözü özündə,
Yusifinsə taleyindən danışib dinən də qalmaz.
Sinəm od tutub yanırsa nəfəsim də oddu şəksiz,
Qara qarğı a bağça – bağda, nə də ki, çəməndə qalmaz,
Qəribə danışdı Saib, qərib oldu hər kəlamı,
Hamiya qərib deməzlər o əgər vətəndə qalmaz!
Məcnuna xoşdu o dəmlər onu səhraya çəkər,
O şəhər sevdasını bir yeni sevdaya çəkər.
Yüz tikansız gül açıb çöldə tikanlar, görürəm,
Kim tikan çəksə ayaqdan varını zaya çəkər.

Qanlı yaşlar tökənin xırmanı hardan olacaq,
Yüz qədəh mey məni bəlkə yenə röyaya çəkər.
Çəkməz hər kölgə məni, mən də gedim kölgələnim,
Qucağ imdan ucalan sərv boyun aya çəkər.
Saib hərcənd xarabati-muğandan çəkilib,
Şərabın şövqi məni bir də o dünyaya çəkər.

* * *

Bu təzə ayda bir tazə xəbər gəlmədi, yox.
Nə zaman baş tutacaqdır bu səfər, gəlmədi, yox.
Açılan dan yeri də dinməyə tapmışdı macal,
Hərcayı qəlb gecə getdi, səhər gəlmədi, yox?
Kəsilən meynə töküb göz yaşı, axır susdu,
Gözlərim bir qərara gəldi məgər? Gəlmədi, yox!
Dünyanı təng elədi başıma bu çərxi-fələk,
Sübən o gül nəfəsindən də səmər gəlmədi, yox.
Səbəbi olmasa qəlbən dilə gəlməz bir söz,
Sahilə öz-özünə gəldi göhər? Gəlmədi, yox!
Elə zənn eyləmə, Saib, qələmin könlüm açar,
Neyşəkər bəndini kəsməklə şəkər gəlmədi, yox.

* * *

Hər səhər məstlik edər, yarım olar olar sonra xumar,
Yaxşı, ya pis ola axır keçəcəkdir rüzgar.
Hər tərəfdən düzəsən dövrənə sən ayınəni,
Nə kədər yol tapacaq qəlbinə, bil ki, nə qubar.
Gəl ki, gül fəslidi güllərlə öpüş, qol – boyun ol,
Getmə, ömrün baharı, bilmək ha ötsə bahar.
Tellərin dərdini çəksən dilinə alma onu,
Qəlbinin sırlarınə vaqif olar onda nigar.
Açılan dan yerinə bənzəsə də taleyimiz,
Yenə də hər günün öz qayğısı, öz həsrəti var.
Ümmanın gövhəri, Saib, qələmindən tökülür,
Belə bir söz buludu, söylə, cahan harda tapar.
Eylə ki, qəmzən oxu yara mehriban oldu,
Qəlbimin qanı coşub sinədə kövələn oldu.
Çırpinan könlümə bax, bircə aramlıq bilməz,
Canfəşanlıq eyləyib bəlkə də, heyran oldu?
Bir libasım var onu geymişəm üryan canıma,
Yusifin köynəyini geymərəm, o qan oldu.
Leylini zənn eyləmə qalmadı Qeysin halına,
Girib ahu donuna, çöldə nigəhban oldu.
Asimandan düşə bir damcı, sədəf gizlədəcək,
Saibin sözləri gövhər kimi ehsan oldu.

* * *

Ümidim vardı o ay üzlü səfərdən qayıda,
Gözümün nuru mənim o şəmi-rövşən qayıda.
Açmışam qoynumu, açmış sinəsin sanki sədəf,
O əziz gövhərimi gözləyirəm mən, qayıda.
Olar İsa nəfəsindən də yəqin təsiri çox,
Aça yarım qapımı ərk ilə, birdən qayıda.
Kağıza hicran odundan taxaram mən qanadı,
Qasidim namə alıb getdiyi yerdən qayıda.
Zülfünün seyri mənim əqlimi başdan almış,
Ümidim yox başıma bir də o əslən, qayıda.
Saibin ömrünün üstə təzədən ömr gələr,
O boyu sərvi-xuraman, üzü gülşən, qayıda.
Dərdi yox qasidin o, dərdimi hardan bilsin,
Yalnız allah biləni sanma ki, insan bilsin.
Səy edirsən ki, samantək ola ruhun yüngül,
Cazibə qüvvəsini bəlkə o asan bilsin.
Hər kəsin vardısa Fərhad kimi mərdanəliyi,
Tişənin zərbəsinə başını qalxan bilsin.
Tikanı caynağına alsa əgər çöldə külək,
Ürəyim sədd çəkəcək yollara, tufan bilsin.
Gahi məst, gah yuxulu, gah da xumardır gözəlim,
Bu qədər işlə mənim dərdimi hardan bilsin?
Güllərin beş gün olur ömrü, bu gül üzlülərə
Saib aldanma ki, o əhd, ya peyman bilsin.

Qəlbimi şad edən, aləmdə bu sözlərdi mənim,
Sədəfəm, köksüm içi incidi, gövhərdi mənim.
Lələ o rəngi verən sadəcə boz torpaqdır,
Özgələrçin yanıram, varlığım əxtərdi mənim.
Gövhəri parladan o al günəşin çeşməsiyəm,
Rəngim od şöləsidir, ləl kimi əhmərdi mənim.
Sübh çığı ağaççayə bənzəyən ağa əldi üfüq,
Əllərim dan yeri tək gör, necə də tərdi mənim.
Saibi etdi kabab nəğmələrin, ey bülbül,
Necə də nalələrin naləmə bənzərdi mənim.
Atəşi-eşqə yanan qaldı bu aləmdə, hanı?
Bizlə həmsöhbət olan, qaldı bu aləmdə, hanı?
Yoxdu insanlıq edən ya da ki, dostluq eləyən,
Ürəyi odlu cavan qaldı bu aləmdə, hanı?
Kim polad tişə tutar əldə, olar tez narahat,
Şirini yada salan qaldı bu aləmdə, hanı?
Hey tikandır ki, görürsən ilişib paltarına,
Özgə yerlərdə tikan qaldı bu aləmdə, hanı?
Düz bina möhkəm olar, əyri olan tez dağılar,
Əyri taclarda nişan qaldı bu aləmdə, hanı?
Saib, Amul ilə getdi, nə qədər incə şer.
İncidən şer qosan, qaldı bu aləmdə, hanı?

* * *

Sürünər torpaq ilə, zülfü yerə şanə çəkər,
Açar hərdən yaxasın, gərdənini yanə çəkər.
Teli alnında əsəndə ürəyim qana dönər,
Hərdən o əllərini zülfə-pərişanə çəkər.
Eşq gülzarı təzə rəngə salanda xəzani,
Bülbülün dağlarını bil ki, gülüstana çəkər.
Bizi lalə yanağıını ətridi heyran eləyən,
Könlümü abi-həyat çəki-zənəxdana çəkər.
Cənnətə düşsə də Saib qala bilməz, ordan-
Bu gözəllər yenidən zorla İsfahana çəkər.

* * *

Gözüm qalan deyildir mülki-malında hindin,
Toz-torpağa bələndim mən ki, yolunda hindin.
Ey sürmələr diyarı, fəryadıma haray ver,
Sümüyüm oldu sürmə qeyli-qalında hindin.
Gündüzlər yanmışam mən, tüstüm qalxmış səmaya,
Bəsdir qənaət etsəm öz qəlbimə bu yerdə,
Qoy gözlərim kor olsun qalsa şalında hindin.
Min gözlə ağ layırsa arxamca hindli dostlar,
Mən qala bilmərəm yox, heç mahalında hindin.
Saib, sənin dilindən şəkər dadıb Hindistan,
Yoxdur belə şirinlik, hətta balında hindin.
Qara zülf ay üzünə düşsə onu ram eləyər,

O mənim gündüzümü döndərib axşam eləyər.
Yar təvazölə salam verməyə açmaz dilini,
Gözucu baxmaq ilə bəlkə də eyham eləyər?
Bəxti mey şışəsi tək qoy uca olsun o yarın.
Ş işəyə etsə itaət yenə də cam eləyər.
Sərvsən, gör nə qədər qumru yatır sayəndə,
Su ayağından öpər hər, yana iqdam eləyər.
Ümidim vardı bu sinəmdəki eşqin yarasın.
Zülfün ilə gəzəsən, təkcə o aram eləyər.
Ş anətək yüz dili də olsa əgər aşiqinin.
Çox çətin, saçlarının vəsfini itmam eləyər
Gecə mümkünkündü onun surəti çox sirri aça,
Kim ki, xatirdə onun surətini cəm eləyər.
Düşmüşəm sadəcə şer aşığı tək dillərə mən,
Yaxanı açma ki, birdən görünər ağ bədənin,
Həsrətində yanının çoxları bayram eləyər.
Ad-sana çatmaq üçün cəhd eləyənlər çoxdur,
Saibə etsə kömək təkcə Zəfərxai eləyər.

* * *

Nədi bir busə, yarın qəlbini sindirmaginan,
Araya söz sal əzizim, aranı vurmaginan.
Çeşmənin zümrüməsin kim eşidə, axtaracaq,
Təşnəsən, çeşməni gəz, sən yarıda durmaginan.

Bu ki pünhan deyil, hər qara xala söz qosular,
Aynaya baxmaq ilə sən özünü yormaginan.
Sən gülüstanda gülün atəşinə yanmamışan,
Bülbülün naləsinə gülmə, səsin qırmaginan.
Mənlə yarın davası çox uzun olmaz, Saib,
Çox uzatma sözü sən aya, ilə vurmaginan.

* * *

Hər badə yəqin ol ləbi-xəndana yetişməz,
Hər təşnə ürək çün abi-heyvana yetişməz.
Ölmək nədi ki, döndərə bilsin bizi yoldan
Tufan qopa hə dəryada bu cana yetişməz.
Xoş günlərinin qeydinə qal, qədrini bil sən,
Misrin küləyi əssə də Kənana yetişməz.
Aciz özüməm, zərrəcə yox təqsiri yarın,
İş ötmüş, əlim bir daha canana yetişməz.
Dilsiz gecənin qəlbinə ahım əsər eylər,
Əfsus bu şikayətlərim heç yana yetişməz.
Bir busə umar qəlbi yanın yar dodağından?
Gövhərdəki su axsa biyabana yetişməz.
Aşıqlər haçan xalqı edib eşqilə diltəng?
Məcnun harayı səhrada karvana yetişməz.
Bir ölkədə ki, qəlbi satıb pul ala insan,
Satsa üzüyün, xeyri Süleymana yetişməz.

Bayramda ürək şad olur,ancaq yenə, Saib,
Bu şadlıq, inan, hər duyan insana yetişməz.

* * *

Kim ki nadanlıq edər, arifə bu bir qəm olar,
Dərdi-dünya çəkənin ömrü-günü matəm olar.
Təzə bir kimiya vardır hələ qoynumda mənim,
Tikanı alsam ələ gül açar, o xürrəm olar.
Kim sənə olsa əsir dil yarası etməz əsər,
Qanı axmaz aşığıın yüz belə neştər cəm ola.
Hər gözəl misranı şair yazacaq başda, fəqət-
Adəmiyyət qazanan kəslər elə adəm olar.
Hər sınıq qəlbə elə lalə özü dağ kimidir,
Saibin qəm dolu qəlbində sevinc bir dəm olar.

* * *

Kimə ki, tanrıdı eşq, dərdinə dərman neylər.
Odlanan sinəsinə çağlayan ümman neylər.
Əriyib şəbnəmə dönməzsə bu bağda ürəyi,
Bilmirəm mən, günəşin təşnəsi insan neylər.
Bu nə dövrəndi, çəyirtkə kimilər yol da kəsir?
Eşidə böylə halı, gör ki, Süleyman neylər?!

Tikanın imkanı yoxdur tuta aşiq ətəyin,
Bu gözəllərdən uzaq düşsə bəs orman neylər?
Elmi alim yazar öz sinəsinin dəftərinə,
Əqildən kəm olan insanlara loğ man neylər.
Saib, o varlı ki, yoxsul adama pay verdi,
Ürəyin, minnət ilə etsə əgər, qan neylər.

* * *

Sənə dünyada nə zər, bil, nə də zivər qalacaq,
Hər nəyinvardı xəyal etmə sərasər qalacaq.
Bu gülüstan ki, ona baxmaq ilə məğrur idin,
Bir ovuc torpaq ilə bir də ki, yellər qalacaq.
O şirin arzular ilə ürəyi şad elə sən,
Ancaq ümmid eləmə arzuların tər qalacaq.
Nə veribdirsə fələk cümləsinə verməlisən,
Səndən ey xacə, fəqət qalsa xeyir, şər qalacaq.
Eşq də tərk edəcək qəlbimizi birdəfəlik,
Elə bil tərk edəcək dəryanı gövhər, qalacaq
Başının altına kərpic qoyacaqlar o zaman,
Evdə yüz pərqu balınc, üzləri məxmər qalacaq.
Bu cahan ayinədir, əks eləyibdir bizi o,
Sanma ki, ayna ilə əks bərabər qalacaq.
Gördüyün lalələrin yoxdu bu gülşəndə dağı,
Cigərin dağlanacaq, sənsiz o dilbər qalacaq.

İmkanın varsa əgər uçmağa səy et, Saib,
Tufana düşsə də ömrün, sözün əzbər qalacaq.
Nə qədər dilbərimin zülfü pərişan olsun?
Nə qədər sinəm evi arzuma zindan olsun?
Gözümün yaşı quru səhranı gülzar elədi,
Məcnun harda gəzəcək səhradan asan olsun?
Hansı divanədi səhrada gəzər tufantək,
Niyə divara şəkil çəkməyin asan olsun?
Paltarın yoxsa yapışmaz ətəyə çöldə tikan,
Ətəyi tutmaq üçün əldə bir imkan olsun.
Daşın altında bitən ot necə boy atsın axı,
Bar verər onda ümid ki, ona meydan olsun.
Saib, əsrin əzabın dərk edə bilməz hər adam,
Tikan hardan yapışar gər adam üryan olsun.

* * *

Gəldi yenə gül fəsli, bu əyyam təzələndi,
Camın dodağıın öp, yenə də cam təzələndi.
Açıdı üzünü bağ daki güllər yenə güldü,
Gülşəndə eynə başladı bayram, təzələndi.
Şəbnəm öpərək gül yanağından xumar oldu,
Bir busə üçün qəlbdə ilham təzələndi.
Qönçə açaraq ləblərini güldü nəsimə,
Kim gördü bunu, sinədəki kam təzələndi.

Mey içmək üçün bir də həvəsləndi ürəklər,
Gül açdı bütün bağ boyu badam, təzələndi.
Sanma ki, hamı seyrə çıxıb çöldə, çəməndə,
Gül üzlü bahar gəldi, həyət, dam təzələndi.
Bülbüllər üçün Kəbəyə döndü yenə güllər,
Kəbə təzələndi, demək ehrəm təzələndi.
Dövran nə qədər göstərə sərt üz sənə, Saib,
Qəm çəkmə, bahardır, yenə ilham təzələndi.

* * *

Hind axşamıtək burda həyatım qara oldu.
Ömrüm şama döndü, əriyb min para oldu.
Fikr eylər idim bəxtimə gün doğdu bu yerdə,
Gəldim, ürəyim həsrətə düşdü, yara oldu.
Şam tək burada göz yaşı tökdüm gecələr mən
O sübhi-Vətəndən mənə bəlkə çara oldu.
Keçmə o gözəl üzdəki xaldan, nədi cənnət?
Adəm babatək sırlərimiz aşkara oldu.
Sındı qandım, yarın üzü döndüsə məndən –
Hər nə elədim sənə meylim yara oldu.
Mehrab özü də səcdə edər qaşın öündə,
Səcdə edilər qibləyə, qiblə hara oldu?
İbrət daşını atdı uşaqlar, mənə dəydi,
Sinəmdəki Məcnun dağı ondan sora oldu.

Saib, de, necə qardaşımı arxalanım mən,
Yusifin ipi qardaş əliylə para oldu.

* * *

Eşqin hərəsi tək yarı yarı görməklə qutarmaz,
Bir güldü ki, o, bil, onu dərməklə qutarmaz.
Zülfündən uzun bəlkə də ondan gileyim var,
Ancaq bu nə susmaqla, nə dinməklə qutarmaz.
Əmsən əqiqi təşnə ləbin sakit olar, bil,
Qəlbin atəşi min dava verməklə qutarmaz.
Lütf ilə əgər söndürəsən, şam kimi sönnəm,
Dil kəsmək ilə, ya ağız hörməklə qutarmaz.
Bu çərxi-fələk gərdişini saxlamaz heç vaxt,
Divanəliyim çölləri gəzməklə qutarmaz.
Saib, elə sıxmışdı məni indi zəmanə,
Qaçmaqla, ona ya sinə gərməklə qutarmaz.

* * *

Gördüm o yarı gözümdən yuxumu aldı daha,
Yuxu gəlməz gözümə, yatmağım mahaldı daha.
Əfv edib təqsirimi, sonra da güldü üzümə,
O məni bir də xəcalət oduna saldı daha.

İsa tək var nəfəsin xalqa əgər can verəsən,
Onda sən çəkmə nəfəs, susmağın kamaldı daha.
Bir tikə olsa dilənçi yenə də istəyəcək,
Çün dilənmək onunçün adicə bir haldı daha.
Yaxşılıq etdi qarışqaya Süleyman da əgər,
Yaxşı bir ad qazanıb o əbədi qaldı daha.
Saib, ud sən qəzəbi, üz-gözünü turşutma,
Bizə də indi həyatda bu ad ənam oldu daha...
Şəbnəm et qəlbini yarın o gülüstanına ver,
Demirəm göz yaşını çohreyi-xəndanına ver.
Torpaq olmuş bədənə vəsl müyəssər ki, deyil,
Əcələ vermə asan, canını cananına ver.
Sən bu meydanda əgər bir topa dönmüşən axır,
Başını sevgilinin əmrinə, fərmanına ver.
Hasili yoxsa yerin bəhrə üçün fikr eləmə,
Qaytar o torpağı sən sahibinə, xanına ver.
Kim ki insaf ilə mizanla görür öz işini,
Nə alıb satsan onun insafu-vicdanına ver.
Hər nə etmişsə bu aləm çətin islah oluna,
Vaxtını məhv eləmə, özgənin imkanına ver.
Saibə faydası yoxmuş bu axan göz yaşının,
Naməni sən buludun tökdüyü ehsanına ver.

* * *

Bahar keçir, gözəlim, badə yoxdu, lalə götür,
Bu lalə qəlbi yetir mey ilə vüsala, götür.
Əgər tovuz qanadı zövq verməyirsə sənə,
Gəl, onda qövsi-quzeh naminə piyalə götür.
Dönübü ildirima ömrümüz, ötüb gedir hey,
Öpüb camın ləbini indi dalbadala götür.
İçib bu al şərabı üz tutub gülüstana
Bax orda lalədəki hüsənə, o camalə, götür.
Gülün ləçəkləri çox incədir, aman bülbül -
Qanadın ilə qoru, düşmüş olsa calə, götür.
Nəsihət etdi mənə bir zaman o piri-müğan,
Qəmin başından aşan vaxtı sən piyalə götür.
Nahaqdı Xızra həsəd çəkməyin sənin, Saib,
Kamınca ömr elə sən, cami-laməhalə götür.

* * *

Gəl, tamaşa elə sən bir də nobahara bu gün,
Gör, bahar çıxdı necə burda aşikara bu gün.
Ağ çiçək ulduz olub indi düzülmüş budağa,
Özgə aləmdi gəlib sanki bu gülzara bu gün.
Lalələr boy çekərək az qala çatmış yəhərə,
Bəlkə bir atlını onlar salacaq tora bu gün?
Bürünüb indi çəmənlər təzə əlvan çiçəyə,
Hər ağaç qoynun açıb bənzəyər nigara bu gün.

Hava meyxoşdu, gülün tacı dolub calə ilə,
Sanki mey içmiş hamı, oxşayır xumara bu gün.
Göylərin rəhməti enmiş yerə hər yan göyərib,
Tökülüb gül ləçəyi bağ daki yollara bu gün.
Gündüz ilə gecənin zövqü bərabərdi daha,
Ruzigar gəlmış özü ədl ilə qərara bu gün.
Ağ buludlar düzülüb göydə üzür cərgə ilə,
Onlar ağ yelkən olub sanki nobahara bu gün.
Dağ dolub lalə ilə, bənzəri var mey küpünə,
Al şərab çeşməsidir baxsan əgər hara bu gün.
Cənnəti dünyada görmək həvəsin varsa əgər,
Saib, aç sən yaxanı çıx bu çəmənzara bu gün.
Aşıqi yarın xəyalı dərbədər eylər yenə,
Gözləri yolda qalan aşiqləri neylər yenə?
Zərrəcə əksilməyib o dilbərin məğrurluğ u,
Minnətin çəksin onun yerlər yenə, göylər yenə.
Gəlsə məstanə, əlindən taqətin, səbrin gedər,
Baş əyib bu hüsnə dağ lar «afərin» söylər yenə.
Laləzara gəlsə şəbnəmlər qalar heyran ona,
Bağ rını hər qönçənin bir naz ilə teylər yenə.
Zülfünün məğrurluğ u başdan aşılıbdır indi də,
Öz yolundan Saibi ovsunlayıb əylər yenə.

* * *

Kimi bu gülxanaya çəkdilər, görən yenə də?
Baxır ardınca onun bir dəfə görən yenə də.
Qırdı zəncirdən olan bəxyələri köhnə yaram,
Bu təzə bəxyəni bəs qoydular nədən yenə də.
Hər kəsin məskəni dardırsa bu dünyada bilir,
Nə əzablar verəcək qəbrdə məskən yenə də?
Ayağı olsa qabar gəlməyəcək kimsə bura,
Boz tikanlar görünür yol boyu hərdən yenə də.
Əcəlin qorxusu yoxdur, biz öldürdü həyat,
Xeyri yox Saibi öldürsən əgər sən yenə də?

* * *

Kipriyə göz yaşını içməyi sən öyrətmə,
Buluda ağ lamağı, gəl, yenidən öyrətmə.
Zülfünə söyləmə ah ilə hörülsün hər gün,
Gözümü dəryalara etmə vətən, öyrətmə.
Olma taqətsiz, amandır, üzülərsən bu qədər,
Sust olar onda doğurdan da bədən, öyrətmə.
Özünü dərk eləmək elmini zahid nə bılır,
Ağacı görmüsən heç nalə edən? Öyrətmə!
Gəzmə zahiddə duyub dərk eləmək nemətini,
Ölünü sən diriyə eyləmə tən, öyrətmə.
Tanrı həm işvə verib, ol gözələ həm də camal,
Saib, insaf eləməz yüz də desən, öyrətmə.

* * *

Saçların da uzanar, ey nazlı canan, qəm yemə,
Xızrı da sirab edər ol abi-heyvan, qəm yemə.
İnsaf eylər yarına bir cüt qara gözlər yəqin,
İndi kafərdir, olar bir gün müsəlman, qəm yemə.
Rəhmisiz hüsnün qalar aşiqlərin də fikrinə,
Onda ədl ilə olar dünya gülüstan, qəm yemə.
Karivan yol alsa getsin qönçə hüsnün kuyinə,
Dərdli qəlb azad olar, qalmaz o zindan, qəm yemə.
Yusifin olmaz Misirdə köynəyindən bir nişan,
Şad olar onda ürəkdən piri-Kənan, qəm yemə.
Töksə şəbnəm gül yanaqlar hər tərəf ümman olar.
Teşnə qəlbi qərq edər dəryayı-ehsan, qəm yemə.
Tellərin ətrilə heyran eyləyəndə zülfünү,
İntəhasız dərdinə eylər o dərman, qəm yemə.
Atəşə bənzər üzü tutmuşdu zülfün haləsi,
Natəvan qəlbə olar atəş gülüstan, qəm yemə.
Atdı tufan dəryalardan sahilə yelkənləri,
Çox uzun çəkməz, susar əlbəttə tufan, qəm yemə,
Eşqi yüksək insana nə eyləyər dünya qəmi,
Yusifi-Kənan çıxar zindandan asan, qəm yemə.
Könlün istərsə yarın odlu ləbindən busələr,
Çox da müşkül iş deyil, Saib, sən ondan qəm yemə.

Zahid ki aşıqlarə verə bilməz nəsihət,
Bayqusu kim görübdür gülə etsin məhəbbət.
Ariflər ilə dövran hər dəm küdurət eylər,
Necə ki, ayna ilə çirkin edər küdurət.
Çıxdıq isti-soyuqdan bu insafsız cahanda,
Yemək üçün həyatdan çəkmədik əsla minnət.
Zəmanənin əlindən dağlar yatır sinəmdə,
Bir şahanə təbim var, bəsdir mənə bu miknət.
Bu ülvi hümmətimlə daim səfərdəyəm mən,
Kimsəyə bağlı olmaz kimdə olsa bu hümmət.
Bu gülşəndə boy atmış bir qönçə idi Saib,
Fəqət nə qayğı gördü bu bağda, nə inayət.

Məni tərk eyləməyib indi də divanəliyim,
Daş ilə oynayıram, bax, budu tiflanəliyim.
Xəncər ilə qanımı tökməyə verməz o riza,
Hələ çox tezdi ola qəlb evi meyxanəliyim.
Əhlə biganə qalan ömrü boyu, bil ki, mənəm,
Eşqə bəndə eləmişdir məni biganəliyim.
Bir ömür meyxanadan düşmüşəm indi uzağa.
Getməyib başdan hələ indi də məstanəliyim.
Yanmışam, badi-fəna güllərimi verdi yelə,
Şəmi görcək uçaram, yaddadı pərvanəliyim.
Xəyalım baş alaraq indi buludlardan ötür,
Xatırə düşdüyücən gəncliyim – əfsanəliyim.

Qocalıq əyyamıdır, yoxdü daha qol-qanadım,
Qəlbdən getməmiş ancaq hələ tiflanəliyim.
Saib, aşmiş su başımdan daha dönmüş dənizə.
Suya həsrətdi yenə eşqidə viranəliyim.

* * *

Məcaz qanad olubdur həqiqətə hər zaman,
Bu qanadı qırarmı, deyin, ağıllı insan?!
Kim Mahmudun qəlbini almaq istəsə ələ,
Qoy kəsməsin lütfünü heç bir zaman Ayazdan.
Gülgün mey ilə bir da ürək açan o avaz,
Biri günah selidir, biri şimşəkli tufan.
Yorğanına görə sən ayağımı uzat ki,
Qənaətdən ömründə çəkməmiş heç kəs ziyan.
Qızilla gül şadlığı beş gün də olsa, bəsdir,
Bəhərsizsə nə fayda ömrün uzunluğundan!
Uzağa atmaq üçün dərdi-qəmi ürəkdən,
Sapand kimi həmişə öz məhvərində fırlan.
Sədi əgər yarandı Şirazın palçığından,
Saib doğdu Təbrizin müqəddəs torpağından.

* * *

Vəfasızdan vəfa? Yox, gözləmə, əsla!
Tikandan sən səfa? Yox, gözləmə, əsla!
Zəmanə pis keçəndə yüksələr nalən,
Sən hər neydən nəva? Yox, gözləmə, əsla!
Bu xalqdan kim uzaq olsa uzaq ondan,
Olardan aşina? Yox, gözləmə, əsla!
Otur məclisdə sən göylər kimi dinməz,
Ürəksiz kəsdə mənə? Yox, gözləmə, əsla!
Danışmaq ya xətadır, ya səfa şəksiz,
Susarkən bir xəta? Yox, gözləmə, əsla!
Məhəbbət könlünün dərdin silər səssiz,
Sudan hər dəm səda? Yox, gözləmə, əsla!
Edər cəzb aşiqi məşuqə hüsnüylə,
Dəf eylər kəhraba? Yox, gözləmə, əsla!
Sükut et sən də, Saib, çünki düşmənlər
Dəyərmi mərhəba? Yox, gözləmə, əsla!

Bir cəhənnəm olacaq eyləsə üsyan atəş!
Oldu İbrahim üçün bil ki, gülüstan atəş.
Cənnəti arzulayan etdi cəhənnəmdən həzər,
Hamiya xoş gələcək olsa zimistan atəş.
Oda yanmaq nədi ki, qorxa da ondan insan,
Hər zaman şölə çəkər yansa neystan, atəş.
Hərzə sözlərdi bu, ki xara daşı yandırar od,
Çor-çöpü yandıracaq hər zaman asan atəş.

Güllərin atəşinin tüstüsüdür bağ da çınar,
Gülşənə bax ki, tutub hər tərəf, hər yan atəş.
Fanarın kölgəsi altında gedir Saib də,
Çünki yandırmış onu çöhrəsi xəndan atəş.

* * *

Şam şəhidlər qəbri üstə yanmasa, heç olmasın!
Lalədən dağlar əgər odlanmasa, heç olmasın!
Tazə otlarla bəzənsin bağçalar, bağlar gərək,
Dönməsə şəbnəmlər orda almasa, heç olmasın!
Bir evim var fərşİ qəmdir, səqfisə azadlığım,
Xanəmə bir kəs nigahban olmasa, heç olmasın!
Süfrədə, quşdan kababın vardır ayrı ləzzəti,
Olmasa, qəm eyləyib batma yasa, heç olmasın!
Qayda-qanunsuz olan leşkərdən heç nə gözləmə,
Bu fələk qanun ilə fırlanmasa, heç olmasın!
Dərdinə dərman ki, olmaz gər bəzənsə dərdimənd,
Məhbusa nə xeyri, geydir atlasa, heç olmasın.
Bunca Saib, zülfə bənd olmaq nədir, mən bilmirəm?
Aşıqə məşuqəsi bağlanmasa, heç olmasın!

* * *

Hanı məşşatədə cürət bəzəsin hüsnü-azadi,
Salıbdır boynuna xalxal, olubdur qumru ustadı.
Zəifdir, natavandır. qoy məni silsin o yaddaşdan,
Ağırılıq eyləyər bəlkə ona hər aşiqin adı.
Çətin ki, mən bu qurbətdə edim taqət bu hicrana,
Qəfəsdən eyləyər azad eşitsə kim bu fəryadı.
Daraq çəkdikcə zülfündən töküldü müşg torpağa,
Deyərsən sərvin ətrafi ətrdən sanki dəryadı.
Əgər Saib edərsə bağı-cənnətdə, inan, məskən,
Çıxarmaz bircə an olsun yadından mülki-Bağ dadı.

* * *

İz salar gül yanağında o yanın inci təri.
Əriyər buz kim, təqib eləsə yad nəzəri.
Nəfəsi sanki ətr səpmədədir ətrafa,
O qara tellərinin çoxdu şərabdan əsəri.
Lütf ilə sərv kimi geysə yaşıldan donunu.
Sanki firuzəyə tutmuşsan həqiqi qəməri.
Bir badam danəsinə bənzəri var gözlərinin,
Nə zaman yumsa gözün artırar o dəm şəkəri.
Saibi salmış oda, yandırır hər an, ancaq
Sanki bu gizli yanın oddan onun yox xəbəri.

Sübh olub saqi, götür kuzəni dübarə gətir,
O günəş camını gözlər bu üzü qara, gətir.
Meynə tək qoysam ayağım mən ədəbdən kənara.
Kəsginən bəndlərimi, bir də ixtiyara gətir.
Nə qədər ki, qanını tökməmiş o qanlı əcəl,
Onu tök cama özün, şəst ilə dildara gətir.
O kimin qəlbidi, olmuşdu yarın həmsəfəri?
Sən yenə aynanı al, bir də aynadara gətir.
Yorulub dağ ətəyində dayanan kimdir elə?
Biqərarəm, mənə sən səbrin ilə çarə gətir.
Keç bu atəşdə yanmış çöldən o şimşək sayağı,
Qəlbimin qanını tök su əvəzi, xara gətir.
Xızra nöqsan ki deyil, tapdı həyat çeşməsini,
Canını inci tərə qurban üçün yara gətir.
Məst o kəsdir ki, ola həm yaxa, həm başı açıq,
Sən meyə vermək üçün börkünü bazar gətir.
Bir cavabdır bu qəzəl Hafizə, Saib, o yazır:
Dəryadan zərrəni al, sən bu xakisara gətir.

* * *

Bir kəs ola ruh düşgünü ondan həzər eylə,
Qəlbi yanının yanına etsən səfər, eylə.
Eşqin qəmini çəkməyən etsən əziz olmaz,
Tozdan nə çıxar, arzu edirsən göhər eylə.

Viranədə axtarsan əgər çoxdu xəzinə,
Xalqı diləsən, xalqa tərəf sən güzər eylə.
O nöqtə ki, sən örtülü, huşyara deyibsən.
Nadan onu şərh eyləyəcək, sən nəzər eylə.
Saib, həyatın səxt keçir, etmə şikayət,
Kəklik kimi uç dağa-daşa, sən hünər eylə.

* * *

Al şərabtək dodağın oldu yenə cana ləziz,
Qəlbimi saldı fəraqın daha əfğana ləziz.
Hara baxsamsa yarın əksi göründü gözümə,
Necə söylərdi Züleyxa qara zindana ləziz.
Ox sözü qəlbimə bilsin nə qədər şirin olur,
Demişəm kipriyinin atlığı peygana ləziz.
Gərçi, Saib, bizə xoşdur yarın o əyri qaşı,
Xoşdur ondan da deyək səf-səf o mücgana ləziz.

* * *

Zənn eyləmə əks eyləyər hər yer təranəni,
Münbit deyilsə torpaq əgər səpmə danəni.
Göyçək deyilsə çöhrən əgər, ayna neyləsin?
Etmə şikayətinlə günahkar zəmanəni.

Gül tək ikicə həftədi ömrün, hədər etmə,
Çox da bəzəmə zövq ilə sən aşıyanəni.
Dünyanın işi yas tutanın zülfünə bənzər,
Salma bu bəla girdabına sən də şanəni.
Şam tək gözünün yaşlarını tökmə hər axşam.
Bu ağlamağa tapmışan hardan bəhanəni.
Yüz xəznə ola dərdimə qiymət ola bilməz.
Verməm zərə bu solmuş üzü – aşiqanəni.
Qəm karvanının zərrəsidir ömrüdə anlar
Qəmsiz görürəm mən vəli hər an bu xanəni.
Divarə acıqdan dilini sürtsən əgər, sürt.
Tərk etməginən sən evini, bu viranəni.
Yusif kimi zindan ola hərgah ata yurdum,
Kim dərdi verib aldı fələkdən xəzanəni.
Azadəliyi xoşdu, kasıb olsa da Saib,
Girməz qəfəsə səpmə ora sən də danəni.

* * *

Yansan elə yan ki, sən axırda hədər olma.
Məğrurluğunun həddini bil, o qədər olma.
Cam ilə Cəmin axır adı dillərə düşdü,
Gəldin cahana, sən də çalış bisəmər olma.
Bir qəlbi nahaq yıxma tikə bilməsən hərgah,
Məlhəm ola bilmirsən əgər sən zəhər olma.

Xoşdur olasan alnı açıq xalq arasında,
Qəlbin daralarsa sədəf olsan əgər, olma.
Qalxmırsa əgər ney kimi hərdəm göyə nalən,
Ariflərə yoxdur əsəri, neyşəkər olma.
Şər işdə meyin var günahı, saxla yadında,
Hər yerdə şərab içsən əgər bixəbər olma.
Şəbnəm kimidir ömr, qonub güllərin üstə,
Saibə soyuq olsan, olar, dərbədər, olma.

* * *

Götürdü sərpuşu küpdən o piri–badə satan,
Şərab nuruyla işıqlandı sanki köhnə dükan.
Məlamət eyləyənin sözlərin eşitməzdi,
O kəsləriyki həvəslə şərab içərdi o an.
Nə qədər cübbə alıb mey verərdi məstlərə o,
Görürdü insaf ilə öz işin o badə satan.
Hər əsən yel ilə sönməz bu çıraqım, bilirəm,
Günəş, ayə edər şönlərləndən ehsan.
Yanmaz həşrin oduna dünyada o kəslər ki,
Həyatda xalqa o kəsdən yetişməyibdi ziyan.
Nə qədər coşdu ürəklər, boşaldı gözlər gör,
İkicə həftə bizim dərya etməmiş tüg yan.
Danışıb dinməyənə söyləməyin laldı yəqin,
Bu sükutun özü də bir qılıncı bənzər, inan.

Sükutla öt bu yeri, gör, necə buludlar ötür.
Olma sel sən dərədə, düzdə eyləmə kövən.
Edəcəkdir necə təsir sənə mey, bilməyirəm,
Saibi dinləmədin, qəlbini etdin nalan.

* * *

Gülşən olsa bülbül ol, od olsa dön pərvanəyə,
Harda bir tor qursalar çevrilginən sən danəyə,
Küfr ilə imanı sən aşiq üçün bir pərdə bil,
Mehman ol ya Kəbəyə, ya getginən bütxanəyə.
Laübali hüsňüdə harda görübsən nur ola,
Bülbül ol ya bağlara, ya bayquş ol viranəyə.
Özünü dərk eyləmək insanlığın ilk şərtidir,
Mərdi-meydan olmasan, arvad kimi gir xanəyə.
Hər gülə meyl eyləmə, sən dönmə şamın başına,
Tut qəriblərlə sən ülfət, həmdəm ol fərzanəyə.
Daş uşağın əllərində bənzəyər saxsı qaba,
Nəşə almaq istəsən sən onda dön divanəyə.
Dünyanın dürdanəsi olmaq dilərsən gün kimi,
Paltar ol sən yoxsula, ya fərşə dön viranəyə.
Məstlərin söhbətləri təkrar olunmaz sübhlər,
Məclisi tərk eyləsən döndün demək peymanəyə.
Biz şikayət etmərik, sürmə içi susduq tamam,
Ey mürüvvətsiz fələk, kövr etsən et biganəyə.

Xızr rəhm etməklə, bil, çox-çox ürək almış ələ,
Sən də körpə qəlblərə dön şirniyə, əfsanəyə.
Hər məhəbbətsiz könül ömrün keçirmişdir hədər,
Sən baharda bülbül ol, payızda dön dürdanəyə.
İstəsən tale şamı, Saib, alışsın, sən də gəl,
Hər yanın qəlbi görəndə bir də dön mərdanəyə.

* * *

Gah onu cübbədə, gah mən kəfəndə axtarıram,
O girib qəlbimə, mən pirəhəndə axtarıram.
Qəlbimi, fikrimi min söhbət ilə məşğul edir,
Mən çıraqla gəzirəm, əncüməndə axtarıram.
O pəri üzlü düşüb qurbətə, yad eldə gəzir.
Düşmüsəm dağa-daşa mən Vətəndə axtarıram.
Bir cavabdır bu qəzəl dostlara, Saib, dedilər:
Kimiyadır o göhər, indi mən də axtarıram.

* * *

Tikanlı çöldə görünmə, nə də pərişan ol,
Nə nəfsə boynunu əy, sən, nə sonra peşman ol.
Tutulma dərya kimi, bəxtidən gileylənmə,
Nə də yanıq yeritək hər dəqiqə giryən ol.

Götürmə minnəti hər kəsdən, əymə qamətini,
Bəhərsiz ol, vəli o sərvətək nümayan ol.
İki, üç həftədi ömrün çəməndə güllərtək,
Alışma sırr oduna, misli meypərəstan ol.
Bu xalqın eybini paltarla örtə bilməzsən,
Çalış bu xalq arasında eybsiz bir insan ol.
Nə vaxtdı Xızır kimi düşmüsən bu çöllərə sən,
Özün öz halını gör, sən də mərdi-meydan ol.
Evində rəiyyət, inan, sanki bir şahənşahdır,
Hər işdə həddinin bil, öz yerində sultan ol.
Bu gül bağında ötənlər içində, Saib, sən
Çalış ki, Hafizi-Ş irazitək qəzəlxan ol.

* * *

Tərifə sığ mayacaq qaməti-rənası onun,
Torpağa dəymədədir zülfünүn halqası onun.
Göyləri lalə kimi qırmızı rəngə bürüyür,
Görünür ay tək üfüqdən haçan aynası onun.
O keçən yollara kim düşsə əgər kölgə kimi,
Əbədi ömr verir kölgəyə sevdası onun.
Məni də cənnətə, Saib, o olub sövq eləyən,
Yoxsa olmazdı mənə bəlkə də mənası onun.

Sən ora basma qədəm harda qənaət var əgər,
Quşa dən, çöp kimi sən hər yuvaya qonma hədər.
Güllərin ətrinə dön ki, gəzəsən əldən-ələ,
Olma çöllərdə bitən ot ki, təpiklə əzələr.
Bülbülün söhbətinə sən qulaq as, ey qönçə,
Qorxma bağbandan, əgər tutsa da tutsun o xəbər.
Bir nəsihət eləyim, yaxşı qulaq ver ona sən,
Az danış, çox qulaq as, etsən əməl, xeyri dəyər.
Yara kim mən edəcək, Saib, əgər cilvələnə,
Günəşə, yanma, deyə, əmr edən olmuşmu məgər?!

* * *

Qəlbimi ovladı o çeşmi-xumarın, nə edim,
Qaraquş caynağıdı kirpiyi yarın, nə edim?
Elə məğrurdu, dönüb baxmayır öz kölgəsinə,
Kölgəyəm, pozmayır ancaq o qərarın, nə edim?
Baxıram hüsnünə bir tifltək artır marağım,
Hər xalı cəzb eləyir sanki şikarın, nə edim?
Qamaşar gözləri kim baxsa o güntək üzünə,
Aynada əksi qalar aynaüzərin, nə edim?
Hüsnünün tərifinə söz də kifayət eləməz –
Saibi heyran edən indi o yarın, nə edim?

İztirabi-qəlbdən zülfün səhər, şam oynayar,
Vəhşi quş düşsə tora olmaz o aram, oynayar.
Gün düşəndə güzgүyə, güzgүdə oynar şölələr,
Sadədillikdəndi, bil mərmərtək əndam oynayar.
Hər ürəkdə şövq var, rəqqasəlik lazım deyil,
Diqqət et, neysiz, qavalsız dövri-əyyam oynayar.
Bir xəta etdin əgər aqıl önündə, qorxma sən,
Nadana olma əsir, eylər səni xəm, oynayar.
Xamlığından xumda mey sakit oturmaz, hey coşar.
Sufiyi-kamil susar, oynarsa, bil, xam oynayar.
Durmayır dövri-fələkdə rəqsimiz bir an belə,
Vaxt xoş olsa, alar mütrüblər ilham, oynayar.
Eşqidə gücsüzlərə imdad edər güclü külək,
Sahilə çırpan dəniz ta olmasa ram, oynayar.
Zərrələr gündən alıb qüvvət cahanda rəqs edər,
Odlu çöhrəndən alan olsa əgər kam, oynayar.
Ol günəş üzlü hara üz tutsa xoş tale olar,
O bədəndə zərrələr başdan-başa tam oynayar.
Şam girər fanusda şaldan pərdə örtər başına,
Şam da ulduzlar kimi oynarsa axşam oynayar.
Sel gələr, Saib, harayla oynayar daşlar belə,
Hər ürəkdə şövq var, eylər o bayram, oynayar.

* * *

Məhəbbətin ürəyə verdi bu qubarı əvəz,
O torpağın yerinə göndərib baharı əvəz.
Kimin ki, vardı bəsirət gözü, bu məclisdə -
Ayıqlıq aləminə eylədi xumarı əvəz.
Məni talan eləyən qafil, hey deyir: – zər ver!
Görür ki, müflüsəm, etmir yenə qərarı əvəz.
Bu könlümün barını bir kəsə əta etdim,
İnan ki, raziyam hərgah verərsə yarı əvəz.
Yəqin behiştə gedər mey satan bu insafla;
Edə kitabımı bir kuzə meylə barı əvəz.
Fəqət bu eşq ilə şad eyləyir özün Saib,
Edərmi ömrü məgər dünyanın bu varı əvəz?

* * *

Odlu göz yaşı töküb ağ lasa hər yanda çıraq
Salacaq atəşə pərvanəni pünhanda çıraq.
Ürəyi daş olana göz yaşı təsir eləməz,
Necə pərvanə dözər ağ lasa meydanda çıraq.
Görünər yazda çəmənlikdə bitən lalə kimi,
Şəhidin qəbrinin üstündə yanın anda çıraq,
Gecəni sübhə kimi qalsa da pərvanə oyaq,
Ulduz-ulduz axıdır göz yaşı eyvanda çıraq.
Hər qara baxtlıya idrakı verər versə nicat.
Eyləmir öz dibinə şöləni ehsan da çıraq.

Çıraqın düşmənidir sübh yeli əvvəl gündən,
Öldürür qəsd ilə pərvanəni tufanda çıraq.
Saibin dərdini gördükdə tökür göz yaşını,
Boğulur tökdüyü yaşdan olan ummunda çıraq.

* * *

Güllər hamısı bir yana, canan da bir yana,
Mişk ətri bir yana, saçı reyhan da bir yana.
Yüz ox atarsa yarım əgər yoxdu qorxusu,
Düşdü ürəyim bir yana, peykan da bir yana.
Musa əlində oldu əsa kirpiyin sənin,
Yoxsa düşübdü qəmzən oxu canda bir yana?
Kəbə evinə diqqət ilə eylə sən nəzər.
Şahini-ədl bir yana, Mizan da bir yana.
Saib, bu təşnə ləblərə sən etmə imtina,
Bir gün axar bu gördüğün ümman da bir yana.

* * *

Aşıqi-sərgəştənin ormandan olmaz qorxusu,
Dalğanın yağmur nədir, leysandan olmaz qorxusu.
Bir günahı yoxdusa, qəlbində min-min arzular
Yusifin böhtan nədir, zidandan olmaz qorxusu.

Şam zəifdir, yel əsəndə qorxudan tir-tir əsər,
Şöləyə yellər nədir, tufandan olmaz qorxusu.
Yelkəni varsa gəmi azad gəzər dəryaları,
Dalğanın dərya nədir, ümmandan olmaz qorxusu.
Adicə bir işdi ölmək, qorxusu yox arifin,
Ulduzun şahlar verən fərmandan olmaz qorxusu.
Eşqə sədd çəkmək çətindir, əql min tədbir çəkə,
Sellərə məcra nədir, meydandan olmaz qorxusu.
Sərvi də badi-xəzan salmış gözəllikdən fəqət,
Saib, azad insanın dövrandan olmaz qorxusu.

* * *

Nə qədər dövr edəcək Kəbəni pərvanə könül?
Nə qədər daş vuracaq sinəmə divanə könül?
Dərbədər oldu, qalib yollar arasında daha,
Kəbədən oldu yenə azimi-bütxanə könül.
Sahilin yox xəbəri, dərya təlatüm keçirir,
Zahid hardan biləcək döndü necə qana könül.
Eşqə düşmüşsən əgər dərdə-qəmə batma nahaq,
Alışib pak olacaq eşqə yana-yana könül.
Harda məğlub olur o, orda tapır bil ki, zəfər,
Hər məlamət daşını etmədə peymanə könül.
Bir uşaq şıltaq ola, dayəni candan eləyər,
Nadan ol kəsdi çəkir hər işi dərməna, könül.

Doldurub kuzəyə Saib ürəyin al qanını,
Məstə ancaq dolu bir kasədi meyxanə, könül.

* * *

Sən elə güldün, gülüstanda gəlib həycana gül,
Sanki od qalxıb başından, az qalıb ki, yana gül.
Göy açılmazsa günəş də çöhrəsin etməz əyan,
Gör, qəfəsdə nə edibdir bülbüli-nalana gül.
Qoymuş odla, su arasında yaziq bülbülləri,
Şəbnəmin göz yaşları, xəndan olan məstan gül.
Ey ölüm tufanı, sən badi-xəzanla birgə gül.
Bülbülün yox taqəti dözsün daha hicrana, gül.
Saib, o əyyam olaydı kaş ki, bağban bağladı
Mənlə qönçə damənin, çəkdi məni pünhana gül.
Öylə məstəm bilmirəm orman, ya mənzil hardadır?
Səhra hardan başlanır, ya qumlu sahil hardadır?
Kim görür, heyrət edir, vallah, mənim əhvalıma,
Öz halından mən kimi vardırımı qafıl, hardadır?
Öylə yönəmsiz şikaram, kimsə dönməz dövrəmə,
Bilmirəm səyyadım harda, indi qatil hardadır?
Göyləri məmur ediblər ki mənə təlim verə,
Qoy gəlib öyrətsin, o ustadi-kamil hardadır?
Qəlbimin sirrindən özgə sirrə vaqif olmadım,
Mən açan müşkül də varmı? Bəs o müşkül hardadır?

Bir seləm, axsam tökülləm könlümün dəryasına,
Ondan özgə varmıdır bir ayrı mənzil, hardadır?
Sehrilər icad edər, Saib, əlində hər qələm,
Varmı bir kəs eyləyə bu şehri batıl, hardadır?

* * *

Xamlığımdan deyil atəşdə yanıb dad elərəm,
Belə bir nemət üçün dostları da yad elərəm.
Olsa insafı əgər zərrəcə xublar şahının,
Hər nə divan eləsə sanma ki, fəryad elərəm.
Rəhm görsəm, mən onun qəlbini bərbad elərəm.
Əgər azad olam hər dərdi-bələdan o zaman
Neçə min bəndəni azadlıq ilə şad elərəm.
Elə divanəyəm, hərgah bir övuc zər tapsam
Verərəm mollaya, şagirdləri azad elərəm.
Gül budağında qonub bülbül oxur həsrətlə,
Yetişən olsa dada, mən də elə dad elərəm.
Qorxuram Şirini qəmləndirərəm, Saib, mən,
Yoxsa Fərhad ilə bir mərəkə icad elərəm.

* * *

Əqlimi aldı başımdan yenə gül rəngli şərab,

Başımı söykəmişəm kuzəyə mən xanəxarab.
Ümidin əsdi yeli, dəryada açdım yelkən,
Bağladım taleyimi dalğalara, sanki hübab.
Bir ömür qünçə kimi qəm yemişəm dünyada,
Kim dönüb aşiqə mey vermiş ola bunca əzab.
Təzə at minmiş uşaqtək gəzirəm meydanda,
Öz gözümdə səvaram, əslinə baxsan, bu sərab.
Gövhərin qiyməti əskilməz əgər düşsə yerə,
İki gün düşmək ilə mən niyə oldum, de, xarab?
Saibi məst eləyib mey kimi yarın dodağı,
Dərdsizin heç yadına düşməyir ömründə şərab.

* * *

Heyrət əhli olmuşam, indi pərişan deyiləm,
Mən fanusdan çıxmışam, şam təki heyran deyiləm.
Hökmüdari-eşq əlində tutduğu bir qəməyəm,
Buludam, fəsli-bahar olsa da giryən deyiləm.
Abi-heyvan nədi, İskəndər olub heyran ona?
Suyu asan taparam, zülmətə mehman deyiləm.
İldirimlər başının üstünü almış xalqın,
Mən pərişanam əgər, bil ki, peşiman deyiləm.
Şəbnəməm, hümmət ilə qalxıram ancaq yerdən,
Mənə əmr etsə günəş göylərə qalxan deyiləm.
Özgənin süfrəsinə dünyada göz dikməmişəm,

Hilala bənzəmirəm, qaili–ehsan deyiləm.
Vermişəm eşqə könül, təkcə ümidim onadır,
Hər iki aləm əlimdən çıxa üryan deyiləm.
Göz yaşım hümmət ilə lələ dönər, Saib, inan,
Sədəfə oxşamıram, talibi–leysan deyiləm.

* * *

Mən necə eyləməyim dərdlərimi xalqa bəyan,
Saralan rəngim özü dərdlərimi eylər əyan.
Qalmadı heç nə mənə dünyada qəmdən özgə,
Min nəfər düşmənə qarşı bir oxumvardı, inan.
Təşnənin qəlbinə bu çöldə sərabdan nə xeyir,
Mən xəcalət çəkirəm öz qonağımdan, nə yalan.
Ölmərəm mən o atan oxla, buna var inamım,
Ümidimvardı sümükən yenə qüvvət ala can.
Hər kəsin var günahı, rəhmətə yoxdur ümidi,
Mənə rəhm eyləyəcəkdir, bilirəm, o canan.
Bu qədər naz ilə məhv etmə məni bəsdi, gülüm,
Qapına səcdə üçün vardı hələ məndə güman.
Saib istər bu şoranolıqda təzə güllər əkə,
Var ümidim bu təzə güllərə olsun bağ ban.

* * *

Sübh gözün açmamış idi hələ, bidar olduq,
Gecə məst idi qara dəryada, hüşyar olduq.
Şikara gəlmış idik biz bu müqəddəs məkana,
O qara xalını gördükdə giriftar olduq.
Bixəbərlik özü bir cənnət imiş, bilməmişik,
Heyf, sədheyf ki, biz sonra xəbərdar olduq.
Biz baxan ayınənin silməyə yox ehtiyacı,
Çünki o aynasifət dilbərə biz yar olduq.
Şah Qasım Ənvara biz bəndəlik etdik, Saib,
İnamım var bu səbəbdəndi sənətkar olduq.

* * *

Düşmərəm qiymətdən olmazsa xəridarım yenə,
Bir günəş tək parlaram, ensəm də torpaq üstünə.
Sanki məstdir, nəğməmin ritmilə oynar asiman,
Qorxuram nəğməm kəsilsə dünyaya matəm enə.
Aşıqi-sadiq olub hər qeydi dən oldum uzaq,
İstərəm ömrüm boyu xidmət edəm yarıım, sənə.
Göy kimi yoxdur qərarım, mən özümdən bixəbər,
Harda endim, harda qalxdım, aşikar olmaz mənə.
Vaqifəm, ümmid bağımda bir çiçək açmaz mənim,
Arxa su gəlməz, dəyirmanım dönər bir kövşənə.
Ruzi üçün əl-ayaq çalsam da olmaz hasili,
Bir çiçək də düşməyib göz dikdiyim o, gülşənə.

Qaşının üstünə qonmuş qara xal qorxuludur,
Elə bil ulduz axıbdır, bu xəyal qorxuludur.
O iki zülfü dönübdür iki əfi ilana,
Çalacaq zənn edirəm, məndə bu hal qorxuludur.
Düşmən acızsə onu yıxmaq igidlik ki, deyil,
Elə fikr etmə mənə cəngü cidal, qorxuludur.
Səbrsiz olsa biri qarşısın almaq olmaz,
Dəryadan qorxmayıram, seldə zaval qorxuludur.
Mən cəhənnəm odunu almaram heç eynimə də,
Tək qiyamətdə mənə olsa macal, qorxuludur.
Zamanın selləri, Saib, səni qaldırmasa da,
Yarının gül yanağında o zülal qorxuludur.

* * *

Yarımının eşqi ilə sinəmi qan eyləmişəm,
Qoca vaxtı özümü tazə cavan eyləmişəm.
Mən kimi kimsə gözəllər dilini bilməyəcək,
Bu marallarla gəzib qəddi kaman, eyləmişəm.
Ehtiyat eyləyərək yar yenə ayrı oturub,
Mənsə ömrüm boyu bu yolda ziyan eyləmişəm.
Şam kimi başımın üstündə yanın ruhumdur,
Eşqimi ayla günəşdən də nihan eyləmişəm.
Çatmadım kamıma, Saib, bunu aləm ki, bilir,
Xalq üçün eyləmişəm hər nə, inan, eyləmişəm.

Bu məhəbbət söhbətin mən bu cahana salmışam,
Səbkimin ülgüt dilin çünki əyana salmışam.
Eşq bir ülvi kəlam olmuşdu dillərdə fəqət,
Mən ona can vermişəm, doğ ma məkana salmışam.
Fikrilər kövən edərdi, tapmaz idi bir hədəf,
Bu pərişan oxları mən bir nişana salmışam.
Çör-çöp altında itib batmışdı çün söz çeşməsi,
Mən ona yol açmışam, indi asana salmışam.
Böylə bir səs salmamışdı Misrə Yusif hüsnüdə,
Saib, indi bu səsi mən İsfahana salmışam.

* * *

Bir qədəh gülgün şərab qəlbdən silir dərdi-qəmi,
Mey dolu kəştim ola, yelkən edəm səcaddəmi.
İstəməm mən nobaharın rəngbərəng paltarların,
Sərvətək azadəyəm, seyr eylərəm bu aləmi.
Yoxdu o dostlar ki, dırnaqla tutardı hər şeyi,
Kirpiyimlə deşmişəm mən daşları bir ox kimi.
Bəllənir öz zati ilə, şübhə yoxdur, hər adam,
Necə ki, zahir olur aynada şəxsin görkəmi.
Acizəm, Saib, aşam qəlbə yiğilmiş sırləri,
Gərçi mən açdım fələklər açmamış çox mübhəmi.

Hanı bəxt meyxanada bir mən olam, bir yar ola,
Dözərəm ağırsına sinədə gər dağlar ola.
Dönərəm mən hübaba, mey dolu camda üzərəm,
Sevdiyim nəğmə ola, bir də sədəfli tar ola.
Əql ilə etsəm əməl dağ kimi qəm etməz əsər,
Kim ağır olsa ona yüngül olar hər kar ola.
Gözü yollarda qalıb gül kimi o incə yarın,
Hümmətim yoxdu mənim qismətim ancaq xar ola.
Üzünə baxmağa cürət eləməm, bəllidi bu,
Evdə də üzbəüzüm istəyirəm divar ola.
Saibi danlamayın şerə belə aşiq olub,
Şeridən yaxşı nə vardır, bir adam bikar ola?

* * *

Bircə qurtum da belə qabda şərabım yoxdur,
Başımın altda kuzəm yoxdusa, xabım yoxdur.
Öpməsəm mən qədəhin odlu dodağından əgər,
Sanki boş bir şışəyəm, sinədə tabım yoxdur.
Bilirəm özgələri badi çəkir gündüzlər,
O mənəm ki, gecə də meylə hesabım yoxdur.
Sel gəlir, qorxunu qoy qəsri olanlar çəksin,
Bir komam yoxdu, demək, seldən əzabım yoxdur.
Sən mənim gözlərimi fanusa döndərdin əcəb,
Şam kimi yanmadayam, varmı savabım? Yoxdur.

Səbəbi yoxsa da, bu dairədə məhv oluram,
Soruram, ancaq hələ doğru cavabım yoxdur.
Əyməyib kimsəyə Saib başını əvvəldən,
Hər nəyimvardı, budur, çünki niqabım yoxdur.

* * *

Bircə köynək olmuşam mən yenə də yordan uzaq,
İndi gör, mən hardayam, eh, düşmüşəm hardan uzaq?
Necə də rahat yatırdım yarımin qoynunda mən,
Qalmışam çevrə çəkən dövrəmə pərgardan uzaq.
Uzağa getməkdən özgə qalmamış bir tədbirim,
Kim yaxın olsa hara sonra olur ordan uzaq.
Gülmədi tərk eyləyən vaxt cənnəti Adəm baba,
Mən də qəmgin olmaram düşsəm o dildardan uzaq.
Sanki Fərhad tişəsiydi hiss edirdi tüklərim,
Düşmüş idim mən Şirindən, yoxsa gülzardan uzaq?
Gah sevincdən gülmüşəm, gah ağladım öz dərdimə,
Həm nigarımdan uzaq qaldım, həm əgyardan uzaq.
Mümkün olmaz bir daha qismət ola ömrü əbəd,
Vermişəm əldən əbəs, mən düşmüşəm vordan uzaq.
Heyrətimdən donmuşam, həsrət lal etmişdir məni
Qalmışam xeyli zamandır gül dodaqlardan uzaq.
Yəqub öz göz yaşların qatmış mənim göz yaşına,
O öz oğlundan uzaq, mən Yusifi-zardan uzaq.

Gözlərimdən quş kimi uçmuş yuxum, həsrətdəyəm,
Eylə ki, tale salıb o lalə-rüxsardan uzaq.
Mən yarı axtarmağa sərf eylədim öz ömrümü,
Bağban idim, qalmışam bağdan uzaq, bardan uzaq.
Varmı, Saib, bir nəfər andan xəbər versin mənə?
Xeyli vaxtdır düşmüşəm qəlbdən, bu qəmxardan uzaq.

* * *

Dodağın ləlini mən dadmadım həsrət, getdim,
Yenə də şad olasan, etmədin ülfət, getdim.
Yusifin nəğməsi məndən ayırib indi məni,
Qafilə zəngi məni eylədi dəvət, getdim.
Hüsünün şövqü ilə sel kimi uçdum, uçdum,
Elədim kol-kosa yollar boyu hiddət, getdim.
Gövhərə bənzəri var hər ayağımda qabarın,
Onları qanlı tikan eylədi qarət, getdim.
Xamlığımızdan cigərim yandı yenə, döndü uda,
Hay salıb eyləmədim heç də şikayət, getdim.
Özgə cür nal vurulub başmağımı indi mənim,
Dünyanı tərk elədim, mən daha rahət getdim.
İki dünya mətahından mənə bəxş eylədilər,
Ömrətə eyləmədi bir mənə fürsət, getdim.
Mən də bir qönçə idim, dəydisə İsa nəfəsi,
Məndəki hümmətə bax, açmadım əlbət, getdim.

Cigərin Yanğısına dözmədi çün Tur həvəsim,
Sinəmin dağı mənə bəsdi, nəhayət getdim.
Saib, öz gövhərini çəkdisə hər kəs bazara,
Mən də qoydum bu cahan əhlinə sərvət, getdim.

* * *

Köksüm dağını tacı–Firiduna vermərəm.
Üryan tənimi ətləsi–gərduna vermərəm.
Eşqin odunu qəlbdə, pünhanda saxlaram,
Məcnunluğumu daməni–hamuna vermərəm.
Dərdin dağıyla səngi–məlamət yetər mənə,
Təsdiq üçün bu dağıımı Məcnuna vermərəm.
Seydim təcəlli nuru kimi ram olan deyil,
Mən bir daha bu qəlbimi gərduna vermərəm.
Mey tək tökərsə dəryaları camıma fələk,
Bir gövhər öz sinəmdən o məftuna vermərəm.
Zərdən əzizdi zər kimi olmuş üzüm mənə,
Bu guşəni mən dövləti–Qaruna vermərəm.
Məstlikdən elə qorxu düşüb canıma, inan,
Mən ləblərimi, bil, ləbi–gülgüna vermərəm.
Hər nə qoyulsa mey xumuna zülmür ona,
Bir cam şərabi mən ki, Filatuna vermərəm.
Saib qəba geyib içə pünhanda qanını,
Nə rəngimi, nə sirrimi biruna vermərəm.

Xudapərəst edibsən, saqi, bu meypərəsti?
Nə bütpərəst idim mən, nə xudpərəst, bu bəsdi.
Hər yolda yolkəsən var, orda aman da olmaz,
Nə qədr tövbə etdim şeytan yolumu kəsdi.
Təzə zünnara döndü indi mənə bu ehram,
Onun eşqi sinəmdən kəsilməyən nəfəsdi.
Saqi, mənim şərabım şışəmdə coşdu-daşdı,
O necə nəğmələrdi, mütribdə bu nə səsdi?
Küləkləri ovcumda tutardım məst olanda,
Xumaram, indi aləm mənimdi, bu həvəsdi?
Sən bu xarabat içrə mənə məni tanıtdır,
Dağla dərəyə bənzət, ayıqla burda məsti.
Böyükər məclisində sıxılmışam nədənsə,
Həmsöhbətim ürəkdir, özgə nə var əbəsdi,
O tellərin həsrətin, Saib, qovdun ürəkdən,
Sözə könül bağladın, yarın eşitdi küsdü.

* * *

Şadlığı biz bu cahanda biqəmə tapşırımışıq,
Gül yanağıın öpməyi çün şəbnəmə tapşırımışıq.
Dünyanın dərdi-qəmin biz çəkməyə razı olub
Ürəyin Kəbəsini, bil, zəmzəmə tapşırımışıq.
Çoxu dünyada əsər qoydu özündən yadigar,
Hər nə iş olsa onu biz aləmə tapşırımışıq.

Biz ki bir daş qoymadıq dünyada bir daş üstünə,
Bilmirəm bəs işləri axır kimə tapşırımışıq?
İki aləm tapşıranda ixtiyarın bizlərə,
Bixəbərlilikdən onu biz mübhəmə tapşırımışıq.
Göz tutar sinəmdəki dağlar, yaralar bəllidir,
Çünki məlhəm qoymağız biz mərhəmə tapşırımışıq.
Cənnətin hər nemətindən biz daha əl çəkmişik,
Buğ dasın da, meyvəsin də Adəmə tapşırımışıq.
Gərdişin çərxi dolanmaz şadlığa, Saib, inan,
Lap nahaqdır ömrü biz bu matəmə tapşırımışıq.

* * *

Kaş yenə İsfahana dönəməyə imkanım ola,
Vəsfinə Zindərudun bir yeni dastanım ola.
O Çaharbağını bir dolanım İsfahanın,
Haranı sevsə könül orda aşıyanım ola.
Gözümə nur verəmiş ətri verən sūrmələri
Zindərud nəhrinə göz yaşlarım ehsanım ola.
Şirinin bazarına Xosrov aparmış Şəkəri,
İsfahan mülkünü Şəbdizilə kövənim ola.
Abi-heyvan içənin yoxdu cavanmərdliyi, bil,
İstəməm Xızır kimi ömri-cavidanım ola.
Qürbəti tərk edərək üz qoyuram mən vətənə,
Daşı qum tək əzərəm bəlkə o mərcanım ola.

Döndü məxmər yatağ a kirpik o yorğ un gözümə,
İstəməm rahat ikən yer üzü zindanım ola.
Su ilə atəşi mən bir-birinə dost elədim,
Söylə, bəs sənlə necə əhdilə peymanım ola?
Saibin təbi-xudadı elə tüg yan edir,
İstərəm Turda yanın atəsi heyranım ola!

* * *

Qələmimdən bu qədər incə fikirlər tökülər,
Nə üçün qəlbimə hökm etmədədir bəs bu kədər?
Məni bu çərxi-fələk torpağ a salmış nə üçün?
Çün günəş tək yayılan kəlmələrim tüg yan edər.
İncə söz üstə yanıb şam kimi hər gün əridim,
Bu halımdan bilirəm çəkməyəcək kimsə xətər.
Olmuşam gül budağı, sınmamaq üçün nə edim?
Rəngbərəng mənalara sinəmi etdim dəftər.
Üz qoyub üstümə gəlməkdə hamı dörd yandan,
Aynaya bənzəyirəm? Bəlkə də var başqa xəbər?
Bu yaşıl günbəzin altında yerim yoxdu qaçam,
Bir də bu oxlar əlindən qurtaran oldu məgər?
Gəl bu səhrada məni tapginan, ey müşgül açan,
Müşgülüm yüz min olar, mümkün edib saysan əgər.
İncə təb şairi saysan nə qədərdir, Saib?
Yoxdur onlarda fəqət məndə olan şerü hünər!

Nə zaman mey dolu camda görürəm çöhrəmi mən,
Sanıram gördüm o gül üstə düşən şəbnəmi mən.
Yaxamı vermərəm əsla təbibin əllərinə,
Əlacım meydi, içim, ta unudum hər qəmi mən.
Kuzənin ağızı mənimcün qızaran dan yeridir,
Ayı da zənn edirəm dəryaya düşmüş gəmi mən.
Sənə şadlıq gətirən bağça mənə qəm gətirir,
Qəm ilə qarşıladım çünki gələn hər dəmi mən.
Ay səməndimdi mənim, göylər isə göy çəmənim,
Fələyin çərxi kimi dövr edirəm aləmi mən.
Bu cahanda nə ümidiłə yaşasın Saibi, de,
Gözlərində görürəm sönmüş ümidiłə şəmi mən.

* * *

Naz ilə yar yeriyəndə o çinar qaməti gör,
Yaxşı bax, sən bu təbiət yordan neməti gör.
Gəl, bu torpaqda sən o rəqs eləyən zərrəyə bax,
Günəşin cilvələnən şöləsini, tələti gör.
Yoxdusa səndə bəsirət gözü həqqi görəsən,
Haqq üçün ayna tutan çöhrədəki hikməti gör.
Parlayar dövləti-bəxtim ola qəmxarın huma.
Bayquşun alnınə haqdan tökülən şəfqəti gör.
O pərişan yuxunu bük bu ipəkdən yatağ'a,
Başını yastığa qoy sən, yuxuda cənnəti gör.

Pərdədə olsa belə dost üzünü görmək olar,
Saib, ol əhli-bəsirət, o əziz surəti gör.

* * *

Alimin söylədiyi söz məgər əfsanə olar?
Mey nə vaxt hasil olar azimi-meyxanə olar.
Adı sözlər qələmimdən kağız üstə tökürlər,
Təzə paltar geyinər sanma ki, biganə olar.
Qəlbimin arzusunu məhv elədin eşqin ilə,
Bil ki, xırman dolusu toxma səbəb dana olar.
Şam geyər fanusu öz əyninə paltar yerinə,
Yenə şəmə alışan eşqilə pərvanə olar.
Bircə söz çıxsa yarın qönçə dodağından əgər,
O sözün qiyməti sərrafına dürdanə olar.
Qələmim gəzsə kağız üstə, inan, nərə çəkər,
Mərd əlində qələmin nərəsi mərdanə olar.
Sinəmin dağı bütün aləmi salmışdır oda,
Hansı kaşanə yana axırı viranə olar.
Nəfsini qoyma aşa həddini, çün körpə uşaq
Çıxsa evdən itəcək, hər yer ona xanə olar.
Sanma asan çıxarar qəvvas o dür danəsini,
Saibin sinəsi hər gövhər üçün şanə olar.

Ey gül, bu həqiqət evinə bir nəzər eylə,
Bir cam mey içib özgə cahana güzər eylə.
Bilsin göhərin qiymətini o sədəf hardan?
Sən zərlərini zərgərə göstər, hünər eylə,
Kök olsa iki şaxəli tufan qıra bilməz.
Qəlbim üzülür, bağ la telindən kəmər eylə.
Bir zərrəcə qanvardı fəqət qəlbin evində,
Sanki o qabardır, deş onu, birtəhər eylə.
Ey çərx, günəşin bəsdi belə parlaq edibsən!
Bəsdir, bu cigər dağlamağından həzər eylə.
Arif olan insan dəyişər gövhəri dürlə,
Can nəqdin əvəz istəsə canan əgər, eylə.
Saib, qəzəli Valehə yazdım, o demişdir:
Dağı sinədə, qanı ürəkdə bəhər eylə.

* * *

Ey könül, qışlı, payızlı ruzigarı fikr elə,
Huşyar ol, tez solar ömrün baharı, fikr elə.
Bir nəsim əssə həyatın dəftərin alt-üst edər,
Bu vərəq tək çevrilən leylü-naharı fikr elə.
Ay əgir öz başını, 14 gecə olsun tamam,
Mey içib məst olmağıñ vardır, xumarı fikr elə.
Harda ki, şər iş olur, ordan çəkil tez bir yana,
Özgə fikrin olmasın, sən bu qərarı fikr elə.

Zəhrdir, bir də peşimanlıq cahanın işləri,
Xabi-rahət vaxtı boynunda o mari fikr elə.
Asiman tək bu cahanın da yox əvvəl-axırı,
Bu həyat da böylədir, yox etibarı, fikr elə.
Gül əgər gülşəndə gülsə axır o güləb olar,
Gülmə hər yerdə, gülüm, gülsən də barı fikr elə.
Xəncər ağır oldumu ağır olar mütləq yaran,
Düşməni qüvvətlisə məzlum şikarı fikr elə.
Mığ mığ a axşam uçar, insan qanıyla bəslənər,
İndi sən zahid kimi mərdüm-azarı fikr elə.
Nəbdən duymaq olur hər insanın əhvalını,
Üzməyə yox cürətin, onda kənarı fikr elə.
Kainat tüstüylə tozdan yoğrulub, Saib, düşün,
Tüstünü fikr etmə tək, həm də qübarı fikr elə.

* * *

Dost olub düşmənim ilə onu sən şad eləmə,
Bu yanın qəlbimi kim söylədi abad eləmə?
Kafər olmuş gözünə ümma ənamılar verələr,
İmanı qarət üçün zülfünü azad eləmə.
Baxgınan allaha, bağla yaxanın düyməsini,
Ucalar ulduzatək ah ilə fəryad, eləmə!
İmtahan etmək üçün sadəcə duz səp yarama,
İnləsəm asma qulaq, sən mənə imdad eləmə.

Saibin sinəsi ariflər üçün məbəd olub,
Sən müsəlmansan əgər Kəbəni bərbad eləmə.

* * *

Dünyanın qəlbini əsər, eylə ki, qəlbim döyünər,
Birləşər yerlə səma sakit olub dursam əgər.
Torpağın bağının iki böldü, göyərdi toxumum,
Min şikayət eləsə göylərə heç etməz əsər.
Ömrümüz keçdi avamlıqla, ümidi var bəlkə
O qiyamət günəşindən bizə də çatdı səmər.
Fələyin çərxinin altında hanı meydanımız –
Qaçaraq dərdin əlindən qutara bircə nəfər?!
Min dəfə zəng kimi çırpılıq qəlbim gecələr,
De, nədir faydası, heç kimsəyə çatmazsa xəbər?!
Gül kimi üzlərə baxmaq mənə olmuşdu həyat,
Gözlərim gül bağına şəh kimi göz yaşı tökər.
Sübh çağında əllərini qaldıraraq eylə dua,
Nəfəsimlə açılır dünyada bu nurlu səhər.
Nə qədər fitnəsi var köhnə şərabın küpünün?
O da girmişdi mənim qoynuma, rahatlıq edər.
O qədər zəhr töküb sinəmə dövran, Saib,
Gər ilan sancsa məni tab eləməz zəhrə, ölər.

Ya ürəklə ələ al camı, meyə hörmət elə,
Ya da heç meyxanaya basma qədəm, möhlət elə.
Mey iki həftə bu küpdə qalacaq məhbustək,
Sən də get dövran ilə baş–başa qoy, söhbət elə.
Aşıqin sözləri gül yarpağı tək nazik olar,
Qulaq asmaq nədi, dərk eyləməyə adət elə.
Sənə öz zərli camın versə səhər vaxtı günəş,
Qanlı göz yaşıdı, iç sən o camı, cürət elə.
Dünyanın yoxdu qərarı, sənə çox bənzəri var,
Sakit ol, təmkin ilə sən onu da rahət elə.
Qəzəbin vaxtsız ölümdür, bunu bir yaxşı düşün,
Bu qəzəb zəhrini sən öz–özünə qismət elə.
Bülbül axşam oxuyanda yetişir vəsli–gülə,
Gecələr ötməyi bülbül kimi sən adət elə.
Mişkidən bilmək olar ki, bu xotən ahusudur,
Yun libasda dolanan kəslər ilə ülfət elə.
Elə ki, dan sökünlər, saqi alar camın ələ,
Tərk elə dünya qəmin, Saib ilə işrət elə.

* * *

Göz yaşım sinəmin üstündə dönübdür qabara,
Qəlbimin hər düyüni taleyimi etdi qara.
Mən ki, o meyli dodaqdan daha düşdüm uzağ a,
Meyxana azlıq edir ölkədə mən tək xumara.

Küləyin tuğyanı sanki qanada döndü, mənim –
Yolumun üstə bitən neştərə bənzər o xara.
Ahımın dağı əsər qoymadı torpaqda mənim,
Bəlkə təskinlik olardı o da mən biqərara.
Qurumuş dən də belə torpağıın altda cüçərər,
Mənim o sərv qədim kölgəsini salsa hara.
Sellərin həmləsi qorxutmayır əsla məni heç,
Düzlüyüüm dörd yanımı səhrada almış hasara.
Saib, ömrün bulağı axmadı bir qayda ilə,
Fərqi yox, ya payızə döndü zaman, ya bahara.

* * *

Saçların qapqaradırsa gərək hüşyar olasan,
Sübə işiqləndimi göy, onda da bidar olasan.
Ömürün sözdə keçib, bircə işin yoxdu hələ,
Nə qədər söz verəsən, axırı bikar olasan?
Gözlərin gül yanağında şəhə tor oldu sənin,
O şəfəq üzlü yara valehi-qəmxar olasan.
Çıxma sən meyxanadan, cübbəni, əmmaməni at,
O zaman çıx ki, daha çıxmağa naçar olasan.
Yıxılar, qalxmaz o kəs ki, qala can qayğısına,
Belə bir haldan uzaq, bəlkə də bizar olasan.
Açaraq ağızını gül tək həyata gülmə nahaq,
Qorx zamanın toruna sən də giriftar olasan.

Sən də Saibtək uzun söhbətə meydan versən,
Qorxuram söz uzana, axırı zinhar olasan.

* * *

Dönəcək qəlbi qana hər kəs ola yarın əgər,
İstəməz ısanı da kim ola bimarın əgər.
Yarı canım var onu verrəm o gül ləblərinə,
Bircə an gəlsə dilə tutiyi-köftərin əgər.
Taleyin üstə olubdur nə qədər söhbətimiz,
Taleyim yoxdu mənim olmasa gülzarın əgər.
Qorxuram sərv qıra qumruların gül qanadın,
Sərvlər tir-tir əsər səxt ola rəftarın əgər,
Bu təzə səbkini Saib necə icad eləyib?
Gül kimi ətr saçır duysalar əşarın, əgər.
Bir saf ürək qoyubmu qala ruzigar, hanı?
Aləm tamam qaranlıq olub, aynadır, hanı?
Hər yerdə təmiz insan ola, bil şikəstdir o,
Dövran edibmi bir nəfəri bəxtiyar, hanı?
Səhra kimi hərisdi qana burda çoxları,
Varmı bu yerdə bir nəfərə etibar, hanı?
Sonsuz üfüqləri nəfəsi-ətrə qərq edən –
Bu çöldə çoxlu ahu olardı şikar, hanı?
Bir mərdi-meydan istəyirəm odlu xəncəri
Etsin bütün bu əyriləri tarımar, hanı?

Bitməz hərisliyi fələyin, insaf umma sən,
Bax süfrəsində neməti-əlvani var, hanı?
Pərvanə çatdı vəslinə şəmin, aram olub,
Dərya kimi coşar ürəyim, bəs kənar hanı?
Ey eşqə rəhbərəm-deyə, hər yerdə dəm vuran,
Göstər, sinən olubmu sənin dağ idar, hanı?
Şamtək var isə qəlbidə sönməz atəşin,
Göz yaşı töküb ağlamadın aşikar, hanı?
Saib, bu şeri həzrəti Əttara yaz cavab,
Atəşdə inləyən o dili-biqərar hanı?

* * *

Düşmə sən ardına o sərvi-rəvanının, getmə,
Oğrun-oğrun bax ona, vardı ziyanın, getmə.
Ürəyin yanmir əgər onda çəkil küncə, otur,
Gər bu eşq məbədinə yoxsa gümanın, getmə.
Dalğanın zərbəsinə tab gətirə bilməz hübab,
Yoxdu bu dəryada bir darüləmanın, getmə.
Qönçə tək yu üzünü gözlərinii yaşı ilə,
Sonra da əyləş əgər varsa divanın, getmə.
Əgyarın mehrinə aldanma, həqiqət deyil o,
Fürsəti olsa tökər xəlvəti qanın, getmə.
Yaxşı bil gücsüz olan kəslərə haqq arxa durar,
Düşmə ardınca öündən o qaçanın, getmə.

Vəqf olan yerdə görübənmi könüllər şad ola?
Xeyiri yoxdu sən üçün, bil o məkanın, getmə.
Yeri var Saib əgər batsa qana, çox demişəm,
Fitnəkardır o gözəl, heyfidi canın, getmə.

* * *

Sən ey könül, dövran ilə biganə ol, biganə ol.
Sev qəlbdən ol dilbəri həmxanə ol, həmxanə ol.
Bəsdir daha yatdın, aman, göz aç bu qəflətdən oyan,
Bir az da sən eşqinlə yan, əfsanə ol, əfsanə ol.
Şəmin ayağında göhər, pərvanə olmuş dərbədər,
Mümkün edə bilsən əgər, viranə ol, viranə ol.
İstərmisən məstlər hər an, əldən-ələ etsin rəvan,
Əl çək sən onda canıdan, peymanə ol, peymanə ol.
Nəfsin olarsa ixtiyar, İskəndərin səddi olar,
Sel olmağ a versən qərar, məstanə ol, məstanə ol.
Sən məhrəm olsan zülfünə, yay ətrini can mülkünə,
Yüz dilli ol, dinmə yenə, sən şanə ol, sən şanə ol.
Uşağın atdiği o daş, divanəlikdə oldu faş,
Baş alma heçliyə yavaş, fərzanə ol, fərzanə ol.
Yan, ruhunu sən pak elə, nə qorx, nə də ki, bak elə,
Dəryada olmasan hələ, dürdənə ol, dürdənə ol.
Şəbnəm yox oldumu inan, gülşənlə birləşən zaman,
Canana qurban eylə can, cananə ol, cananə ol.

Sən Saibin şerin eşit, o Rumlu Arifi yad et,
Deyir ki, düz yol ilə get, divanə ol, divanə ol.

* * *

Qamaşar gözləri hər kəs üzünə baxsa bir an,
Mən uzaqdan baxıram hüsnünə heyran-heyran.
Çıxasan gərdişə bu qamət ilə bağ da əgər,
Sərvlər başın əyər cərgə ilə orda, inan.
O qədər incə, lətifsən, yerə düşməz kölgən,
Təzə gül yarpağı tək ətr yayırsan, canan.
Utanıb baxmamışan aynada öz surətinə,
Misr heyranının idi, indi də olmuş Kənan.
Gözələ baxmağa Saib utanırsa, o yenə
Qəlbdən razıdı olsun sənə hər an qurban.

* * *

Şərabın şəbnəmi düşmüş mənə bir lalə gətir
Doldurub mey qədəhin könlümü sən halə gətir.
Müşgül olsa qədəhi doldurub hey paylamağın,
Yığ yağış damlaların, ya da yığış calə gətir.
Boş sözü söyləməyə, saqi, mənim yox həvəsim,
Dəryada dalğanı say, ol qədər piyalə gətir.

Dostları yad eləyib içsən, ürək şad olacaq,
Bu könül aləmini meylə qeylü-qalə gətir.
Yaz gəlibdir nə durubsan, a bulud, tök yağı işi,
Yağış ilə şərabın şışəsin cidalə gətir.
Güllərin çöhrəsinə şəh qoyub öz nöqtəsini,
Get bağa, gör qutarıb ordakı risalə, gətir.
Qəlbinin dağı ilə naz eləyir lalə yenə,
Bir qədəh badə verib sən onu kəmalə gətir.
Bədnəzər evyixanın sən də görünmə gözünə,
Qəlb evin açmaq üçün yazdırıb qəbalə gətir.
Lalənin qanını üstə qan axıtma, səyyad,
Nalənin üstə tərrəhüm elə, az nalə gətir.
Hüsünün şöləsi düşmüş o qara tellərinə,
Fikrinə aylı gecə şölələnən halə gətir.
Susdu, Saib, o gülün xatırınə bülbüllər,
Doldur o mey qədəhin, qoyma daha qala, gətir.

* * *

Dülrübalıqla yenə naz eləyirsən mənə sən,
Qəlbi aldın, nə qalıbdır ki, gəlib sən yenə sən?
Zülfünün ətri damıb, dəryada gövhər yaranıb,
Nazu qəmzənlə hara getsən əgər bir dənəsən.
Qoltuğunda kuzə, əldə qədəhin, bir də ki, çəng,
Ətrafa boylanaraq gəldin əcəb gülşənə sən.

Əl çalıb oyna gülüm, çünki xarabatdı bura,
Gəlmədin heç də dua etməyə bu məskənə sən.
O qədər qal əzizim, mən unudum ta özümü,
Axı şadlıq gətiribsən bu yazıq bəndənə sən.
Qəlbə yanmışlara sən çatsan əgər, sübh yeli,
De, nə tapşırıdı yarın zülfü əmanət sənə, sən.
Kim xəbərsizdi həqiqət donu biçmiş sözünə,
Xoşdu, Saib, o məcaz aləminə sən dönəsən.

* * *

Məni salmışdı qana, vallah, o türkün gözəli,
Sinəm olmuş hədəfi kirpiyini mən görəli.
Vədə vermişdi fəqət tutmadı öz vədəsini,
Qəzəbi dağ çayıdır? Bəlkə yazın lilli seli?
Yanağından töküllən yaş baharın gürşadıdır,
Nə qədər ev dağıdır, ümməna qərq etdi eli.
Bəzənib baxmadı diqqətlə hələ hüsnünə o,
Nə isə güzgüyə heç vaxt uzana bilmir əli.
Qəlbinin aldı qərarın nə qədər aşiqinin,
Hesaba gəlməz o dilbər gözəlin fitnə-feli.
İstəyir məftun edib yandırı pərvanəni o –
Şam kimi şölələnir, taki əsir sübh yeli.
İldirim tək çaxaraq düşsə, neyiistana düşür,
Ah kimi sinədən uçsa qırar ən incə teli.

Günəşin şəbnəmini görməmiş heç kəs, Saib,
Tərinin daması şəbnəm kimi örtmiş o gülü.

* * *

Ey gözəl, həm meypərəst, həm də qəzəlxan olmusan.
O yaman gözdən uzaq, məşhuri-dövran olmusan.
Hər nə keçsə fikrimizdən sən bilirsən ilk dəfə,
Xoş əda, xoş xasiyyət, həm də məqamdan olmusan.
Sən ki bir vaxt evinin küçəsini bilməz idin.
İndi həm yol göstərən, həm yol kəsən can olmusan.
Bu ötən axşamatək yox idi şəkkər gülüşün,
Şəkkərstanda bitən gül kimi xəndan olmusan.
Sərvidin, sübh yelindən budağı tir-tir əsən,
İndisə hər şaxəsi meyvəylə əlvan olmusan.
Səndən ötrü oləridim, bu həyatımdı, deyə.
Surəti Xızr, ləbi İsayi-dövran olmusan.
Utanıb baxmaz idin aynada öz surətinə,
İndi bu hövsələ, bu fikridə hardan olmusan.
Qəlbü can istədi aşiqdən o xəttinlə xalın.
Can olan ovçumusan, yoxsa ki, canan olmusan.
Sən ki söz dinləmədin, söylədi söz əhli sənə,
İndiyədək nəzərin bir ürəyə möhtac idi,
İndi qəlb ovlamağa sahibi-fərman olmusan.
Gül kimi pərdədə qalmışdı səsin xeyli zaman,

Kim verib dərsini, sən indi nəvaxan olmusan?
Hüsnünün qafiləsin Yusifi-Kənan soydu,
Fəxr elə, hüsňüdə sən sahibi-dastan olmusan.
Yeri var sərv xəcalət çəkə öz qəddindən,
Su kimi sən bu bağ a yaz başı ehsan olmusan,
Canını, qəlbini Saib sənə etmişsə fəda,
Necə ki, istəmisən eylə də əlan olmusan.

* * *

Mənə ram oldu ol sərvi-rəvan ahəstə-ahəstə,
Zora düşməz çəkilsə çün kəman, ahəstə-ahəstə.
O qədri başına döndüm, o qədri payinə düşdüm,
Mənə meyl etdi ol tazə cavan ahəstə-ahəstə.
O körpə qönçənin, ey dil, qənaət elə ətrilə,
Nəzarət eyləsən bərkir fidan ahəstə-ahəstə.
Tükü yağıdan çəkərlər-bir məsl var-inciməz ruhu,
Könüllər ovlamış nazik miyan ahəstə-ahəstə.
Zəif olsan hamar yolla gedərsən mənzilə şəksiz,
Gəzər dağlarda, çöllərdə çoban ahəstə-ahəstə.
Bu qəzvinli gözəllərlə bacarmazsan, inan, Saib,
Səni səslər uzaqdan İsfahan ahəstə-ahəstə.

* * *

Demə ki, söhbət elə, bir daha məclisdə yenə!
Hanı ilham verən o nərgizi gözlərlə mənə?
Sən kimi nurlu çıraq yoxdu bu məclisə, inan,
Demirəm burda hələ, ölkədə tay yoxdu sənə.
Tutidən, söylə, nəyin əskik olub, ey bülbül?
Sən də öz balu pərinlə yaraşırsan çəmənə.
Sənin eşqinlə bilirsən necə mən dərbədərəm?
Söhbət etmək yad olub mən kimi dil-dil ötənə.
Vətəni salma yada, çün bu haman məskəndir,
Bizi Yusif kimi həsrət qoyub o pirəhənə.
Zəifin gözdən axan yaşlarına hörmət elə,
Qarının təndiri tufan salacaq şərqə yenə.
Saibin söhbəti salmış şəkəri qiymətdən,
Veriniz indi xəbər tutiyə-şəkkər sevənə.

* * *

Ürəyin yoxdu əgər nazlı nigardan xəbəri,
Dildarin bəlkə ola bu dili-zardan xəbəri?
Xəstənin yox xəbəri, dərdinə laqeydsə əgər,
Təbib istər ki, ola gizli azardan xəbəri.
Nəzəri iynə gözündən keçə bilmirsə onun,
Su işin incəliyindən olar hardan xəbəri?
Tikan üstündə gəzib ləzzətinini görməyənin,
Söylə, hardan olacaq səhrada xardan xəbəri?!

Söylə, kim axtara sirrin tapacaqdır açarın,
İlanın vardı yer altında dinardan xəbəri.

* * *

Sən bu dərdin, kədərin hikmətin hardan biləsən?
Hələ sağ lamdı canın qiymətin, hardan biləsən?
Canına baxmaq ilə ömrü yetirdin başa sən,
Yox çörəkdən savayı möhnətin, hardan biləsən?
De, xəyal aləminə eyləmisən harda səfər?
Yoxluğun, istəməyin, həsrətin hardan biləsən?
Özünü tərk edərək çıxmamışan sən kənara,
Göyü seyr eyləməyin cürətin hardan biləsən?
O kiçik şəbnəm əgər cəlb eləmir diqqətini,
Sellərin hay qoparan hiddətin hardan biləsən?
Oturub durmusanancaq bu gülüstanda yəqin,
Bu gülün, bu çıçəyin nemətin hardan biləsən?
Ürəyin xoşdu bu bağlarda sənin var səmərin,
Sərvidən ayrılığın zillətin hardan biləsən.
Nobaharlar səni aldatdı o şüx görkəm ilə,
Sən xəzan çöhrələrin miknətin hardan biləsən.
Bu cahan ilə sənin yoxsa işin, Saib, əgər,
Onla həmsöhbət olub, ülfətin hardan biləsən?

* * *

Qəm yemə, qırmızı şərabın var.
Hay qoparma əgər kəbabın var.
Dünyanın dərdini ürəkdən at,
Kuzə var, onda bəs savabın var.
Çırağın yağı yoxsa dərd eləmə,
Başın üstündə mahitabın var.
Sayginan atdığın qədəmlərini,
Qəlbidə hərgah iztirabın var.
Hər nəyin vardı bil bu aləmdə,
Çünki gövhər kimi xitabın var.
Yarada qoyma sən tikan çürüyə,
Yaranı kəs əgər ki, tabın var.
Gözünə nur verər o gövhərlər,
Nə qədər dünyada əzabın var.
Xalqına söylə hər sözün varsa,
Onda hər müşkülə cavabın var.
Kölgən ardınca durmadan dolanar,
Öndə hər vaxt ki, afitabın var.
Saib, o köhnə badəni sən unut,
Təzə eşqin, təzə rübəbin var.

* * *

Yanmışan sən ki, həyanın tərinə, ey saqi,

Camı doldur, gələr halın yerinə, ey saqi.
Mey ilə noğlu dəyişdim yarımin busəsinə,
Cigərim yandı, elə rəhm mənə, ey saqi.
Şam necə fanusu etmişdi çəpər dövrəsinə,
Yaraşır indi bu paltar da sənə, ey saqi.
Pambığın sübh çağrı aç kuzənin ağ zindanı,
Bizə lütf eylə baxaq birdə günə, ey saqi.
Xumaram, solmuş üzüm, sanki xəzan yarpağıdır,
Bir də doldur o camı, birdə yenə, ey saqi!
Ağzım ol meyli dodaqdan necə də şirin olub,
Afərin ləbləri şəkkər edənə, ey saqi!
Qaydadır atəşə yağ atsan əgər şölələnər,
Mey gətir, qoyma bu ilhamı sönə, ey saqi.
Şərabın düşsə əgər qətrəsi şor torpağa da,
Al şərab orda dönər ağ süsənə, ey saqi.
Saibi-təşnə cikər, bil ki, sənə bəndə olub,
Bir nəzər eylə bu təşnə bədənə, ey saqi.

* * *

Qönçəyə gül yaxanı açmağa imkan vermə,
Hər uşağın əlinə tazə gülüstan vermə.
Bu şəhər əhli dəyər bir-birinə, sən bir gün,
Məcnuna zəncirini qırmağa fərman vermə.
Əgər Əflatun ilə qoymayasan baş-başa sən,

Onda Yunanda kitabxanəyə divan vermə.
O tikanla dolu səhraya əgər düşsə yolun,
Tikana damənini tutmağa meydan vermə.
Yar gülən vaxtda sanırsan ki, qiyamət qopacaq,
Bir gülüşdən ötəri qəlbini qurban vermə.
Ey fələk, insaf elə, alma bizim ruzimizi,
Kim deyibdir ki, bizə neməti-əlvən vermə?
Tüstülər çıxsa başından yenə də, Saib, döz,
Bir ovuc hind qumuna dəyməz o İran, vermə.

Sən bivəfa olma yar, amandır.
Gül bivəfadır, yanağı qandır.
Mey lalə kimi qızarmış ancaq,
Hicrin üzü sapsarı soğ andır.
Lalə ürəyi dağ ilə dolmuş,
Köynəyi qızıl kimi əyandır.
Zər ilə qadında heç gözüm yox,
Tüstüylə dolub evim zamandır.
Biganələr ilə aşinalıq
Baş tutmaz axırda, bal, yalandır.
Düşmən qəməsin alıb əlindən,
Gizlətmışəm hardasa, nihadır.
Hicrin əzabın yazımı yara
Yazmaq elə bilməyin asandır.
Rəftarıma bir eyib tutan yox,

Kəndə, şəhərə, nəyə ziyandır?
Çəkmə bazara çürük mətahı,
Göstərmə ki, müştəri qanandır.
Saib, xəzanın budurmu rəngi?
Bu rəng bizimlə mehribandır.